

2026
ČERVENEC–ZÁŘÍ

Sv. 102, č. 3

Sobotní biblické úkoly

Chození s Ježíšem

Bližší chůze s Bohem skrze
Kroky ke Kristu

Sv. 102, č. 3

Sobotní biblické úkoly

Chůze s Ježíšem

2026
ČERVENEC-ZÁŘÍ

1. Boží láska k člověku	7
2. Hříšnickova potřeba Krista	13
3. Pokání	19
4. Vyznání	25
5. Posvěcení	32
6. Víra a přijetí	38
7. Zkouška učednictví	44
8. Růst v Krista	50
9. Dílo a život	56
10. Poznání Boha	63
11. Výsada modlitby	69
12. Co dělat s pochybností	75
13. Radost v Pánu	81

Sobotní biblické úkoly jsou denním studijním programem, založeným pouze na Bibli a Duchu proroctví bez dalších komentářů. Citáty mají co nejstručněji poskytnout výstižné, přímé myšlenky. [Text v hranatých závorkách] je v některých případech dodatečně přidán k zajištění jasnosti, správného kontextu a plynulého čtení. Velice se doporučuje další studium ve zdrojových materiálech.

Sobotní biblické úkoly (USPS 005–118), sv. 102, č. 3, červenec–září 2026. Čtvrtletně vydává Oddělení Sobotní školy Generální konference Reformního hnutí adventistů sedmého dne. Copyright © 2026, tiskne a rozšiřuje Reformation Herald Publishing Association, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019–5048, U.S.A. Periodické poštovné hrazeno v Roanoke, Virginia 24022–9993.

Předmluva

Série lekcí ke studiu v tomto čtvrtletí, s názvem: „Chození s Ježíšem,“ je založena na knize Steps to Christ [Kroky ke Kristu; v českém vydání Cesta ke Kristu]. Tuto knihu lze číst, kapitolu po kapitole, [krok za krokem,] jako komentář k Biblickým úkolům.

Někteří studenti Sobotní Školy si budou pamatovat, kdy se tento předmět probíral naposledy: v prvním čtvrtletí roku 1980. Je našim potěšením představit jej opět s novým designem a doplňujícím materiálem, ale se stejnými hlubokými pravdami, které byly vyřčeny před dávnou dobou.

Lidé příliš často vnímají svého nebeského Otce jako chladného a odměřeného, tvrdého a přísného soudce. Přehlížejí hloubku Jeho lásky k nim a něžnou péči, kterou v srdci chová ke všem Svým dětem.

Boží láska by měla být první věcí, která se předkládá. Pak by měla následovat skutečnost, že hříšník je bezmocný a beznadějný a potřebuje Spasitele. Život Krista, který přišel spasit hříšníky, ukazuje, že existuje jistá cesta k návratu k nebeskému Otcí.

Témata probíraná v těchto lekcích se zabývají hlavními zkušenostmi v Křesťanském životě, a jsou obzvláště vhodná pro věřící, kteří jsou noví ve víře a usilují o růst v milosti. Všichni věřící by si měli tato témata čas od času procházet – a to nejen pro svůj vlastní prospěch, ale také proto, aby si uvědomili nejlepší cestu, jak pomoci i ostatním přijít ke Kristu.

Uspořádané podání naučných pravd může vést k jejich jasnému pochopení a přijetí, a umožnit člověku být přijat za člena církve. Pokud však takový člověk není uveden do spojení s Kristem, nemá skutečný život – život věčný. Vskutku, pouze ten, „kdož věří v Syna, má život věčný“ (Jan 3:36).

U každého člena Sobotní školy by měl Duch osvědčovat jeho vlastnímu duchu, že je vskutku přijat do rodiny Boží. Každý by si měl uvědomit, že jeho vlastní příklad, jeho vlastní neustálá závislost na nebeském Otcí, vždy a ve všem, musí být skutečná a praktická. Je potřeba více než jen slabá lidská láska. Všichni potřebují lásku Boží – Boží nesobeckou lásku – vštípenou do svého srdce a duše, aby mohli milovat tak, jak miloval On.

Kéž by to byla zkušenost každého jednotlivého člena Sobotní školy.

Oddělení Sobotní Školy Generální Konference

ROZŠÍŘENÍ CÍRKEVNÍ BUDOVY V ČENNAÍ, INDIE

Čennaí, dříve známé jako Madrás, je hlavní a největší město Tamilnádu, nejjižnějšího státu Indie. Nachází se na Koromandelském pobřeží v Bengálském zálivu. Podle Indického sčítání lidu z roku 2011 je Čennaí šestým nejlidnatějším městem v Indii a tvoří čtvrtou nejlidnatější městskou aglomeraci. Greater Čennaí Corporation, založená v roce 1688, je nejstarší městskou korporací v Indii a druhou nejstarší na světě po Londýnu. Má centrum obchodu a komerce s přibližně 15 000 průmyslovými odvětvími a je hlavním centrem zdravotní turistiky, jsou označovány jako „Indické hlavní město zdraví.“ Město také hostí hlavní část Indického automobilového průmyslu, odtud jeho další název: „Indický Detroit.“ Čennaí bylo v roce 2015 jediným jihoasijským městem, které se umístilo mezi „10 nejlepších potravinových měst“ v National Geographic, a v Lonely Planet se umístilo na devátém místě v žebříčku nejlepších kosmopolitních měst na světě.

Počet obyvatel většího Čennaí nyní přesahuje 12 milionů a v současné době se stabilně zvyšuje o 2,34 % ročně. Město je domovem rozmanité populace etnicko-náboženských komunit. Podle sčítání lidu z roku 2011 tvořili většinu obyvatel Čennaí Hinduisté (80,73 %), následovali Muslimové z 9,45 %, Křesťané z 7,72 %, ostatní z 1,27 % a 0,83 % se nehlásili k žádnému náboženství či náboženské orientaci.

V roce 2019 žilo 40 % z 1,788 milionu rodin ve městě pod hranici chudoby. V roce 2017 mělo město 2,2 milionu domácností, přičemž 40 % obyvatel nevlastnilo dům. Ve městě se nachází přibližně 1 131 slumů s více než 300 000 domácnostmi. Žijí zde nejrůznější lidé a všichni potřebují v těchto posledních dnech slyšet věčné evangelium Ježíše Krista.

Kvůli náročným ekonomickým faktorům jsme nebyli schopni dokončit výstavbu církevní budovy v Čennaí v plánovaném termínu. Nyní, s rozpracovaným dílem, jsme si také uvědomili potřebu rozšířit projekt o další výstavbu pastoračních ubikací, konferenčního sálu a učeben Sobotní školy pro děti. Abychom toho dosáhli, musíme se rozhodně obrátit na laskavou štědrost našich milovaných sborů po celém světě.

Vážně žádáme naše bratry, sestry a mládež, aby na tento projekt přispěli svými štědrými dary.

Předem děkujeme a kéž vám všem Pán bohatě žehná.

Vaši bratři a sestry v Čennaí

Boží láska k člověku

„Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná“ (1 Jan 3:1).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 1, pp. 9–15*

„Bůh je láska. Jako paprsky světla ze slunce, láska a světlo a radost proudí z Něho ke všem Jeho stvořením.“ — *Thoughts from the Mount of Blessing, p. 77.*

1. BŮH JE LÁSKA

Ne 28. 6.

a. Jaký důkaz Boží lásky je dán lidstvu? Exodus 34:6, 7; Jonáš 4:2 (poslední část); Jeremiáš 31:3.

Exodus 34:6, 7. Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, 7. Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech, a na synech synů do třetího i čtvrtého pokolení.

Jonáš 4:2 (poslední část). . . nebo jsem věděl, že jsi ty Bůh milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituješ zlého.

Jeremiáš 31:3. Za starodávnať se mi ukazoval Hospodin. I však milováním věčným miluji tě, pročež ustavičně činím tobě milosrdenství.

„Slovo Boží zjevuje Boží povahu. On sám ohlašuje Svou nekonečnou lásku a soucit. Když se Mojžíš modlil: ‚Okaž mi, prosím, slávu svou,‘ Hospodin odpověděl: ‚Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé.‘ (Exodus 33:18, 19.) Toto je Jeho sláva. Hospodin šel mimo Mojžíše a volal: ‚Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích.‘ (Exodus 34:6, 7.) On je ‚dlouhočekající a hojný v milosrdenství,‘ ‚proto že libost má v slitování se.‘ (Jonáš 4:2; Micheáš 7:18.)“ — *Steps to Christ, p. 10.*

b. Jaký byl Boží záměr, když poslal Svého Syna? Matouš 11:27; Jan 14:8, 9.

Matouš 11:27. Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádnýť nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo zná, jedině Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití.

Jan 14:8, 9. Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám. 9. Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterakž ty praviš: Ukaž nám Otce?

„Satan vedl lidi k tomu, aby si Boha představovali jako bytost, jejíž hlavní vlastností je přísná spravedlnost – jako přísného soudce, drsného, náročného věřitele. Vyličoval Stvořitele jako bytost, která žárlivým okem bdí, aby rozpoznala chyby a omyly lidí, aby je mohla soudit. Ježíš přišel žít mezi lidi právě proto, aby tento temný stín odstranil tím, že světu zjeví nekonečnou lásku Boží.“ — *Steps to Christ*, p. 11.

2. POSLÁNÍ JEŽÍŠOVO

Po 29. 6.

a. Jak Ježíš popsal Svě pozemské poslání? Lukáš 4:16–18.

Lukáš 4:16–18. I přišel do Nazaréta, kdež byl vychován, a všel podlé obyčeje svého v den sobotní do školy. I vstal, aby četl. 17. I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu, nalezl místo, kdež bylo napsáno: 18. Duch Páně nade mnou, proto že pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti ssoužené v svobodu.

„[Citováno Lukáš 4:18.] Toto bylo [Ježíšovo] dílo. Chodil, dobře čině a uzdravuje všechny, kdož byli utlačováni Satanem. Byly celé vesnice, kde v žádném domě nebylo nářku z nemoci, neboť jimi prošel a uzdravil všechny jejich nemocné. Jeho dílo svědčilo o Jeho Božském pomazání. Láska, milosrdenství a soucit se zjevovaly v každém skutku Jeho života; Jeho srdce vycházelo v něžném soucitu k lidským dítkám. Přijal lidskou přirozenost, aby mohl dosáhnout lidských potřeb. Ti nejhudší a nejpokornější se nebáli k Němu přistupovat. I malé děti byly k Němu přitahovány. Milovaly vylézt na Jeho kolena a hledět do zamyšlené tváře, vlídné láskou.“ — *Steps to Christ*, pp. 11, 12.

„Ježíš viděl v každé duši tu, které musí být dáno povolání do Jeho království. Zasáhl srdce lidí tím, že mezi nimi chodil jako ten, kdo si přeje jejich dobro. Hledal je na veřejných ulicích, v soukromých domech, na lodích, v synagoze, na březích jezera a na svatební hostině. Setkával se s nimi při jejich každodenních zaměstnáních a projevoval zájem o jejich světské záležitosti. Vnášel Svě poučení do domácnosti, přiváděje rodiny v jejich vlastních domovech pod vliv Svě Božské přítomnosti. Jeho silný osobní soucit pomáhal získávat si srdce. Často se uchýloval do hor k osamělé modlitbě, ale to byla příprava na Jeho práci mezi lidmi v aktivním životě. V těchto obdobích vycházel, aby ulevoval nemocným, poučoval nevědomé a lámal okovy zajatcům Satanovým.“ — *The Desire of Ages*, p. 151.

b. Ačkoli je Kristus plný lásky a soucitu, jaký je příklad Jeho věrnosti v káráni špatného jednání? Jan 9:39–41; Matouš 21:12, 13.

Jan 9:39–41. I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, kteříž vidí, aby slepí byli. 40. I uslyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli, a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme? 41. Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož hřích váš zůstává.

Matouš 21:12, 13. *I všel Ježíš do chrámu Božího, a vymítal všechny prodávající a kupující v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holubice převracel, 13. A řekl jim: Psánoť jest: Dům můj dům modlitby slouti bude, ale vy učinili jste jej peleší lotrovskou.*

„Ježíš nezamlčel jediné slovo pravdy, ale vždy ho pronesl s láskou. Ve svém styku s lidmi projevoval největší takt a ohleduplnou, laskavou pozornost. Nikdy nebyl hrubý, nikdy zbytečně neřekl přísné slovo, nikdy zbytečně nezpůsobil bolest citlivé duši. Neodsuzoval lidskou slabost. Mluvil pravdu, ale vždy s láskou. Odsuzoval pokrytectví, nevíru a nepravost; ale v Jeho hlase byly slzy, když pronášel Svá šíravá kárání. . . . Každá duše byla v Jeho očích drahocenná. I když se vždy choval s Božskou důstojností, s nejněžnějším ohledem se skláněl ke každému členu rodiny Boží. Ve všech lidech viděl padlé duše, které bylo Jeho posláním spasit.“ — *Steps to Christ, p. 12.*

3. ŽIVOT SEBEZAPŘENÍ

Út 30. 6.

a. Jaké těžké břemeno nesl náš Spasitel během Svého života? Izaiáš 53:5–7; Lukáš 2:48, 49.

Izaiáš 53:5–7. *On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. 6. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. 7. Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabítí veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.*

Lukáš 2:48, 49. *A uzřevše ho, ulekli se. I řekla matka jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe. 49. I řekl jim: Co, že jste mne hledali? Zdalíž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?*

„Ježíš nesl strašnou tíhu zodpovědnosti za spásu lidí. Věděl, že pokud nedojde k rozhodné změně v zásadách a záměrech lidské rasy, bude vše ztraceno. Toto bylo břemeno Jeho duše, a nikdo nedokázal ocenit tíhu, která na Něm spočívala. Během dětství, mládí a dospělosti kráčel sám. Přesto mělo být nebe v Jeho přítomnosti. Den co den se setkával se zkouškami a pokušeními; den co den byl uváděn do styku se zlem, a byl svědkem jeho moci nad těmi, kterým se snažil požehnat a spasit je. Přesto neselhal ani se nenechal odradit.

„Ve všem přísně podřizoval Svá přání Svému poslání. Oslavoval svůj život tím, že v něm vše podřizoval vůli Svého Otce. Když Jej v Jeho mládí Jeho matka našla ve škole rabínů, řekla: ‚Synu, proč jsi nám tak učinil?‘ Odpověděl – a Jeho odpověď je klíčovou myšlenkou Jeho životního díla – ‚Co, že jste mne hledali? Zdalíž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?‘

„Jeho život byl životem neustálého sebeobětování. Neměl na tomto světě žádný domov, kromě toho, co mu laskavost přátel poskytla jako poutníkovi. Přišel, aby v náš prospěch žil životem nejchudších, a aby chodil a pracoval mezi potřebnými a ztrápenými. Neuznán a neoceněn, procházel mezi lidmi, pro které byl udělal tak mnoho.“ — *Gospel Workers*, pp. 42, 43.

b. Co nás proud Boží hojné lásky učí o našem nebeském Otcí? Jan 3:16; 1 Jan 4:9, 10.

Jan 3:16. Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

1 Jan 4:9, 10. V tomť zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. 10. V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.

„Tato veliká oběť nebyla přinesena proto, aby v Otcově srdci vzbudila lásku k člověku, ne proto, aby byl ochotný spasit. Ne, ne! Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“ (Jan 3:16.) Otec nás miluje, ne kvůli velké smírčí oběti, ale poskytl smírčí oběť proto, že nás miluje. Kristus byl prostředníkem, skrze něž mohl vylít Svou nekonečnou lásku na padlý svět. „Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou.“ (2 Korintským 5:19.) Bůh trpěl se Svým Synem. V agónii v Getsemany, ve smrti na Golgotě, srdce Nekonečné Lásky zaplatilo cenu našeho vykoupení.“ — *Steps to Christ*, p. 13.

4. NÁŠ ZÁSTUPCE A RUČITEL

St 1. 7.

a. Co je základem spasení našich duší? 1 Korintským 1:30; Skutky 16:31.

1 Korintským 1:30. Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení.

Skutky 16:31. A oni řekli: Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj.

„Ó, jaký duševní hlad a touhu měl Kristus po tom, aby zachránil to, co bylo ztraceno! Tělo ukřižované na kříži neubíralo na Jeho Božství, na Jeho Boží moci spasit skrze lidskou oběť všechny, kdož přijmou Jeho spravedlnost. Smrtí na kříži přenesl vinu z osoby přestupníka na osobu Božského Zástupce skrze víru v Něho jako svého osobního Vykupitele. Hříchy provinilého světa, které jsou obrazně znázorněny jako „červené jako šarlat,“ byly připsány Božskému Ručiteli.“ — *This Day With God*, p. 236.

b. Co udělal Kristus pro naše vykoupení, co přesahuje jakékoli lidské úsilí nebo moudrost? Jan 10:17; Římanům 5:6–8.

Jan 10:17. Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.

Římanům 5:6–8. Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel, 7. Ješto sotva kdo za spravedlivého umře, ac

za dobrohot' by někdo snad i umřítí směl. 8. Dokazujet' pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.

„[Citováno Jan 10:17.] To znamená: „Můj Otec vás tak miloval, že Mě miluje ještě více za to, že dávám Svůj život, abych vás vykoupil. Tím, že jsem se stal vašim Zástupcem a Ručitelem, tím, že odevzdávám Svůj život, tím, že беру na Sebe vaše závazky, vaše přestupky, jsem se zalíbil Svému Otci; neboť' skrze Mou oběť' může být Bůh spravedlivý, a přitom ospravedlňujícím toho, kdo věří v Ježíše.“

„Nikdo kromě Syna Božího nemohl dosáhnout našeho vykoupení; neboť' pouze Ten, který byl v lůně Otce, mohl o Něm vypovědět. Pouze Ten, který znal vysokost a hlubokost lásky Boží, ji mohl učinit zjevnou. Nic menšího než nekonečná oběť, kterou Kristus přinesl za padlého člověka, nemohlo vyjádřit Otcovu lásku ke ztracenému lidstvu.“ — *Steps to Christ, p. 14.*

c. O čem mohl Jan svědčit o našem obhájci u trůnu Božího? 1 Jan 1:1–3.

1 Jan 1:1–3. Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života, 2. (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám), 3. Což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.

„Je jen málo těch, kteří mají nějaké povědomí o ohavné povaze hříchu, a kteří chápou velikost zkázy, která je důsledkem přestoupení Božího zákona. Zkoumáním podivuhodného plánu vykoupení k obnově hříšníka k mravnímu obrazu Božím, poznáváme, že jediným prostředkem k vysvobození člověka bylo sebeobětování a nesrovnatelná blahosklonnost a láska Syna Božího. Jedině On měl sílu bojovat bitvy s velkým protivníkem Boha i člověka, a jako náš zástupce a ručitel dává moc těm, kteří se Jej vírou chopí, stát se vítězi v Jeho jménu a skrze Jeho zásluhy.“ — *Christian Education, p. 112.*

5. JEŽÍŠ ZAPLATIL CENU

Čt 2. 7.

a. Co opravňovalo Krista zaplatit cenu našeho vykoupení? 1 Petr 1:18, 19; Židům 5:8, 9.

1 Petr 1:18, 19. Věduce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, 19. Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a nepoškvrněného, Krista.

Židům 5:8, 9. A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušensví. 9. A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného.

„Cena zaplacená za naše vykoupení, nekonečná oběť' našeho nebeského Otce, když dal Svého Syna, aby za nás zemřel, by nám měla dát vznešené představy o tom, kým se můžeme stát skrze Krista. Když inspirovaný apoštol Jan patřil na vysokost, hlubokost, širokost Otcovy lásky k hynoucímu lidstvu,

byl naplněn zbožňováním a úctou; a nenalézaje vhodný jazyk, kterým by vyjádřil velikost a něžnost této lásky, vyzval svět, aby na ni patřil. . . . Jakou hodnotu to člověku přikládá! Skrze přestoupení se synové lidští stávají poddanými Satana. Skrze víru v smiřující oběť Kristovu se synové Adamovi mohou stát syny Božími. Přijetím lidské přirozenosti Kristus povyšuje lidstvo. Padlí lidé jsou postaveni tam, kde se skrze spojení s Kristem mohou skutečně stát hodnými jména „synové Boží.“ — *Steps to Christ, p. 15.*

b. Jaká slova použil apoštol Jan k vyjádření velikosti Boží lásky? 1 Jan 3:1, 2.

1 Jan 3:1, 2. Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Proto' svět nezná nás, že jeho nezná. 2. Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě't se neokázalo, co budeme. Víme't pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.

„Taková láska nemá srovnání. Děti nebeského Krále! Drahocenné zaslíbení! Téma pro nejhlubší přemýšlení! Nesrovnatelná láska Boha ke světu, který Jej nemiloval! Tato myšlenka má nad duši podmaňující moc a uvádí mysl do podrobení vůli Boží. Čím více studujeme Božskou povahu ve světle kříže, tím více poznáváme milosrdenství, něžnost a odpuštění smíchané s poctivostí a spravedlností, a tím jasněji rozeznáváme nespočetné důkazy o lásce, která je nekonečná, a o něžném soucitu, který převyšuje toužebný soucit matky s jejím svéhlavým dítětem.“ — *Steps to Christ, p. 15.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 3. 7.

- 1. Popište nejdůležitější vlastnosti Boží povahy.**
- 2. Jak Ježíš zjevil Boží povahu, když byl na zemi?**
- 3. Jak Kristovo poslání ovlivnilo Jeho rozhodnutí?**
- 4. Jaká ponaučení nám Ježíš dává tím, že se stal naším Zástupcem?**
- 5. Popište Kristův konečný dar pro nás.**

Hříšnickova potřeba Krista

„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího“ (Jan 3:3).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 2, pp. 17–22.*

„Jediná naděje vykoupení pro naši padlou rasu je v Kristu.“ — *The Desire of Ages, p. 147.*

1. PŮVODNÍ STAV ČLOVĚKA

Ne 5. 7.

a. Popište původní stav člověka v Edenu. Genesis 1:26, 27, 31; Žalm 8:5–7.

Genesis 1:26, 27, 31. Řekl opět Bůh: Učinme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovědy, a nade vši zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi. 27. I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. . . . 31. A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

Žalm 8:5–7. Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ? 6. Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej. 7. Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho.

„Člověk byl původně obdařen ušlechtilými schopnostmi a vyrovnanou myslí. Byl dokonalý ve svém bytí, a v souladu s Bohem.“ — *Steps to Christ, p. 17.*

„Člověk měl nést Boží obraz, a to jak vnější podobou, tak i povahou. Pouze Kristus je přesný ‚obraz osoby‘ (Židům 1:3) Otce; ale člověk byl utvořen k Boží podobě. Jeho přirozenost byla v souladu s vůlí Boží. Jeho mysl byla schopna chápat Božské věci. Jeho city byly čisté; jeho choutky a vášně byly pod kontrolou rozumu. Byl svatý a šťastný v nesení obrazu Božího a v dokonalé poslušnosti vůči Jeho vůli.“ — *Patriarchs and Prophets, p. 45.*

b. Jak Satan pracoval na tom, aby zmařil Božský plán ve stvoření člověka? Genesis 3:1–7; Římanům 6:16; 1 Jan 2:16.

Genesis 3:1–7. Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského? 2. I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme; 3. Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. 4. I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! 5. Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. 6. Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži

svému s sebou, a on jedl. 7. Tedy otevřiny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věníků.

Římanům 6:16. Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buď hříchu k smrti, buď poslušenství k spravedlnosti?

1 Jan 2:16. Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.

„Skrze neposlušnost byly schopnosti [člověka] zvráceny a sobectví nahradilo lásku. Jeho přirozenost se skrze přestoupení natolik oslabila, že pro něj bylo nemožné svou vlastní silou odolat moci zla. Stal se zajatcem Satanovým, a zůstal by jím navždy, kdyby Bůh byl speciálně nezakročil. Pokušitelovým záměrem bylo zmařit Božský plán ve stvoření člověka, a naplnit zemi bídou a zpusťšením. A na všechno toto zlo by poukazoval jako na následek Božího díla ve stvoření člověka.“ — *Steps to Christ*, p. 17.

2. SKRÝVÁNÍ SE PŘED BOŽÍ PŘÍTOMNOSTÍ

Po 6. 7.

a. Jak Adam a Eva po svém hříchu reagovali, když uslyšeli hlas Boží? Genesis 3:8–10.

Genesis 3:8–10. *A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromův rajského. 9. I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi? 10. Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.*

b. Proč hříšné lidské bytosti nejsou schopny obstát v přítomnosti Nekonečného? Exodus 33:20; Deuteronomium 4:23, 24.

Exodus 33:20. *Řekl také: Nebudeš moci viděti tváří mé; neboť neužří mne člověk, aby živ zůstal.*

Deuteronomium 4:23, 24. *Hleďtež, abyste se nezapomínali na smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž učinil s vámi, a nečinili sobě rytiny, aneb obrazu jakékoli věci, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj. 24. Nebo Hospodin Bůh tvůj jest oheň šírající, Bůh silný, horlivý.*

„Ve svém bezhříšném stavu udržoval člověk radostné společenství s Tím, v němž jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti.“ (Kolossenským 2:3.) Avšak po svém hříchu už nemohl nalézt radost ve svatosti, a snažil se skrýt před přítomností Boží. Takový je stále stav neobnoveného srdce. Není v souladu s Bohem, a nenachází žádnou radost ve společenství s Ním. Hříšník by nemohl být šťastný v Boží přítomnosti; couval by před společností svatých bytostí. Kdyby mu bylo dovoleno vstoupit do nebe, nemělo by pro něj žádnou radost. Duch nesobecké lásky, který tam vládne – každé srdce reagující na srdce Nekonečné Lásky – by nerozechvěl žádnou odpovídající strunu v jeho duši. Jeho myšlenky, jeho zájmy, jeho pohnutky, by byly neslučitelné s těmi, které tam

pohánějí bezhříšné obyvatele. Byl by disharmonickým tónem v melodii nebe. Nebe by pro něj bylo místem mučení; toužil by být skryt před Tím, který je jeho světlo a střed jeho radosti. Není to žádné svévolné rozhodnutí na straně Boží, že vylučuje bezbožné z nebe; oni se vylučují svou vlastní nezpůsobilostí pro nebeskou společnost. Boží sláva by pro ně byla stravujícím ohněm.“ — *Steps to Christ*, pp. 17, 18.

c. Proč je pro člověka nemožné, aby sám o sobě unikl trestu za hřích? Job 14:4; Římanům 8:7, 8; Izaiáš 64:6.

Job 14:4. Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého pošel? Ani jeden.

Římanům 8:7, 8. Proto že opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božím není poddána, aniž hned může býti. 8. Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou.

Izaiáš 64:6. Ačkoli jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše. Pročež přšíme jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás.

„Je pro nás nemožné, abychom sami o sobě unikli z jámy hříchu, v níž jsme pohřiveni. Naše srdce jsou zlá, a my je nemůžeme změnit. ‚Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého pošel? Ani jeden.‘ (Job 14:4.) . . . Vzdělání, kultura, cvičení vůle, lidské úsilí, to vše má svůj náležitý okruh působnosti, ale zde je to bezmocné. Může to vést k vnější správnosti chování, ale nemůže to změnit srdce; nemůže to očistit prameny života. Musí existovat moc působící zevnitř, nový život shůry, dříve než se lidé mohou změnit z hříchu ke svatosti. Tou mocí je Kristus. Pouze Jeho milost může oživit neživé schopnosti duše a přitáhnout ji k Bohu, ke svatosti.“ — *Steps to Christ*, p. 18.

3. POTŘEBA SPASITELE

Út 7. 7.

a. Co si musíme uvědomit o lidském srdci? Žalm 14:1–3; Římanům 3:9–11.

Žalm 14:1–3. Přednímu zpěváku, píseň Davidova. Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by činil dobré. 2. Hospodin s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. 3. Všickni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

Římanům 3:9–11. Což tedy? Máme něco napřed? Nikoli, nebo jsme prvé dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové, všickni pod hříchem, 10. Jakož psáno jest: Že není spravedlivého, ani jednoho. 11. Není rozumného, není, kdo by hledal Boha.

„Slovo Boží prohlašuje: ‚Všicknit‘ zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží‘ (Římanům 3:23). ‚Není, kdo by činil dobré, není ani jednoho‘ (Římanům 3:12). Mnozí jsou klamáni ohledně stavu svých srdcí. Neuvědomují si, že přirozené srdce je nejlstivější nade všechno, a nejpřevrácenější. Odívají se do své vlastní spravedlností, a spokojují se s dosažením svého vlastního lidského standardu povahy; ale jak osudově selhávají, když nedosahují Božského standardu, a sami o sobě nemohou splnit požadavky Boží.“ — *Selected Messages*, bk. 1, p. 320.

b. Proč my jako lidské bytosti nejsme schopni rozlišovat duchovní věci a poznat království Boží? 1 Korintským 2:14; 2 Korintským 4:4.

1 Korintským 2:14. Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti.

2 Korintským 4:4. V nichž Bůh světa tohoto oslepil mysli, totiž v nevěrných, aby se jim nezavítalo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží.

„Spasitel řekl: ‚Nenarodí-li se kdo znovu,‘ nedostane-li nové srdce, nové touhy, záměry a pohnutky, vedoucí k novému životu, ‚nemůž viděti království Božího.‘ (Jan 3:3.) Představa, že je nutné pouze rozvíjet dobro, které v člověku existuje od přírody, je osudným klamem. ‚Tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti.‘ ‚Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi.‘ (1 Korintským 2:14; Jan 3:7.) O Kristu je psáno: ‚V Něm život byl, a život byl světlo lidí – ‚není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.‘ (Jan 1:4; Skutky 4:12).“ — *Steps to Christ, pp. 18, 19.*

c. I když se sami nemůžeme spasit, co můžeme činit? Matouš 11:28–30; Jan 3:3.

Matouš 11:28–30. Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. 29. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. 30. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.

Jan 3:3. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.

„Bůh se měl zjevit v Kristu, ‚v mír uvodě svět s sebou.‘ (2 Korintským 5:19.) Člověk se hříchem natolik zvrhl, že pro něj bylo nemožné, aby sám o sobě dosáhl souladu s Tím, jehož přirozeností je čistota a dobrota. Kristus však poté, co vykoupil člověka z odsouzení zákona, mohl dát to, aby se Božská moc spojila s lidským úsilím. Takto se pokáním vůči Bohu a vírou v Krista mohly padlé děti Adamovy opět stát ‚syny Božími.‘ (1 Jan 3:2).“ — *Patriarchs and Prophets, p. 64.*

4. HŘÍŠNÍKOVA PROSBA

St 8. 7.

a. Jaký byl problém apoštola Pavla, když si plně uvědomil svůj stav hříšníka před Bohem? Římanům 7:12, 14, 24.

Římanům 7:12, 14, 24. A tak zákon zajisté jest svatý, a přikázání svatě i spravedlivě a dobré. . . . 14. Víme zajisté, že zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu. . . . 24. Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?

„Nestačí vnímat milující laskavost Boží, vidět shovívavost, otcovskou něžnost Jeho povahy. Nestačí rozpoznat moudrost a spravedlnost Jeho zákona,

vidět, že je založen na věčném principu lásky. Apoštol Pavel to všechno viděl, když zvolal: ‚Povolují zákonu, že jest dobrý.‘ ‚Zákon zajisté jest svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré.‘ Avšak v hořkosti své duševní úzkosti a zoufalství dodal: ‚Já jsem tělesný, prodaný hříchu.‘ (Římanům 7:16, 12, 14.) Toužil po čistotě, spravedlnosti, kteréžto sám o sobě byl bezmocný dosáhnout, a zvolal: ‚Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?‘ (Římanům 7:24.) Takové je volání, které vychází z obtížených srdcí ve všech zemích a ve všech dobách. Pro všechny existuje pouze jedna odpověď: ‚Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.‘ (Jan 1:29.)“ — *Steps to Christ*, p. 19.

„Jsou mnozí, kteří si uvědomují svou bezmocnost a kteří touží po onom duchovním životě, který je přivede do souladu s Bohem; marně se snaží ho získat. . . . Spasitel se sklání nad koupí Své krve a s nevýslovnou něhou a soucitem říká: ‚Chceš-li zdrav býti?‘“ — *The Desire of Ages*, p. 203.

b. Jakým způsobem ujistil Bůh Jákoba, že není opuštěn, když utíkal před svým bratrem Ezauem? Genesis 28:10–13.

Genesis 28:10–13. *Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran. 11. I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na téměř místě. 12. I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm. 13. A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému.*

„[Jákob] cítil, že je vyvrhelem, a věděl, že všechny tyto potíže mu způsobil jeho vlastní špatný běh. Temnota zoufalství doléhala na jeho duši, a stěžil se odvážil modlit. Avšak byl tak zcela osamělý, že cítil potřebu ochrany od Boha, jakou byl nikdy předtím necítil. S pláčem a hlubokou pokorou vyznal svůj hřích a prosil o nějaký důkaz, že není zcela opuštěn. Jeho obtížené srdce stále nenacházelo žádnou úlevu. Ztratil byl veškerou důvěru v sebe samého, a obával se, že ho Bůh jeho otců byl zavrhl.

„Avšak Bůh Jákoba neopustil. Jeho milosrdenství se stále vztahovalo k Jeho chybujícímu, nedůvěřivému služebníkov. Hospodin soucitně zjevil přesně to, co Jákob potřeboval – Spasitele. Zhřešil byl, ale jeho srdce bylo naplněno vděčností, když viděl zjevený způsob, kterým mohl být znovu navrácen do přízně Boží.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 183.

5. PROPOJENÍ NEBE A ZEMĚ

Čt 9. 7.

a. Jaké ponaučení má vyplynout z žebříku, který Jákob viděl na poušti? Genesis 28:16, 17; Jan 1:52.

Genesis 28:16, 17. *Procitiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl. 17. (Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.)*

Jan 1:52. I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto času uříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sstupující na Syna člověka.

„V tomto vidění byl Jákobovi představen plán vykoupení, ne úplně, ale v těch částech, které pro něj v té době byly podstatné. Tajemný žebřík, který mu byl zjeven ve snu, byl tentýž, na který Kristus poukazyval ve svém rozhovoru s Natanaelem. [Citováno Jan 1:52.] Až do doby, kdy se člověk vzbouřil proti vládě Boží, existovalo mezi Bohem a člověkem svobodné spojení. Avšak hřích Adama a Evy oddělil zemi od nebe, takže člověk nemohl mít spojení se svým Učinitelem. Přesto svět nebyl ponechán v osamělé beznaději. Žebřík představuje Ježíše, určeného prostředníka komunikace.“ — *Patriarchs and Prophets, p. 184.*

b. Popište spojení, které Kristovo prostřednictví navázalo. Římanům 3:23–26; Židům 1:14.

Římanům 3:23–26. Neboť není rozdílu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. 24. Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, 25. Jehož Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázaní spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů, 26. V shovívání Božím, k dokázaní spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž jest z víry Ježíšovy.

Židům 1:14. Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posílání bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

„V odpadlictví se člověk odcizil Bohu; země byla oddělena od nebe. Přes propast, která mezi nimi ležela, nemohlo být žádné spojení. Avšak skrze Krista je země opět spojena s nebem. Svými vlastními zásluhami Kristus překlenul propast, kterou vytvořil hřích, takže sloužící andělé mohou udržovat spojení s člověkem. Kristus spojuje padlého člověka v jeho slabosti a bezmocnosti se Zdrojem nekonečné moci.“ — *Steps to Christ, p. 20.*

„Boží srdce touží po Svých pozemských dětech s láskou silnější než smrt. Tím, že dal Svého Syna, nám všem vylil nebe v jednom daru. Spasitelův život a smrt a přímluva, služba andělů, prosby Ducha, Otec působící nade všecko a skrze všecko, neustálý zájem nebeských bytostí – všichni se zapojují ve prospěch vykoupení člověka.“ — *Steps to Christ, p. 21.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 10. 7.

1. Porovnejte stav lidstva před pádem a po něm.
2. Co udělal člověk po pádu a proč?
3. Jaká byla jediná odpověď na problém hříchu?
4. Vysvětlete význam podivuhodného symbolu, který byl dán Jákobovi v jeho snu.
5. Jaké komunikační prostředky Bůh udržuje s lidstvem?

Pokání

„Protož čiňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváři Páně“ (Skutky 3:19).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 3, pp. 23–35.*

„Bůh nezavrhne ty, kteří byli svedeni do hříchu, kteří se však k Němu vrátili s opravdovým pokáním.“ — *Patriarchs and Prophets, pp. 202, 203.*

1. ZÁRMUTEK PRO HŘÍCH

Ne 12. 7.

a. Jaký důkaz opravdového pokání požadoval Jan Křtitel? Lukáš 3:7–14.

Lukáš 3:7–14. Pravit pak zástupům vycházejícím, aby se křtili od něho: Plemeno ještěrcí, kdo vám ukázal, kterak byste utekli budoucího hněvu? 8. Protož neste ovoce hodné pokání, a neříkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že jest mocen Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi. 9. A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Protož každý strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá. 10. I tázali se ho zástupové, řkouce: Což tedy činiti budeme? 11. A odpovídaje, pravit jim: Kdo má dvě sukně, dej nemajícimu, a kdo má pokrmy, tolikéž učiň. 12. Přišli pak i celní křtiti se, i řekli jemu: Mistře, co budeme činiti? 13. A on řekl jim: Nic více nevybírejte mimo to, což jest ustaveno. 14. I tázali se ho také i žoldnéři, řkouce: A my což činiti budeme? I řekl jim: Nad žádným se nepotrásejte, aniž podvodně čiňte, a dosti mějte na svých žoldích.

„Pokání zahrnuje zármutek pro hřích a odvrácení se od něj. Hříchu se nezřekneme, dokud nevidíme jeho hříšnost; dokud se od něj v srdci neodvrátíme, nedojde k žádné skutečné změně v životě.“ — *Steps to Christ, p. 23.*

b. Co bychom měli vědět o opravdovém pokání, které mění srdce a život? 2 Korintským 7:9, 10.

2 Korintským 7:9, 10. Nyní raduji se, ne že jste zarmouceni byli, ale že jste se ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podlé Boha, tak že jste k žádné škodě nepřišli skrze nás. 10. Nebo zármutek, kterýž jest podlé Boha, ten pokání k spasení působí, jehož nikdy líto nebývá, ale zármutek světa smrt způsobuje.

„Skutečný zármutek pro hřích je výsledkem působení Ducha Svatého. Duch zjevuje nevďěčnost srdce, které pohrdá Spasitelem a zarmucuje Jej, a přivádí nás v kajicnosti k patě kříže. Každým hříchem je Ježíš znovu zraňován; a když hledíme na Toho, kterého jsme probodli, rmoutíme se pro hříchy, které Jemu způsobily mučivou úzkost. Takový zármutek povede ke zřeknutí se hříchu.“ — *The Desire of Ages, p. 300.*

„Když se srdce poddá vlivu Ducha Božího, svědomí se oživí, a hříšník bude rozeznávat hloubku a posvátnost Božího svatého zákona, základu Jeho vlády v nebi i na zemi.“ — *Steps to Christ*, p. 24.

2. UPŘÍMNÉ POKÁNÍ

Po 13. 7.

a. Jaká byla Davidova prosba, když si uvědomil tíhu své viny? **Žalm 51:3–6.**

Žalm 51:3–6. Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad' přestoupení má. 4. Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očisť mne. 5. Nebo já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou jest ustavičně. 6. Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých.

„Davidova modlitba po jeho pádu objasňuje povahu opravdového zármutku pro hřích. Jeho pokání bylo upřímné a hluboké. Nevynakládal žádné úsilí ke zmírnění své viny; žádná touha uniknout hrozícímu soudu neinspirovala jeho modlitbu. David viděl ohavnost svého přestoupení; viděl poskvnění své duše; hnusil si svého hříchu. Nemodlil se jen o odpuštění, ale i o čistotu srdce. Toužil po radosti svatosti – být obnoven k souladu a spojení s Bohem.“ — *Steps to Christ*, pp. 24, 25.

b. K jaké žádosti vedlo opravdové pokání Davidovo? **Žalm 51:12–15.**

Žalm 51:12–15. Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých. 13. Nezamítej mne od tváři své, a Ducha svatého svého neodjimej ode mne. 14. Navrať mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne. 15. I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli.

„Srdce čisté stvoř mi.“ Toto je správný začátek, u samého základu Křesťanské povahy; neboť ze srdce pochází život. Pokud by všichni, kazatelé i lid, dbali na to, aby jejich srdce byla v pořádku s Bohem, viděli bychom mnohem větší výsledky z vynaložené práce. Čím důležitější a zodpovědnější je vaše práce, tím větší je potřeba, abyste měli čistá srdce. Potřebná milost je poskytnuta, a moc Ducha Svatého bude působit s každým úsilím, které v tomto směru vynaložíte. Pokud by každé dítě Boží hledalo Boha upřímně a vytrvale, byl by větší růst v milosti. Neshody by ustaly; věřící by byli jednoho srdce a jedné mysli; v církvích by panovala čistota a láska. Patřením se měníme. Čím více budete rozjímat o Kristově povaze, tím více se budete přizpůsobovat Jeho obrazu. Přijďte k Ježíši takoví, jací jste, a On vás přijme a vloží vám do úst píseň novou, chválu Bohu.“ — *Gospel Workers*, (1892/1893 edition), pp. 451, 452.

c. Co Bible učí o pokání a úplném odevzdání se Kristu? **Římanům 2:4; Skutky 3:19; 5:31.**

Římanům 2:4. Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?

Skutky 3:19. Protož čiňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časově rozvlažení od tváři Páně.

Skutky 5:31. Toho Bůh, kníže a spasitele, povýšil pravici svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů.

„Činit pokání bez Kristova Ducha, který probouzí svědomí, nemůžeme o nic více, než nám může být bez Krista odpuštěno.

„Kristus je zdrojem každého správného podnětu. Je jediný, kdo může do srdce vstřípnit nepřítelství proti hříchu. Každá touha po pravdě a čistotě, každé přesvědčení o naší vlastní hříšnosti je důkazem toho, že Jeho Duch působí na naše srdce.“ — *Steps to Christ, p. 26.*

3. FALEŠNÉ POKÁNÍ

Út 14. 7.

a. Jaká byla povaha pokání Ezaua, Faraona a Jidáše, když si uvědomili důsledky svého hříchu? Židům 12:16, 17; Exodus 12:30–32; 14:3–5; Matouš 27:3–5.

Židům 12:16, 17. Aby někdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýž za jednu krmi prodal prvorozenství své. 17. Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně dosáhnouti požehnání, pohnut jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, ačkoli ho s pláčem hledal.

Exodus 12:30–32. Tedy vstal Farao noci té, a všickni služebníci jeho i všickni Egypťští, a vzešel křik veliký v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něčeho mrtvého. 31. A povolav Mojžíše a Arona v noci, řekl: Vstaňte, vyjděte z prostředku lidu mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili. 32. Ovce také vaše i voly vaše vezměte, jakž jste žádali, a jděte; a dejte mi také požehnání.

Exodus 14:3–5. A dí Farao o synech Izraelských: Ssoužení jsou na zemi, sevřela je poušť. 4. I zatvrdím srdce Faraonovo, a honiti je bude, a oslaven budu v Faraonovi a ve všem vojsku jeho; a zvědí Egypťští, že já jsem Hospodin. I učinili tak. 5. Povědino pak bylo králi Egypťskému, že by lid utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníků jeho proti lidu, a řekli: Co jsme to učinili, že jsme propustili Izraele, aby nesloužil nám?

Matouš 27:3–5. Tedy vida Jidáš zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeže toho, navrátil zase třidceti stříbrných předním kněžím a starším, 4. Řka: Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak řekli: Co nám do toho? Ty viz. 5. A povrh ty stříbrné v chrámě, odšel pryč, a odšed, oběsil se.

„Zástupy lidí se rmoutí pro své hříchy, a přitom činí vnější reformaci, protože se bojí, že jejich provinění jim přinese utrpení. Toto však není pokání v Biblickém smyslu. Naříkají nad utrpením spíše než nad hříchem. Takový byl zármutek Ezauův, když viděl, že právo prvorozenství je pro něj navždy ztraceno. . . . Jidáš Iškariotský poté, co zradil svého Pána, zvolal: ‚Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou.‘ (Matouš 27:4.)

„Vyznání bylo z jeho provinilé duše vynuceno hrozným pocitem odsouzení a děsivým očekáváním soudu. Důsledky, které ho měly postihnout, ho naplňovaly hrůzou, ale v jeho duši nebyl hluboký, srdcervoucí zármutek z

toho, že byl zradil neposkvrněného Syna Božího a zapřel Svatého Izraelského. Faraon, když trpěl pod soudy Božími, uznal svůj hřích, aby mohl uniknout dalšímu trestu, ale jakmile rány ustaly, vrátil se ke své neposlušnosti vůči Nebi. Ti všichni nařikali nad následky hříchu, ale nermoutili se pro hřích samotný.“ — *Steps to Christ*, pp. 23, 24.

„Bůh dal Faraonovi nejvýraznější důkaz Božské moci, ale panovník tvrdohlavě odmítal dbát světla. Každý projev nekonečné moci, který odmítl, ho učinil ještě odhodlanějším ve vzpouře. Semena vzpoury, která zasel, když odmítl první zázrak, přinesla svou úrodu.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 268.

b. Co se stane, když hříšník nečiní pokání a odkládá své pokání na nějakou dobu v budoucnu? Jan 12:35, 36; Židům 3:12–15.

Jan 12:35, 36. Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas světlo s vámi jest. Chod'te, dokud světlo máte, ať vás tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve tmách, neví, kam jde. 36. Dokud světlo máte, věřte v světlo, abyste synové světla byli. Toto pověděl Ježíš, a odšed, skryl se před nimi.

Židům 3:12–15. Vztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého. 13. Ale napomínejte se vespolek po všechnycky dny, dokudž se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hřícha. 14. Účastníci zajisté Krista učinění jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme. 15. Protož dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popuzení.

„Ti údajní Křesťané, kteří přijdou k tomu poslednímu strašnému konfliktu nepřipraveni, budou ve svém zoufalství vyznávat své hříchy slovy palčivé úzkosti, zatímco bezbožní jásají nad jejich tísní. Tato vyznání jsou stejné povahy jako vyznání Ezauovo nebo Jidášovo. Ti, kdož je činí, nařikají nad následky přestoupení, ale ne nad jeho vinou. Necítí žádnou opravdovou lítost, žádný odpor ke zlu. Uznávají svůj hřích z obavy před trestem; ale, jako Faraon za starodávna, vrátili by se ke své neposlušnosti vůči Nebi, kdyby jejich soudy byly zrušeny.“ — *The Great Controversy*, pp. 620, 621. [*Kurzíva autorčina.*]

4. FARIZEUS A PUBLIKÁN

St 15. 7.

a. Jaký je rozdíl mezi Farizejem a publikánem v Kristově příběhu? Lukáš 18:10–13.

Lukáš 18:10–13. Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus, a druhý publikán. 11. Farizeus stoje, takto se sám v sobě modlí: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán. 12. Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu. 13. Publikán pak zdaleka stoje, nechtěl ani oči k nebi pozdvihnouti. Ale bil se v prsy své, řka: Bože, buď milostiv mně hříšnému.

„V podobenství o Farizeovi a publikánovi vyčnívala samolibá modlitba: ‚Bože, děkuji Tobě, že nejsem jako jiní lidé,‘ v ostrém kontrastu s prosbou

kajícníka: ‚Bud’ milostiv mně hříšnému.‘ (Lukáš 18:11, 13.) Takto Kristus pokáral pokrytectví Židů.“ — *The Desire of Ages*, p. 495.

b. Co řekl Ježíš o následku publikánovy modlitby? Lukáš 18:14.

Lukáš 18:14. *Pravím’ vám: Odšel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížěn; a kdož se ponižuje, bude povýšen.*

„Chudý publikán, který se modlil: ‚Bože, bud’ milostiv mně hříšnému‘ (Lukáš 18:13), se považoval za velmi hříšného člověka, a ostatní se na něj dívali ve stejném světle; ale cítil svou nouzi a se svým břemenem viny a hanby přišel před Boha a prosil o Jeho milosrdenství. Jeho srdce bylo otevřené pro Ducha Božího, aby vykonal své milostivé dílo a osvobodil ho z moci hříchu. Farizeova vychloubavá, samospravedlivá modlitba ukázala, že jeho srdce bylo uzavřeno vůči vlivu Ducha Svatého. Kvůli svému vzdálení se od Boha neměl žádné ponětí o svém vlastním poskvrnění, v kontrastu s dokonalostí Božské svatosti. Necítil žádnou potřebu, a nic nedostal.“ — *Steps to Christ*, pp. 30, 31.

c. Jaký zhoubný postoj se Ježíš snažil napravit vyprávěním tohoto příběhu? Lukáš 18:9; 2 Korintským 10:12; Přísloví 16:18.

Lukáš 18:9. *I řekl také proti některým, kteříž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných za nic nevážíce, podobenství toto.*

2 Korintským 10:12. *Neboť my se nesmíme přemisiti aneb přirovnati k některým, kteříž sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že sami sebou sebe měří, a přirovnávají sebe sobě.*

Přísloví 16:18. *Před setřením bývá pýcha, a před pádem pozdvižení ducha.*

„Náboženství Farizeovo se nedotýká duše. On neusiluje o povahu podobnou povaze Boží, o srdce naplněné láskou a milosrdenstvím. Je spokojen s náboženstvím, které se týká pouze vnějšího života. Jeho spravedlnost je jeho vlastní – ovoce jeho vlastních skutků – a je posuzována podle lidských měřítek.

„Kdokoli doufá sám v sebe, že je spravedlivý, bude pohrdat ostatními. Jako Farizeus soudí sám sebe podle ostatních lidí, tak soudí i ostatní podle sebe. Jeho spravedlnost je posuzována podle jejich spravedlnosti a čím horší jsou oni, tím spravedlivějším se na rozdíl od nich jeví. Jeho samospravedlnost vede k obviňování. ‚Jiné lidi‘ odsuzuje jako přestupníky Božího zákona. Takto projevuje samotného ducha Satana, žalobníka bratří. S tímto duchem je pro něj nemožné vstoupit do společenství s Bohem.“ — *Christ’s Object Lessons*, p. 151.

5. NEZATVRZUJTE SVÁ SRDCE

Čt 16. 7.

a. Jaké je nebezpečí v ignorování přesvědčení nebo v otálení s reakcí? 2 Korintským 6:2; Židům 3:7, 8; Lukáš 12:20, 21.

2 Korintským 6:2. *Neboť praví: V čas příhodný uslyšel jsem tě, a v den spasení spomohl jsem tobě. Aj, nyníť jest čas příhodný, aj, nyní dnové spasení.*

Židům 3:7, 8. Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, 8. Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom popuzení v den pokušení toho na poušti.

Lukáš 12:20, 21. I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, či bude? 21. Takt' jest, kdož sobě poklady shromažďuje, a není v Bohu bohatý.

„Mnozí utišují své znepokojené svědomí myšlenkou, že mohou změnit cestu zla, kdy se jim zachce; že si mohou zahrávat s pozváním milosrdenství, a přesto být znovu a znovu přesvědčováni. Myslí si, že poté, co vzdorovali Duchu milosti, poté, co uvrhli svůj vliv na stranu Satanovu, v okamžiku hrozné nouze mohou změnit svůj běh. Toto však není tak snadné učinit. Zkušenosti a vzdělání po celý život tak důkladně utvářely povahu, že málokdo pak touží přijmout obraz Ježíšův.“ — *Steps to Christ, pp. 33, 34.*

b. Co bychom měli dělat, když si uvědomíme, že naše srdce a život nejsou v souladu s Bohem? Žalm 139:23, 24; 51:12.

Žalm 139:23, 24. Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. 24. A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.

Žalm 51:12. Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.

„Studujte Boží slovo s modlitbou. Toto slovo vám v zákoně Božím a v životě Kristově představuje velké principy svatosti, bez níž ‚žádný neužije Pána.‘ (Židům 12:14.) Ono usvědčuje z hříchu; ono jasně zjevuje cestu spasení. Dbejte na něj jako na hlas Boží, který promlouvá k vaší duši.“ — *Steps to Christ, p. 35.*

„Byli jsme velkými hříšníky, ale Kristus zemřel, aby nám mohlo být oduštěno. Zasluby Jeho oběti jsou dostatečné k tomu, aby je Otcí předložil v náš prospěch. Ti, kterým odpustil nejvíce, Jej budou nejvíce milovat, a budou stát nejbliže Jeho trůnu, aby Jej chválili za Jeho velkou lásku a nekonečnou oběť. Právě tehdy, když nejlépe pochopíme lásku Boží, si nejlépe uvědomíme hříšnost hříchu. Když vidíme délku řetězu, který byl pro nás spuštěn, když pochopíme něco z nekonečné oběti, kterou Kristus pro nás přinesl, srdce se rozplyne s něžností a kajcností.“ — *Steps to Christ, p. 36.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 17. 7.

1. Jaký úžasný dar nám Bůh uděluje, abychom mohli přijmout nebeskou milost?
2. Proč nemůžeme činit opravdové pokání my sami?
3. Co chybělo v pokání Ezaua, Faraona a Jidáše?
4. Proč Ježíš vyprávěl podobenství o Farizeovi a publikánovi?
5. Jaký je nejdůležitější krok k přivedení člověka do těsného spojení s Bohem?

Vyznání

„Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde“ (Příslaví 28:13).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 4, pp. 37–41.*

„Vyznání, které je vylitím nejhlubšího nitra duše, nachází cestu k Bohu nekonečného soucitu.“ — *Steps to Christ, p. 38.*

1. BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Ne 19. 7.

a. Co máme dělat, když jsme usvědčeni z hříchu? Příslaví 28:13; Jakub 5:16.

Příslaví 28:13. Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde.

Jakub 5:16. Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdravení byli. Mnohoť může modlitba spravedlivého opravdová.

„Podmínky pro získání milosrdenství Božího jsou jednoduché a spravedlivé a rozumné. Pán od nás nevyžaduje, abychom konali něco těžkého, abychom mohli mít odpuštění hříchu. Nemusíme podnikat dlouhé a únavné poutě, ani vykonávat bolestivé pokání, abychom doporučili své duše Bohu nebeskému nebo odčinili své přestoupení; ale ten, kdo vyznává a opouští svůj hřích, dojde milosrdenství.“ — *Steps to Christ, p. 37.*

b. Jaký postoj to od nás vyžaduje? Příslaví 15:33; 19:23; Žalm 34:19.

Příslaví 15:33. Bázeň Hospodinova jest cvičení se moudrosti, a slávu předchází ponižení.

Příslaví 19:23. Bázeň Hospodinova k životu. Takový jsa nasycen, bydlí, aniž neštěstím navštíven bývá.

Žalm 34:19. Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu spomáhá.

„Ti, kdož nepokořili své duše před Bohem tím, že uznali svou vinu, ještě nesplnili první podmínku přijetí. Pokud jsme neprožili ono pokání, jehož nikdy líto nebývá, a s opravdovým pokořením duše a zlomeným duchem jsme nevyznali své hříchy, s odporem ke své nepravosti, nikdy jsme skutečně neusilovali o odpuštění hříchů; a pokud jsme nikdy nehledali, nikdy jsme nenašli pokoj Boží. Jediný důvod, proč nemáme odpuštění hříchů z minulosti, je ten, že nejsme ochotni pokořit svá srdce a dodržovat podmínky slova pravdy. V této věci je dán výslovný pokyn. Vyznání hříchu, ať už veřejného nebo soukromého, by mělo být upřímné a svobodně vyjádřené.“ — *Steps to Christ, pp. 37, 38.*

a. Když jsme ranili někoho jiného, koho jsme také ranili? Žalm 51:6.

Žalm 51:6. Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých.

„Apoštol říká: ‚Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.‘ (Jakub 5:16.) Vyznávejte své hříchy Bohu, který jediný je může odpustit, a své chyby jeden druhému. Pokud jste urazili svého přítele nebo bližního, máte svou křivdu uznat, a jeho povinností je vám svobodně odpustit. Pak máte usilovat o odpuštění Boží, protože bratr, kterého jste zranili, je majetkem Božím, a tím, že jste ho zranili, jste zhřešili proti jeho Stvořiteli a Vykupiteli.“ — *Steps to Christ, p. 37.*

b. Proč musíme odpouštět druhým? Matouš 6:14, 15; Efezským 4:32.

Matouš 6:14, 15. Nebo jestliže odpustíte lidem poklésky jejich, odpustíť i vám nebeský Otec váš. 15. Jestliže pak neodpustíte lidem pádů jejich, aniž Otec váš odpustí vám pádů vašich.

Efezským 4:32. Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.

„Kdo neodpouští, přerušuje samotný kanál, skrze který jedinečně může přijmout milosrdenství od Boha. Neměli bychom si myslet, že pokud ti, kdož nám ublížili, nevyznají svou křivdu, jsme oprávněni jim odepřít naše odpuštění. Je nepochybně jejich úkolem pokořit svá srdce pokáním a vyznáním; ale my máme mít ducha soucitu s těmi, kdož se proti nám provinili, ať už své chyby vyznávají, nebo ne. Jakkoli těžce nás mohou zranit, nemáme chovat své rozhodnutí, a soucítit se sebou samými pro naše zranění; ale jak doufáme, že nám budou odpuštěna naše přestoupení proti Bohu, tak máme odpustit všem, kdož nám učinili zle.“ — *Thoughts from the Mount of Blessing, pp. 113, 114.*

c. Co by nás mělo naučit o naší povinnosti vůči lidstvu? 1 Petr 4:8; Římanům 13:8.

1 Petr 4:8. A protož buďte střední a bedliví k modlitbám. Předě vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů.

Římanům 13:8. Žádnému nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali. Nebo kdož miluje bližního, zákon naplnil,

„Necht' Kristus, Božský Život, přebývá ve vás a skrze vás zjevuje lásku pocházející z nebe, která vdechne naději beznadějným a přinese nebeský pokoj hříchem zasaženému srdci. Když přicházíme k Bohu, na prahu nás čeká tato podmínka: že když od Něho přijímáme milosrdenství, odevzdáváme se, abychom zjevovali Jeho milost druhým.“ — *Thoughts from the Mount of Blessing, pp. 114, 115.*

„Nelidskost člověka vůči člověku je naším největším hříchem. Mnozí si myslí, že představují spravedlnost Boží, zatímco zcela selhávají v představování Jeho něžnosti a Jeho velké lásky. Často ti, kteří přijdou do styku s jejich přísností a tvrdostí, jsou pod tlakem pokušení. Satan s těmito dušemi zápasí, a drsná, necitlivá slova je zbavují odvahy a způsobují, že se stávají kořistí moci pokušitele.“ — *The Ministry of Healing*, p. 163.

3. OSOBITÉ A UPŘÍMNÉ

Út 21. 7.

a. Které hříchy se musejí vyznávat veřejně, zatímco jiné se vyznávají pouze Bohu? Žalm 32:5; Matouš 5:23, 24.

Žalm 32:5. Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. Sélah.

Matouš 5:23, 24. Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě: 24. Nechež tu daru svého před oltářem a odejdi; prvé smiř se s bratrem svým, a potom přijď, obětuj dar svůj.

„Pravé vyznání je vždy osobité povahy a uznává jednotlivé hříchy. Ty mohou být takové povahy, že by měly být předloženy pouze Bohu; mohou to být provinění, která by se měla vyznat jednotlivcům, kteří kvůli nim utrpěli újmu; nebo mohou mít veřejný charakter, a měly by být také veřejně vyznány. Avšak každé vyznání by mělo být určité a věčné, s uznáním právě těch hříchů, jimiž jste se provinili.“ — *Steps to Christ*, p. 38.

„Hřích soukromého charakteru má být vyznán Kristu, jedinému prostředníkovi mezi Bohem a člověkem. . . . Každý hřích je přestoupením proti Bohu, a má být Jemu vyznán skrze Krista. Každý otevřený hřích by měl být také otevřeně vyznán.“ — *Gospel Workers*, p. 216.

b. Jaký je účel opravdového vyznání? 1 Samuel 12:19.

1 Samuel 12:19. A řekl všecken lid Samuelovi: Modl se za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom nezemřeli; nebo jsme přidali ke všem hříchům našim i toto zlé, že jsme sobě žádali krále.

„Za dnů Samuelových se Izraelští uchýlili od Boha. Trpěli následky hříchu, neboť byli ztratili svou víru v Boha, ztratili svou schopnost rozlišovat Jeho moc a moudrost k vládnutí národu, ztratili svou důvěru v Jeho schopnost bránit a obhajovat Jeho věc. Odvrátili se od velkého Vládcе vesmíru a toužili být ovládáni stejně jako národy kolem nich. Předtím, než našli pokoj, učinili toto jasné vyznání: ‚Nebo jsme přidali ke všem hříchům našim i toto zlé, že jsme sobě žádali krále.‘ (1 Samuel 12:19.) Právě ten hřích, ze kterého byli usvědčeni, musel být vyznán.“ — *Steps to Christ*, pp. 38, 39.

c. Jaký praktický čin by měl následovat po vyznání? Izaiáš 1:16, 17; Ezechiel 33:15.

Izaiáš 1:16, 17. Umejte se, očistěte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. 17. Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy.

Ezechiel 33:15. Což v zástavě jest, navrátí-li bezbožný, což vydřel, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, nečině nepravosti: jistě že bude živ, neumře.

„Vyznání nebude pro Boha přijatelné bez upřímného pokání a nápravy. V životě musejí nastat rozhodné změny; vše, co Boha uráží, musí být odstraněno. Toto bude následkem opravdového zármutku pro hřích.“ — *Steps to Christ*, p. 39.

„Každá obrácená duše bude, podobně jako Zacheus, dávat najevo vstup Krista do svého srdce tím, že se zřekne nespravedlivých praktik, které vyznačovaly její život. Stejně jako vrchní celník prokáže svou upřímnost tím, že škodu odčiní.“ — *The Desire of Ages*, p. 556.

4. NEBEZPEČÍ SEBEOSPRAVEDLNŮVÁNÍ

St 22. 7.

a. Když se Hospodin zeptal Adama a Evy na jejich hřích, jak naznačovali, že to ve skutečnosti nebyla jejich chyba? Genesis 3:12, 13.

Genesis 3:12, 13. I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem. 13. I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem.

„Adam nemohl svůj hřích ani popřít, ani omluvit; ale místo toho, aby projevil pokání, se snažil svalit vinu na svou ženu, a tím i na samotného Boha: ‚Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.‘“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 57. [Kurzíva autorčina.]

„Poté, co Adam a Eva byli jedli ze zakázaného ovoce, byli naplněni pocitem hanby a hrůzy. Zpočátku mysleli jen na to, jak omluvit svůj hřích a uniknout obávanému trestu smrti. Když se jich Hospodin zeptal na jejich hřích, Adam odpověděl a vinu svalil částečně na Boha a částečně na svou družku: ‚Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.‘ Žena svalila vinu na hada a řekla: ‚Had mne podvedl, i jedla jsem.‘ (Genesis 3:12, 13.) Proč jsi stvořil hada? Proč jsi mu dovolil vejít do Edenu? To byly otázky obsažené v její omluvě za svůj hřích, a takto obvinila Boha z odpovědnosti za jejich pád.“ — *Steps to Christ*, p. 40.

b. Proč sebeospravedlňování činí vyznání neúčinným? Job 9:20; Lukáš 16:15.

Job 9:20. Jestliže se za spravedlivého stavěti budu, ústa má potupí mne; pakli za upříměho, převráceného mne býti ukáží.

Lukáš 16:15. I dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví činíte před lidmi, ale Bůhť zná srdce vaše; nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem.

„Duch sebeospravedlňování má původ v otcí lži a projevovali ho všichni synové a dcery Adamovi. Vyznání tohoto řádu nejsou inspirována Božským Duchem a nebudou přijatelná Bohu. Právě pokání povede člověka k tomu, aby sám nesl svou vinu a uznal ji bez klamu či pokrytectví.“ — *Steps to Christ*, p. 40.

„Neměli bychom se snažit zmírnit svou vinu omlouváním hříchu. Musíme přijmout Boží ohodnocení hříchu, a to je vskutku těžké. Pouze Golgota může zjevit hroznou velikost hříchu. Kdybychom museli nést svou vlastní vinu, rozdrtila by nás. Avšak Ten bez hříchu zaujal naše místo; ačkoli si to nezasloužil, nesl naši nepravost. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1 Jan 1:9.) Slavná pravda! – spravedlivý podle Svého vlastního zákona, a přesto ospravedlňující každého, kdo věří v Ježíše. „Kdo jest Bůh silný podobný tobě, kterýž by snímal nepravost a promíjel přestoupení ostatkům dědictví svého, kterýž by nedržel na věky hněvu svého, proto že líbost má v slitování se?“ (Micheáš 7:18.)“ — *Thoughts from the Mount of Blessing*, p. 116.

5. OTEVŘENÉ VYZNÁNÍ

Čt 23. 7.

a. Jak Pavel pokorně a osobitě uznal svůj hřích? Skutky 26:10, 11.

Skutky 26:10, 11. Jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti. 11. A po všech školách často je trápě, přinucoval jsem rouhati se; a náramně rozlítiv se na ně, sháněl jsem se po nich i v jiných městech.

„Příklady v Božím slově pravého pokání a pokoření zjevují ducha vyznání, v němž není žádné omluvy pro hřích ani pokusu o sebeospravedlňování. Pavel se nesnažil chránit sám sebe; líčí svůj hřích v jeho nejtemnějším odstínu, nepokouší se zmírnit svou vinu. [Citováno ze Skutků 26:10, 11].“ — *Steps to Christ*, p. 41.

b. Co Pavel prohlásil ve svém prvním listu Timoteovi? 1 Timoteovi 1:15.

1 Timoteovi 1:15. Věrnát' jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem.

„V sobě samých nevidíme nic než slabost, nic, co by nás doporučilo Bohu, a Satan nám říká, že je to k ničemu; nemůžeme napravit své povahové vady. Když se snažíme přijít k Bohu, nepřítel nám bude našeptávat: Je zbytečné, aby ses modlil; neudělal jsi snad tu zlou věc? Nezhřešil jsi proti Bohu a nezneuctil jsi své vlastní svědomí? Avšak můžeme nepříteli říci, že ‚krev Krista Ježíše Syna Jeho očisťuje nás od všelikého hříchu.‘ (1 Jan 1:7.) Když cítíme, že jsme zhřešili a nemůžeme se modlit, tehdy je čas se modlit. Můžeme se stydět a být hluboce pokořeni, ale musíme se modlit a věřit. [Citováno 1 Timoteovi 1:15.] Opuštění . . . je dar pro nás, jehož základem pro udělování je neposkrvněná spravedlnost Kristova.“ — *Thoughts from the Mount of Blessing*, pp. 115, 116.

c. Když vyznáváme své hříchy, co nám Bůh zaslíbil? 1 Jan 1:9.

1 Jan 1:9. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.

„Pokorné a zlomené srdce, podmaněné opravdovým pokáním, ocení něco z lásky Boží a ceny Golgoty; a jako se syn vyznává milujícímu otci, tak bude opravdový kající přinášet všechny své hříchy před Boha. A je psáno: [Citováno 1 Jan 1:9.]“ — *Steps to Christ*, p. 41.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 24. 7.

- 1. Když věrně vyznáváme své hříchy Bohu, jak před Ním stojíme?**
- 2. Za jakých okolností se musí některá vyznání činit jiným lidem, a proč?**
- 3. Proč je důležité, aby vyznání bylo osobité?**
- 4. Popište nebezpečí sebeospravedlňování.**
- 5. Co je ovocem pokorného vyznání?**

Sbírka první Soboty

Sobota 1. srpna 2026

VZDĚLÁVACÍ ODDĚLENÍ GENERÁLNÍ KONFERENCE

„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní“ (Příslloví 22:6).

Zijeme ve vážné době. Uprostřed stále sekularizovanější společnosti se odpovědnost za vzdělávání našich dětí a mládeže v bázni Hospodinově stává naléhavější než kdy jindy. Jako rodiče, pedagogové a členové těla Kristova máme posvátné poslání připravovat generaci, která bude schopna bránit víru s pevností, pokorou a přesvědčením.

„Věda o pravém vzdělání je pravda, která má být tak hluboce vštípena do duše, že ji nelze vymazat bludem, který se všude hojně vyskytuje.“ — *Testimonies for the Church, vol. 6, p. 131.*

V této souvislosti Vzdělávací Oddělení Generální Konference pilně pracuje na posílení a rozšíření našich misionářských škol po celém světě. Mnoha našim vzdělávacím centrům chybí odpovídající infrastruktura, moderní učební osnovy a materiály přizpůsobené duchovní realitě našich studentů. Kromě toho několik zemí požádalo o otevření nových vzdělávacích institucí, které propagují nejen akademické znalosti, ale také zásady věčného evangelia.

Tato speciální sbírka proto podpoří tři klíčové oblasti:

1. Restrukturalizace stávajících misionářských škol;
2. Zřizování nových škol v regionech, které potřebují přístup ke Křesťanskému vzdělávání v rámci Reformního Hnutí ASD;
3. Pokrok v projektu překladu a adaptace vzdělávacích materiálů vyvinutých naším pedagogickým týmem ke službě sekulárním i misionářským školám v různých jazycích a kulturních kontextech.

„Pravé vzdělání je misionářský výcvik. Každý syn a dcera Boží je povolán být misionářem; jsme povoláni ke službě Bohu a našim bližním; a cílem našeho vzdělávání by mělo být uzpůsobit nás pro tuto službu.“ — *The Ministry of Healing, p. 395.*

Proto vás, milí bratři a sestry, prosíme, abyste své dary předložili s velkorysostí a misionářskou vizí. Investice do vzdělání našich dětí a mládeže je investicí do budoucnosti církve, do hlásání evangelia a do konečné zně.

Kéž Pán rozmnoží váš přínos a posílí tuto životně důležitou službu – a kéž naše školy skutečně budou světly zářícími ve tmě, připravujícími věrnou generaci na bezprostřední návrat našeho Spasitele.

Vzdělávací Oddělení Generální Konference

Posvěcení

„A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým“ (Jeremiáš 29:13).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 5, pp. 43–48.*

„Je pro nás nemožné vydržet tento konflikt naší vlastní silou; a cokoli odvádí mysl od Boha, cokoli vede k sebevyvyšování nebo k soběstačnosti, jistě připravuje cestu k naší porážce. Smyslem Bible je vštěpovat nedůvěru k lidské moci a povzbuzovat důvěru v Božskou moc.“ — *Patriarchs and Prophets, p. 717.*

1. BOJOVÁNÍ PROTI SOBĚ SAMÉMU

Ne 26. 7.

a. Jak Pavel popsal Křesťanské bojování a k tomu potřebné vybavení? Efezským 6:12–18.

Efezským 6:12–18. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. 13. A protože vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolat v den zlý, a všechno vykonajíc, státi. 14. Stůjtež tedy, majíc podpásaná bedra svá pravdou, a oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti, 15. A obuté majíc nohy v hotovost k evangelium pokoje, 16. A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti. 17. Lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží, 18. Všelickou modlitbou a prosbou modlíce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté.

„Satan útočil na Krista svými nejprudšími a nejlstivějšími pokušeními, ale v každém konfliktu byl odražen. Tyto bitvy byly vybojovány v náš prospěch; tato vítězství nám umožňují zvítězit. Kristus dá sílu všem, kdož ji hledají. Žádný člověk bez svého vlastního souhlasu nemůže být Satanem přemožen. Pokušitel nemá moc ovládat vůli ani nutit duši hřešit. Může způsobit bolest, ale nemůže znečistit. Může způsobit utrpení, ale nemůže poskvřnit. Skutečnost, že Kristus zvítězil, by měla inspirovat Jeho následovníky k odvaze statečně bojovat boj proti hříchu a Satanovi.“ — *The Great Controversy, p. 510.*

b. Kde se Satan snaží získat úplnou nadvládu? Přísloví 4:23.

Přísloví 4:23. Předě vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.

„Jak člověk myslí v srdci svém, takový je. Srdce musí být obnoveno Božskou milostí, jinak bude marné usilovat o čistotu života. Ten, kdo se pokouší vybudovat si ušlechtilou, ctnostnou povahu nezávisle na Kristově milosti, staví svůj dům na pohyblivém písku. V prudkých bouřích pokušení jistě padne.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 460.

2. BOŽSKÉ POZVÁNÍ

Po 27. 7.

a. Čeho se člověk musí vzdát, aby mohl být učedníkem Kristovým? Lukáš 14:33; Matouš 6:24.

Lukáš 14:33. Tak zajisté každý z vás, kdož se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůž býti mým učedníkem.

Matouš 6:24. Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mammoně.

„Když se odevzdáváme Bohu, musíme se nutně vzdát všeho, co by nás od Něho oddělovalo. Proto Spasitel říká: [Citováno Lukáš 14:33]. Všeho, co odvádí srdce od Boha, se musíme vzdát. Mamon je modlou mnohých. Láska k penězům, touha po bohatství, je zlatým řetězem, který je poutá k Satanovi. Pověst a světskou poctu uctívá jiná třída lidí. Život v sobeckém pohodlí a bez odpovědnosti je modlou jiných. Avšak tato otrocká pouta musí být zlomena. Nemůžeme sloužit z poloviny Pánu a z poloviny světu. Nejsme Božími dětmi, pokud takovými nejsme zcela.“ — *Steps to Christ*, p. 44.

b. Jaké Božské pozvání Pán nabízí všem, kteří touží po obnově srdce a života? Izaiáš 1:18; Jeremiáš 29:13; Jakub 4:7–10.

Izaiáš 1:18. Podťež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.

Jeremiáš 29:13. A hledajíce mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.

Jakub 4:7–10. Poddejtež se tedy Bohu, a zepřete se d'áblu, i utečeť od vás. 8. Přiblížte se k Bohu, a přiblížíť se k vám. Umejte ruce, hříšníci, a očistěte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli. 9. Ssouzení buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvílení, a radost v zámutek. 10. Ponižte se před obličejem Páně, a povýšíť vás.

„Vláda Boží není, jak by Satan chtěl, aby sejevila, založena na slepé podřízenosti, na nerozumné kontrole. Ona se dovolává rozumu a svědomí. .

.. Bůh neznásilňuje vůli Svých stvoření. Nemůže přijmout poctu, která není dávana dobrovolně a inteligentně. Pouhá vynucená podřízenost by zabránila veškerému skutečnému rozvoji mysli nebo povahy; udělala by člověka pouhým automatem. Takový není záměr Stvořitele. Přeje si, aby člověk, vrcholné dílo Jeho stvořitelské moci, dosáhl nejvyššího možného rozvoje. Předkládá nám vrchol požeňání, k němuž nás chce dovést skrze Svou milost. Zve nás, abychom se odevzdali Jemu, aby v nás mohl konat Svou vůli. Zbývá nám, abychom se rozhodli, zda budeme osvobozeni z otroctví hříchu, abychom sdíleli slavnou svobodu synů Božích.“ — *Steps to Christ*, pp. 43, 44.

„Kristus se zjevil jako Spasitel lidí. Lidé neměli spoléhat na své vlastní skutky, na svou vlastní spravedlnost ani na sebe v jakémkoli jiném ohledu, ale na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. V Něm se zjevil Přímluvce u Otce. Skrze Něj bylo dáno pozvání: ‚Podtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.‘ Toto pozvání zní postupně až k nám dnes. Necht’ pýcha, samolibost či samospravedlnost nebrání nikomu ve vyznání svých hříchů, aby si mohl nárokovat zaslíbení.“ — *Fundamentals of Christian Education*, p. 239.

3. KRISTUS DAL VŠE

Út 28. 7.

a. Co dalo Kristu právo vzít Svě děti do nebe? Kolossenským 1:14; Židům 7:25.

Kolossenským 1:14. V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů,

Židům 7:25. A protože i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.

„Uprostřed strašlivé temnoty, zdánlivě opuštěn Bohem, Kristus vypil poslední zbytky na dně poháru lidské bídy. V oněch hrozných hodinách se spoléhal na důkazy o přijetí svým Otcem, které Jemu byly dosud dávány. Znal povahu svého Otce; chápal Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho velkou lásku. Vírou spočíval v Tom, kterého vždy s radostí poslouchal. A když se v podřízenosti odevzdal Bohu, pocit ztráty Otcovy přízně zmizel. Vírou Kristus zvítězil.“ — *The Desire of Ages*, p. 756.

„V daru Ježíše dal Bůh celé nebe. Z lidského hlediska byla taková oběť bezohledným mrháním. Pro lidské uvažování je celý plán spasení mrháním milosrdenstvími a zdroji. Sebezapření a horlivá oběť nás potkávají všude. Právem se mohou nebeské zástupy s úžasem dívat na lidskou rodinu, která odmítá být povznesena a obohacena bezmeznou láskou projevenou v Kristu. Právem mohou volat: Proč toto velké mrhání?

„Avšak smíření za ztracený svět mělo být úplné, hojné a dokonalé. Kristova oběť byla nesmírně hojná, aby zasáhla každou duši, kterou Bůh

byl stvořil. Nemohla být omezena tak, aby nepřekročila počet těch, kteří by přijali tento velký Dar. Všichni lidé nejsou spaseni; přesto plán vykoupení není mrháním proto, že nedosahuje všeho, co jeho štědrost zajistila. Musí tu být více než dost.“ — *The Desire of Ages*, pp. 565, 566.

b. Co Ježíš požaduje ode všech, kteří touží být Jeho dětmi a chtějí být schopni přijmout Jeho Ducha? Přísloví 23:26.

Přísloví 23:26. Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé cest svých at' ostříhají.

„[Ježíš] s litostivou něžností čeká, aby vyslyšel vyznání zbloudilých a přijal jejich pokání. Očekává od nich nějakou oplátku vděčnosti, stejně jako matka čeká na úsměv uznání od svého milovaného dítěte. Velký Bůh nás učí, abychom Jej nazývali Otcem. Chce, abychom pochopili, jak upřímně a něžně po nás Jeho srdce touží ve všech našich zkouškách a pokušeních.“ — *Gospel Workers*, p. 210.

„Čeho se vzdáváme, když se vzdáváme všeho? Hříchem poskvrněného srdce, aby ho Ježíš vyčistil, očistil Svou vlastní krví, a spasil Svou nesrovnatelnou láskou. A přesto si lidé myslí, že je těžké se všeho vzdát! Stydím se, když slyším o tom mluvit, stydím se o tom psát.“ — *Steps to Christ*, p. 46.

4. ÚPLNÉ VZDÁNÍ SE

St 29. 7.

a. Co si Pavel upřímně přál pro věřící? Římanům 12:1; 1 Tessonickenským 5:23.

Římanům 12:1. Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.

1 Tessonickenským 5:23. Sám pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budíž.

„Ačkoli jsou tato slova adresována starověkému Izraeli, obsahují ponaučení i pro dnešní lid Boží. Když apoštol vyzývá své bratry, aby vydávali těla svá ‚v obět živou, svatou, Bohu libou,‘ stanoví tím zásady pravého posvěcení. Není to jen teorie, emoce nebo slovní forma, ale živý, aktivní princip, vstupující do každodenního života. Vyžaduje to, aby naše návyky v jídle, pití a oblékání byly takové, aby zajistily zachování tělesného, duševního a mravního zdraví, abychom mohli Pánu předložit svá těla, ne jako obět zkaženou špatnými zvyky, ale ‚jako obět živou, svatou, Bohu libou.‘“ — *The Sanctified Life*, pp. 27, 28.

„Máme se oddat službě Bohu, a měli bychom se snažit, aby obět byla co nejdokonalejší. Bůh nebude potěšen ničím menším než tím nejlepším, co můžeme nabídnout. Ti, kdož Jej milují celým srdcem, budou toužit dáti Jemu nejlepší službu života, a budou se neustále snažit uvést každou moc své bytosti do souladu se zákony, které podpoří jejich schopnost činit Jeho vůli.“ — *Patriarchs and Prophets*, pp. 352, 353.

b. Když zástup slyšel Petrovu řeč v den Letnic, co obtížilo jejich srdce? Skutky 2:37, 38.

Skutky 2:37, 38. To slyšeše, zkormoučení jsou v srdci, a řekli Petrovi a jiným apoštolům: Což máme činiti, muži bratří? 38. Tedy Petr řekl jim: Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého.

„[Zástup] slyšel učedníky, jak prohlašují, že je to Syn Boží, kdo byl ukřižován. Kněží a přední mužové se třásli. Lidu se zmocnilo usvědčení a úzkost. ‚Zkormoučení jsou v srdci, a řekli Petrovi a jiným apoštolům: Což máme činiti, muži bratří?‘ Mezi těmi, kdož naslouchali učedníkům, byli zbožní Židé, kteří byli upřímní ve své víře. Moc, která doprovázela slova řečníka, je přesvědčila, že Ježíš je skutečně Mesiáš. . . .

„Petr usvědčeným lidem zdůrazňoval skutečnost, že zavrhli Krista, protože byli oklamáni kněžími a knížaty; a že kdyby se i nadále obraceli na tyto muže pro radu a čekali na ně, až Krista uznají, než se k tomu oni sami odváží, nikdy by Jej nepřijali. Tito mocní mužové, ačkoli vyznávali zbožnost, toužili po pozemském bohatství a slávě. Nebyli ochotni přijít ke Kristu, aby přijali světlo.“ — *The Acts of the Apostles, pp. 43, 44.*

5. UDRŽOVÁNÍ VZDÁNÍ SE

Čt 30. 7.

a. Co přináší přesvědčení, že můžeme být plně zasvěceni Pánu a schopni nést obraz Kristův? Filipenským 2:12, 13.

Filipenským 2:12, 13. A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více v nepřítomnosti mé, s bázní a s třesením spasení své konejte. 13. Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle své.

„Bůh vás nevyzývá, abyste se báli, že nebude plnit Svá zaslíbení, že se Jeho trpělivost unaví nebo že Jeho soucit bude chybět. Bojte se, aby vaše vůle nebyla udržována v podřízenosti vůli Kristově, aby vaše vrozené a vypěstované povahové rysy neovládaly váš život. ‚Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle své.‘ Bojte se, aby se vlastní já nepostavovalo mezi vaši duši a velkého Mistra Pracovníka. Bojte se, aby vaše svévole nemařila vysoký účel, který si Bůh skrze vás přeje dosáhnout. Bojte se spoléhat na svou vlastní sílu, bojte se vyjmout svou ruku z ruky Kristovy a pokusit se kráčet životní cestou bez Jeho trvalé přítomnosti.“ — *Christ's Object Lessons, p. 161.*

b. Jak si lze zachovat neochvějnost víry a úplné odevzdání se správným zásadám? Galatským 2:20; Matouš 16:24, 25.

Galatským 2:20. S Kristem ukřižován jsem. Žít' jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.

Matouš 16:24, 25. Tedy řekl Ježíš učedníkům svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne. 25. Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratí ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezne ji.

„Ti, kdož chtějí získat požehnání posvěcení, se musejí nejprve naučit významu sebeobětování. Kristův kříž je ústředním pilířem, na kterém visí ,převelmi veliké věčné slávy břímě.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 560.

„Nemůžeš změnit své srdce, nemůžeš sám o sobě odevzdat Bohu svou náklonnost; ale můžeš se rozhodnout Jemu sloužit. Můžeš Jemu odevzdat svou vůli; On pak v tobě bude působit, abys chtěl i jednal podle Jeho dobré vůle. . . .

„Správným používáním vůle může dojít k úplné změně ve tvém životě. Odevzdáním své vůle Kristu se spojíš s mocí, která je nade všemi knížatstvy a mocnostmi. Budeš mít sílu shůry, která tě udrží pevným, a takto skrze neustálé odevzdávání se Bohu budeš moci žít nový život, a to život víry.“ — *Steps to Christ*, pp. 47, 48. [Kurzíva autorčina.]

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 31. 7.

- 1. Co je nezbytné pro úspěch v boji proti nepříteli našich duší?**
- 2. Jaká je skutečná bitva, abychom mohli zvítězit nad již poraženým nepřítelem?**
- 3. Co se můžeme naučit z Kristova daru pro naše spasení?**
- 4. Jaký je Boží záměr pro věřící, a to jak tělesně, tak duchovně?**
- 5. Bude-li naše vůle v souladu s vůlí Boží, co budeme denně prožívat?**

Víra a přijetí

„A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité“ (Ezechiel 36:26).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 6, pp. 49–55.*

„Nemůžeš odčinit své minulé hříchy; nemůžeš změnit své srdce a učinit se svatým. Bůh však slibuje, že toto všechno pro tebe učiní skrze Krista.“ — *Steps to Christ, p. 51.*

1. ODPUŠTĚNÍ A POKOJ

Ne 2. 8.

a. Jaký je Boží úžasný slib odpuštění a pokoje? 1 Jan 1:9.

1 Jan 1:9. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.

„Vidíš, že tvůj život je naplněn sobectvím a hříchem. Toužíš, aby ti bylo odpuštěno, abys byl očištěn, abys byl osvobozen. Být v souladu s Bohem, být Jemu podoben – co můžeš udělat pro to, abys toho dosáhl?

„To, co potřebuješ, je pokoj – Nebeské odpuštění, pokoj a lásku v duši. Peníze si ho nemohou koupit, rozum si ho nemůže zajistit, moudrost ho nemůže dosáhnout; nikdy nemůžeš doufat, že si ho zajistíš svým vlastním úsilím. Avšak Bůh ti ho nabízí jako dar, ‚bez peněz a bez záplaty.‘ (Izaiáš 55:1.) Je tvůj, pokud jen natáhneš svou ruku a uchopíš ho.“ — *Steps to Christ, p. 49.*

b. Jaké je další důležité zaslíbení, které promění celou bytost v nového člověka v souladu s Bohem? Ezechiel 36:26.

Ezechiel 36:26. A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.

„Vyznal jsi své hříchy a v srdci jsi je odložil. Rozhodl ses odevzdat sebe Bohu. Nyní k Němu jdi a požádej Jej, aby smyl tvé hříchy a dal ti nové srdce. Pak věř, že toto učiní, protože to slíbil. Toto je lekce, které Ježíš učil, když byl na zemi, že musíme věřit, že dar, který nám Bůh zaslíbuje, přijímáme, a je náš.“ — *Steps to Christ, pp. 49, 50. [Kurzíva autorčina.]*

a. Co Ježíš řekl ochrnutému u Bethesdy, aby udělal, a co se z této zkušenosti můžeme naučit? Jan 5:1–9.

Jan 5:1–9. Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma. 2. Byl pak v Jeruzalémě rybník bravný, kterýž slove Židovsky Bethesda, patero přístřeší maje. 3. Kdež leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody. 4. Nebo anděl jistým časem sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. Protož kdož nejprvé sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl. 5. I byl tu člověk jeden, kterýž osm a třidceti let nemocen byl. 6. Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdrav býti? 7. Odpověděl mu ten nemocný: Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, ale když já jdu, jiný přede mnou sstupuje. 8. Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a chod! 9. A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil. Byla pak sobota v ten den.

„Obrátme se k příběhu ochrnutého u Bethesdy. Ubohý trpící byl bezmocný; třicet osm let nepoužíval své končetiny. Přesto mu Ježíš přikázal: ‚Vstaň, vezmi lože své a chod!‘. Nemocný by mu mohl říci: ‚Pane, chceš-li mě uzdravit, uposlechnu Tvé slovo.‘ Ale ne, on uvěřil Kristovu slovu, uvěřil, že je uzdraven, a okamžitě vyvinul úsilí; chtěl chodit, a chodil. Jednal podle Kristova slova a Bůh mu dal moc. Byl uzdraven.“ — *Steps to Christ, p. 50.*

„Ježíš mu nedal žádné ujištění o Božské pomoci. Muž by mohl zůstat na pochybách, a ztratit svou jedinou šanci na uzdravení. Avšak on uvěřil Kristovu slovu, a tím, že podle něho jednal, dostal sílu.

„Skrze stejnou víru můžeme obdržet duchovní uzdravení. Hříchem jsme byli odděleni od života Božího. Naše duše jsou ochrnuté. Sami o sobě nejsme o nic schopnější žít svatý život, než byl ten bezmocný muž schopen chodit. Je mnoho těch, kteří si uvědomují svou bezmocnost, a kteří touží po onom duchovním životě, který je přivede do souladu s Bohem; marně se ho snaží dosáhnout. V zoufalství volají: ‚Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?‘ (Římanům 7:24.) Necht' tito strádající, zápasící jedinci vzhlednou. Spasitel se sklání nad koupí Svě krve, a s nevýslovnou něhou a soucitěm říká: ‚Chceš-li zdrav býti?‘ Vyzývá tě, abys vstal ve zdraví a pokoji.“ — *The Desire of Ages, p. 203.*

b. Co je hříšníkovi zaslíbeno skrze Krista? 2 Paralipomenon 7:14; Ozeáš 14:4.

2 Paralipomenon 7:14. *A ponižující se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali by tváři mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s nebe, a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi jejich.*

Ozeáš 14:4. *Uzdravím odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně; nebo odvrácen bude hněv můj od nich.*

„Nemůžeš odčinit své minulé hříchy; nemůžeš změnit své srdce a učinit se svatým. Bůh však slibuje, že tohle všechno pro vás udělá skrze Krista. Věříš tomu zaslíbení. Vyznáváš své hříchy a odevzdáváš sebe Bohu. Chceš sloužit Jemu. Stejně jistě, jak toto uděláš, Bůh ti splní Své slovo. Věříš-li zaslíbení – věříš, že je ti odpuštěno a jsi očištěn – Bůh to uskutečňuje; jsi uzdraven, stejně jako Kristus dal ochrnutému moc, aby chodil, když muž uvěřil, že je uzdraven. Je to tak, věříš-li tomu.

„Nečekej, až pocítíš, že jsi uzdraven, ale řekni: ‚Věřím tomu; je to tak, ne proto, že to cítím, ale proto, že to Bůh zaslíbil.‘“ — *Steps to Christ*, p. 51. [Kurzíva autorčina.]

3. PŘIJATI V MILOVANÉM

Út 4. 8.

a. Když je Ježíš přijat jako Spasitel, co se stane s minulými hříchy? Římanům 3:24, 25; 5:1, 9, 10.

Římanům 3:24, 25. *Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, 25. Jehož Bůh vydal za smírce, skrze víru ve krvi jeho, k ukázaní spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů,*

Římanům 5:1, 9, 10. *Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, . . . 9. Čím tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu. 10. Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadtoť smíření jsouce, spasení budeme skrze život jeho.*

„Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a stanet' se vám.“ (Marek 11:24.) Toto zaslíbení má podmínku – že se modlíme podle vůle Boží. Avšak vůlí Boží je očistit nás od hříchu, učinit nás Jeho dětmi a umožnit nám žít svatý život. Takže můžeme prosit o tato požehnání, a věřit, že je přijímáme, a děkovat Bohu, že jsme je přijali. Je naší výsadou jít k Ježíši a být očištěni, a stát před zákonem bez hanby či výčitek svědomí.“ — *Steps to Christ*, p. 51. [Kurzíva autorčina.]

b. Jaké postavení má věřící před Bohem? Římanům 8:1.

Římanům 8:1. A protože není již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podlé těla, ale podlé Ducha.

„Zatímco se Křesťanský život bude vyznačovat pokorou, neměl by být poznamenán smutkem a sebeznehodnocením. Je výsadou každého žít tak, aby ho Bůh schválil a žehnal mu. Není vůlí našeho nebeského Otce, abychom byli neustále pod odsouzením a temnotou. Není žádný důkaz opravdové pokory v tom, když jdeme se skloněnou hlavou a srdcem naplněným myšlenkami na sebe. Můžeme jít k Ježíši a být očištěni, a stát před zákonem bez hanby a výčitek svědomí.“ — *The Great Controversy*, p. 477.

„Když se zcela odevzdáme Bohu, a plně věříme, Kristova krev očišťuje od veškerého hříchu. Svědomí může být osvobozeno od odsouzení. Skrze víru v Jeho krev mohou být všichni učiněni dokonalými v Kristu Ježíši. . . . Nemáme se starat o to, co si o nás myslí Kristus a Bůh, ale o to, co si Bůh myslí o Kristu, našem Zástupci. Jste přijímáni v Milovaném.“ — *Selected Messages*, bk. 2, pp. 32, 33.

c. Jakou změnu by měli poznat všichni, kdož vstoupili do tohoto smluvního vztahu s Bohem? 1 Petr 1:18, 19; 1 Korintským 6:19, 20; Galatským 3:26.

1 Petr 1:18, 19. Věduce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, 19. Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a nepoškrvněného, Krista,

1 Korintským 6:19, 20. Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. 20. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.

Galatským 3:26. Všickni zajisté synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.

„Odted' už nejste sami svoji; koupeni jste za mzdu. [Citováno 1 Petr 1:18, 19.] Skrze tento prostý akt víry v Boha Duch Svatý zplodil nový život ve tvém srdci. Jsi jako dítě narozené do rodiny Boží, a On tě miluje, jako miluje Svého Syna.“ — *Steps to Christ*, pp. 51, 52.

4. CHOZENÍ S KRISTEM

St 5. 8.

a. Jak se od věřícího očekává, že se bude chovat? Kolossenským 2:6.

Kolossenským 2:6. Protož jakž jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chod'te.

„Nyní, když ses odevzdal Ježíši, neustupuj, neodvracej se od Něho, ale den co den říkej: ‚Jsem Kristův; odevzdal jsem se Jemu;‘ a pros Jej, aby ti dal svého Ducha a ostříhal tě Svou milostí. Jelikož tím, že se odevzdáváš Bohu a

věříš v Něho, stáváš se Jeho dítětem, a tak máš v Něm žít. Apoštol říká: ‚Protož jakž jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm choďte.‘ (Kolossenským 2:6.)

„Někteří se zdají mít pocit, že musejí být ve zkušební lhůtě, a musejí Pánu dokázat, že se napravili, dříve než si mohou nárokovat Jeho požehnání. Avšak mohou si nárokovat požehnání Boží již nyní. Musejí mít Jeho milost, Ducha Kristova, aby jim pomohl s jejich slabostmi, jinak nemohou odolat zlu. Ježíš miluje, když k Němu přicházíme takoví, jací jsme, hříšní, bezmocní, závislí. Můžeme přijít s veškerou svou slabostí, svou pošetilostí, svou hříšností, a padnout k Jeho nohám v pokání. Je Jeho slávou obejmout nás v náručí Své lásky a ovázat naše rány, očistit nás od veškeré nečistoty.“ — *Steps to Christ*, p. 52.

b. Jaké je opatření pro chyby učiněné v procesu učení? 1 Jan 2:1, 2.

1 Jan 2:1, 2. Synáčkové moji, totoť vám piši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přímluvcí máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. 2. A onť jest obět slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za všeho světa.

„Zbav se podezření, že Boží zaslíbení nejsou určena pro tebe. Jsou pro každého kajícího přestupníka. Skrze Krista byla poskytnuta síla a milost, aby je služební andělé přinesli každé věřící duši. Nikdo není tak hříšný, aby nemohl najít sílu, čistotu a spravedlnost v Ježíši, který za něj zemřel. Čeká, aby je svlékl z jejich oděvů poskvřených a znečištěných hříchem, a oblékl je v bílá roucha spravedlnosti; přikazuje jim žít a ne umírat.“ — *Steps to Christ*, pp. 52, 53.

c. Vysvětlíte, jak jsme na této cestě posilováni. 1 Jan 1:7; Galatským 5:16, 17, 25.

1 Jan 1:7. Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecnství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu.

Galatským 5:16, 17, 25. Ale pravímť: Duchem chodte, a žádosti těla nevykonáte. 17. Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě vespolek odporné, tak abyste ne, což byste chtěli, to činili. . . . 25. Jsme-liť Duchem živi, Duchem i chodme.

„Ti, kdož chodí po cestách moudrosti, jsou i v soužení nesmírně radostní; neboť Ten, kterého jejich duše miluje, kráčí neviditelně vedle nich. S každým krokem vzhůru zřetelněji rozeznávají dotek Jeho ruky; s každým krokem dopadají na jejich stezku jasnější záblesky slávy od Neviditelného; a jejich písně chvály, dosahující stále vyššího tónu, stoupají, aby se připojily k písním andělů před trůnem.“ — *Thoughts from the Mount of Blessing*, p. 140.

5. OTCOVA VYKUPUJÍCÍ LÁSKA

Čt 6. 8.

a. Jaké jsou podmínky pro přijetí Bohem? Izaiáš 55:7; 44:22.

Izaiáš 55:7. Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujet se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění.

Izaiáš 44:22. Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navratíš se ke mně, nebo jsem tě vykoupil.

„Bůh s námi nejedná tak, jako jednájí omezení lidé jeden s druhým. Jeho myšlenky jsou myšlenkami milosrdenství, lásky a nejněžnějšího soucitu.“ — *Steps to Christ, p. 53.*

„Kdokoli pod Božím napomenutím pokoří svou duši vyznáním a pokáním, jako to činil David, může si být jist, že pro něj existuje naděje. Kdokoli ve víře přijme Boží zaslíbení, nalezne odpuštění. Pán nikdy nezavrhne ani jednu skutečně kajicnou duši.“ — *Patriarchs and Prophets, p. 726.*

b. Jaký je skutečný postoj našeho nebeského Otce ke všem, kteří sešli z cesty? Ezechiel 18:32; Lukáš 15:18–20.

Ezechiel 18:32. Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obrat'te se tedy, a živi buďte.

Lukáš 15:18–20. Vstana, půjdu k otci svému, a díím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, 19. Aniž jsem hoden více slouti synem tvým. Učiň mne jako jednoho z nájemníků svých. 20. I vstav, šel k otci svému. A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím byv hnut, přiběh, padl na šiji jeho, a políbil ho.

„Satan je připraven ukrást požeňnaná Boží ujištění. Touží vzít duši každý záblesk naděje a každý paprsek světla; ale nesmíš mu dovolit toto učinit. Nenaslouchej pokušitelovi, ale říkej: ‚Ježíš zemřel, abych já mohl žít. Miluje mě a nechce, abych zahynul.‘ . . . Podobenství ti říká, jak bude pobloudilec přijat: [Citováno Lukáš 15:18–20.]

„Ale ani toto podobenství, jakkoli je něžné a dojemné, nedokáže vyjádřit nekonečný soucit nebeského Otce. Hospodin prohlašuje prostřednictvím svého proroka: ‚Milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství.‘ (Jeremiáš 31:3.) Zatímco je hříšník ještě daleko od Otcova domu, a mrhá svým majetkem v cizí zemi, Otcovo srdce po něm touží; a každá touha po návratu k Bohu, probuzená v duši, je jen něžnou prosbou Jeho Ducha, který přemlouvá, naléhá a přitahuje pobloudilce k srdci lásky jeho Otce.“ — *Steps to Christ, pp. 53, 54. [Kurzíva autorčina.]*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 7. 8.

1. Co vchází do duše, jejíž hříchy jsou odpuštěny?
2. Proč byl ochrnutý u Bethesdy náhle schopen chodit?
3. Když přijmeme Krista jako svého Spasitele, jaké máme zaslíbení?
4. Jaké je tajemství vítězného chození s Kristem?
5. Popište kontrast mezi Satanovou zlobou a Otcovou vykupující láskou.

Zkouška učednictví

„Protož jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest“ (2 Korintským 5:17).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 7, pp. 57–65*

„Povaha se neprojevuje občasnými dobrými skutky a občasnými špatnými skutky, ale sklonem k navyklým slovům a činům.“ — *Steps to Christ, pp. 57, 58.*

1. DÍLO DUCHA

Ne 9. 8.

a. Jaké lekci učil Kristus, když popisoval dílo obrácení? Jan 3:5–8.

Jan 3:5–8. *Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjiti do království Božího. 6. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. 7. Nediviž se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi. 8. Vítr, kam chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdo se z Ducha narodil.*

„Člověk nemusí být schopen přesně určit čas nebo místo, ani vysledovat celý řetězec okolností v procesu obrácení; to však nedokazuje, že je neobrácený. . . . Jako vítr, který je neviditelný, přesto jehož účinky jsou jasně viditelné a citelné, je Duch Boží ve svém díle na lidské srdce. Ta regenerační síla, kterou lidské oko nemůže spatřit, plodí v duši nový život; vytváří novou bytost k obrazu Božímu.“ — *Steps to Christ, p. 57.*

b. Jaké změny se objeví v životě skutečně obráceného? Římanům 12:9–18; 2 Korintským 5:17.

Římanům 12:9–18. *Milování bud' bez pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce k dobrému. 10. Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce, poctivostí se vespolek předcházejte, 11. V pracích neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící, 12. Naději se veselíce, v ssouženích trpěliví, na modlitbě ustaviční, 13. V potřebách s svatými se zdělující, přívětivostí k hostem následující. 14. Dobrořečte protivníkům svým, dobrořečte a nezlořečte. 15. Radujte se s radujícími, a plačte s plačícími. 16. Buďte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě smýšlející, ale k nízkým se nakloňující. 17. Nebudte opatrní sami u sebe. Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrující dobré přede všemi lidmi, 18. Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce.*

2 Korintským 5:17. *Protož jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.*

„I když nemůžeme udělat nic pro to, abychom změnili svá srdce nebo se uvedli do souladu s Bohem; i když se nesmíme vůbec spoléhat na sebe ani na své dobré skutky, naše životy ukážou, zda v nás přebývá milost Boží. Změna bude patrná v povaze, zvycích, zájmech. Bude jasný a zřetelný kontrast mezi tím, jaké byly, a tím, jaké jsou. . . .“

„Je pravda, že může existovat vnější správnost chování bez obnovující moci Kristovy. Láska k vlivu a touha po projevech úcty od druhých mohou vést k dobře spořádanému životu. Sebeúcta nás může vést k tomu, abychom se vyhýbali zdání zla. Sobecké srdce může konat velkorysé činy. Jakým způsobem tedy určíme, na čí straně jsme?“

„Kdo vlastní srdce? S kým jsou naše myšlenky?“ — *Steps to Christ*, pp. 57, 58.

2. BÝT NOVÉ STVOŘENÍ

Po 10. 8.

a. Jaké ovoce přinášejí ti, kdož jsou naplněni Duchem? Galatským 5:22, 23.

Galatským 5:22, 23. Ovoce pak Ducha jestiť: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrotu, věrnost, krotkost, středmost. 23. Proti takovýmť není zákon.

„Ti, kdož se stanou novými stvořeními v Kristu Ježíši, ponесou ovoce Ducha. . . . Věci, které kdysi nenáviděli, nyní milují, a věci, které kdysi milovali, nenávidí. Pyšní a sebevědomí se stávají tichými a pokornými srdcem. Marniví a namyšlení se stávají vážnými a nenápadnými. Opilci se stávají střizlivými, a prostopášní čistými. Marnivé zvyky a módy světa jsou odloženy. Křesťané nebudou hledat vnější ozdobu, ale jejich ozdobou bude ,ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha.‘ (1 Petr 3:3, 4).“ — *Steps to Christ*, pp. 58, 59.

„Vliv Ducha Svatého je život Krista v duši. Krista nevidíme a nemluvíme s Ním, ale Jeho Duch Svatý je nám stejně tak blízko na jednom místě jako na jiném. Působí v každém a skrze každého, kdo Krista přijímá. Ti, kdož vědí, že v nich přebývá Duch, zjevují ovoce Ducha – lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 6, p. 1112.

b. Co je důkazem opravdového pokání? Ezechiel 33:14, 15.

Ezechiel 33:14, 15. Zase řeknu-li bezbožnému: Smrti umřeš, však odvrátí-li se od hříchů svého, a činiti bude soud a spravedlnost, 15. Což v zástavě jest, navrátí-li bezbožný, což vydřel, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, nečině nepravosti: jistě že bude živ, neumře.

„Neexistuje žádný důkaz opravdového pokání, pokud ono nevede k nápravě. Pokud hříšník obnoví slib, vrátí to, co ukradl, vyzná své hříchy, a bude milovat Boha a své bližní, může si být jistý, že přešel ze smrti do života.“

„Když jako chybuující, hříšné bytosti přijdeme ke Kristu a staneme se účastníky Jeho odpouštějící milosti, v srdci vyvěrá láska. Každé břemeno je lehké, neboť jeho, které Kristus ukládá, je snadné. Povinnost se stává potěšením, a obětí radostí. Cesta, která se dříve zdála zahalena temnotou, se rozzáří paprsky Slunce Spravedlnosti.

„Krása povahy Kristovy bude patrná v Jeho následovnicích. Jeho potěšením bylo činit vůli Boží. Láska k Bohu, horlivost pro Jeho slávu, byla ovládající mocí v životě našeho Spasitele. Láska zkrášlovala a zušlechťovala všechny Jeho činy. Láska je z Boha. Neposvěcené srdce ji nemůže zrodit ani vytvořit. Nachází se pouze v srdci, kde vládne Ježíš. ‚My milujeme Jej, nebo On prvé miloval nás.‘ (1 Jan 4,19.) V srdci obnoveném Božskou milostí je láska principem jednání. Proměňuje povahu, ovládá pohyby, řídí vášně, potlačuje nepřátelství a zušlechťuje city. Tato láska, pěstovaná v duši, zjemňuje život a šíří očišťující vliv na všechno kolem.“ — *Steps to Christ*, p. 59.

3. DVA BLUDY

Út 11. 8.

a. Jaké nebezpečné bludy přijímají mnozí údajní Křesťané? Filipenským 3:9; Římanům 10:3; Jakub 2:17.

Filipenským 3:9. *A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, tu spravedlnost, kteráž jest z Boha, a u víře záleží.*

Římanům 10:3. *Nebo neznající Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost usilující vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni.*

Jakub 2:17. *Takž i víra, nemá-li skutků, mrtvát jest sama v sobě.*

„Existují dva bludy, před nimiž se dítky Boží – zejména ty, které právě začaly doufat v Jeho milost – musejí obzvláště chránit. První, o kterém jsme již hovořili, je spoléhání se na své vlastní skutky, důvěřování všemu, co mohou udělat, aby se uvedly do souladu s Bohem. Ten, kdo se snaží stát se svatým svými vlastními skutky v ostříhání zákona, se pokouší o nemožné. Všechno, co člověk může udělat bez Krista, je poskvrněno sobectvím a hříchem. Je to pouze milost Kristova, skrze víru, která nás může učinit svatými.

„Opačným a neméně nebezpečným bludem je, že víra v Krista oprostuje lidi od ostříhání zákona Božího; že jelikož se pouze vírou stáváme účastníky milosti Kristovy, naše skutky nemají nic společného s naším vykoupením.“ — *Steps to Christ*, pp. 59, 60.

b. Jak zaslíbení nové smlouvy jasně ukazuje, že milost Kristova nás nezprošťuje poslušnosti vůči Božímu zákonu? Židům 8:10; 10:16.

Židům 8:10. *Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*

Židům 10:16. *Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíši je.*

„Zákon Boží je vyjádřením Jeho samotné přirozenosti, je ztělesněním velkého principu lásky, a proto je základem Jeho vlády v nebi i na zemi. Jsou-li naše srdce obnovena k Boží podobě, je-li Božská láska vstřípena do duše, nebude zákon Boží uskutečňován v životě? Když je princip lásky vstřípen do srdce, když je člověk obnoven podle obrazu Toho, který ho stvořil, bude naplněno zaslíbení nové smlouvy: [Citováno Židům 10:16.] A je-li zákon napsán na srdci, nebude utvářet život? Poslušnost – služba a věrnost lásky – je pravým znamením uřednictví.“ — *Steps to Christ*, p. 60.

„Bůh v této době vyžaduje přesně to, co požadoval od svaté dvojice v Edenu: dokonalou poslušnost vůči Jeho požadavkům. Jeho zákon zůstává stejný ve všech dobách. Velký standard spravedlnosti, který byl předložen ve Starém Zákoně, není v Novém Zákoně snižen. Dilem evangelia není oslabovat požadavky Božího svatého zákona, ale vychovávat lidi tak, aby mohli ostříhat jeho předpisy.

„Víra v Krista, která zachraňuje duši, není tím, co si o ní mnozí představují, že je. ‚Věřte, věřte,‘ je jejich volání; ‚pouze věřte v Krista, a budete spaseni. To je vše, co musíte udělat.‘ Když pravá víra doufá plně v Krista pro spasení, povede to k dokonalé shodě se zákonem Božím.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 6, p. 1073.

4. SPASENÍ JAKO BEZPLATNÝ DAR

St 12. 8.

a. Co se očekává od kandidátů na věčný život? 1 Jan 5:2, 3; 1 Korintským 7:19.

1 Jan 5:2, 3. Po tom' poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme, a přikázání jeho ostříháme. 3. Nebo to' jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostříhali; a přikázání jeho nejsou těžká.

1 Korintským 7:19. Obřízka nic není, též neobřízka nic není, ale zachovávaní přikázání Božích.

„Odevzdáš-li se [Kristu], a přijmeš Jej jako svého Spasitele, pak, ať už byl tvůj život jakkoli hříšný, jsi kvůli Němu počten za spravedlivého. Kristova povaha zaujímá místo tvé povahy, a jsi před Bohem přijat, jako kdybys byl nehrěšil.

„Víc než to, Kristus mění srdce. Vírou přebývá ve tvém srdci. Toto spojení s Kristem máš udržovat vírou a neustálým odevzdáváním své vůle Jemu; a dokud budeš toto dělat, bude On v tobě působit, abys chtěl i činil podle Jeho dobře libé vůle. Takže můžeš říci: ‚Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.‘ (Galatským 2:20.) Tak pravil Ježíš svým učedníkům: ‚Ne vy jste, kteříž mluvíte, ale Duch Otce vašeho, kterýž mluví v vás.‘ (Matouš 10:20.) Pak s Kristem, který ve vás působí, budete projevovat téhož ducha a konat tytéž dobré skutky – skutky spravedlnosti, poslušnosti.

„Takže v sobě nemáme nic, čím bychom se mohli chlubit. Nemáme žádný důvod k sebevyvyšování. Náš jediný důvod naděje je ve spravedlnosti Kristově, která nám byla přičtena, a ve spravedlnosti vykonávané Jeho Duchem působícím v nás a skrze nás.“ — *Steps to Christ*, pp. 62, 63.

b. Přestože Pán zajistil všem, aby dosáhli spasení, proč někteří zbloudí? Efezským 2:8, 9; Skutky 4:12; Římanům 9:30–33.

Efezským 2:8, 9. Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží), 9. Ne z skutků, aby se někdo nechlubil.

Skutky 4:12. A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.

Římanům 9:30–33. Což tedy díme? I to, že pohané, kteříž nenásledovali spravedlnosti, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry; 31. Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepřišel. 32. Proč? Nebo ne z víry, ale jako z skutků zákona jí hledali. Urazili se zajisté o kámen urážky, 33. Jakož psáno jest: Aj, kladu na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení, a každý, kdož uvěří v něj, nebude zahanben.

„Místo aby člověka zbavovala poslušnosti, je to víra, a jediné víra, která nás činí účastníky milosti Kristovy, která nám umožňuje projevovat poslušnost. . . .

„Ona takzvaná víra v Krista, která vyznává, že zprošťuje lidi povinnosti poslouchat Boha, není víra, ale domýšlivost. ‚Milostí spasení jste skrze víru.‘ Ale ‚víra, nemá-li skutků, mrtvát’ jest.‘ (Efezským 2:8; Jakub 2:17.) Ježíš o Sobě řekl před Svým příchodem na zem: ‚Abych činil vůli Tvou, Bože Můj, líbost mám; nebo zákon Tvůj jest u prostřed vnitřností Mých.‘ (Žalm 40:9.) A těsně před svým vystoupením zpět do nebe prohlásil: ‚Já příkázání Otce Svého zachoval jsem, i zůstávám v Jeho milování.‘ (Jan 15:10.) Písmo říká: ‚Po tomť známe, že jsme Jej poznali, jestliže příkázání Jeho ostříháme. . . . Kdo praví, že v Něm zůstává, tenť má, jakž On chodil, tak choditi.‘ (1 Jan 2:3–6.) ‚Jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlepečí Jeho.‘ (1 Petr 2:21.)“ — *Steps to Christ, pp. 60–62.*

5. SETRVÁNÍ VE VÍŘE

Čt 13. 8.

a. Jak žil apoštol Pavel vítězně? 1 Korintským 15:30, 31.

1 Korintským 15:30, 31. Proč i my nebezpečenství trpíme každé hodiny? 31. Na každý den umírám, skrze slávu naši, kterouž mám v Kristu Ježíši Pánu našem.

„Toto spojení s Kristem máš udržovat vírou a neustálým odevzdáváním své vůle Jemu; a dokud toto budeš činit, On bude v tobě působit i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle Své.“ — *Steps to Christ, pp. 62, 63.*

„Kristus ve Svém lidství vytvořil dokonalou povahu, a tuto povahu nám nabízí předat. ‚Jako roucho ohyzdné [jsou] všechny spravedlnosti naše.‘ (Izaiáš 64:6.) Všechno, co sami od sebe můžeme učinit, je poskvrněno hříchem. Avšak Syn Boží ‚se okázal, aby hříchy naše snal, a hříchu v Něm není.‘ [1 Jan 3:5.] . . . Kristus byl poslušný vůči každému požadavku zákona. Řekl o

Sobě: ‚Abych činil vůli Tvou, Bože Můj, líbost mám; nebo zákon Tvůj jest u prostřed vnitřností Mých.‘ (Žalm 40:9.) . . . Svou dokonalou poslušností umožnil každé lidské bytosti poslouchat Boží příkázání. Když se podřídíme Kristu, srdce se spojí s Jeho srdcem, vůle se sloučí s Jeho vůlí, mysl se sjednotí s Jeho myslí, myšlenky jsou uvedeny do zajetí Jemu; žijeme Jeho život. Toto je tím, co znamená být oděn rouchem Jeho spravedlnosti.“ — *Christ's Object Lessons*, pp. 311, 312.

b. Jakou radost vyjádřil žalmista ve svém vlastním životě? Žalm 119:97.

Žalm 119:97. Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.

„Když mluvíme o víře, je třeba mít na paměti jeden rozdíl. Existuje druh vyznání, které je zcela odlišné od víry. Existence a moc Boha, pravda Jeho slova, jsou skutečností, které ani Satan a jeho zástupy nemohou v srdci popřít. Bible říká, že ‚i ďáblové věří, avšak třesou se;‘ ale to není víra. (Jakub 2:19.) Kde není jen víra v Boží slovo, ale i podrobení vůle Bohu; kde srdce je poddáno Jemu, city upřené na Něho, tam je víra – víra, která působí láskou a očistí uje duši. Skrze tuto víru se srdce obnovuje k obrazu Božímu.“ — *Steps to Christ*, p. 63.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 14. 8.

- 1. Popište důkazy o obrácení.**
- 2. Jaký je rozdíl mezi starým a novým člověkem?**
- 3. Popište dvě nebezpečí, kterým se máme v našem duchovním životě vyhýbat.**
- 4. Když žijeme pod milostí, jaké místo má poslušnost?**
- 5. Jaké myšlenky, touhy a pohnutky jsou pěstovány, když Kristus přebývá v srdci?**

Růst v Krista

„Abych způsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselého místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazváni budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl“ (Izaiáš 61:3).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 8, pp. 67–75.*

„Jste na Kristu stejně tak závislí, abyste mohli žít svatý život, jako je na rodičovském kmeni závislá ratolest, aby mohla růst a přinášet ovoce.“ — *Steps to Christ, p. 69.*

1. KLÍČE K RŮSTU

Ne 16. 8.

a. Jak Písmo znázorňuje Křesťanský vývoj? Izaiáš 61:3; 1 Petr 2:2; Efezským 4:14, 15; Marek 4:26, 27.

Izaiáš 61:3. Abych způsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselého místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazváni budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl.

1 Petr 2:2. Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, Božího slova žádostivi buďte, abyste jím rostli.

Efezským 4:14, 15. Abychom již více nebyli děti, zmitající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému; 15. Ale upřímě se majíce v lásce, rostme v toho všelijak, kterýž jest hlava, totiž v Krista.

Marek 4:26, 27. I pravil: Tak jest království Boží, jako kdyby člověk vrhl símě do země. 27. A spal by, a vstával by ve dne i v noci a semeno by vzešlo a zrostlo, jakž on neví.

„Veškerá lidská moudrost a dovednost nemohou vytvořit život v tom nejmenším objektu v přírodě. Rostlina i zvíře mohou žít pouze skrze život, který uděluje sám Bůh. Tak i duchovní život v lidských srdcích se rodí pouze skrze život od Boha.“ — *Steps to Christ, p. 67.*

b. Co znázorňuje naši závislost na Kristu pro růst a rozvoj? Ozeáš 14:5–7; 1 Korintským 3:6, 7.

Ozeáš 14:5–7. Budu jako rosa Izraelovi, zkvetne jako lilium, a hluboce vpustí kořeny své jako Libán. 6. Rozloží se ratolestky jeho, a bude jako olíva okrasa jeho, a vůně jeho jako Libánská. 7. Ti, kteříž by seděli pod stínem jeho, navrátí se, ožívou jako obilí, a pučiti se budou jako kmen vinný, jehož památka bude jako vína Libánského.

1 Korintským 3:6, 7. Jáť jsem štípil, Apollo zaléval, ale Bůh dal zrůst. 7. A protože aniž ten, kdož štěpuje, jest něco, ani ten, kdož zalévá, ale Bůh, kterýž zrůst dává.

„V nesrovnatelném daru Svého Syna Bůh obklopil celý svět atmosférou milosti, která je stejně skutečná jako vzduch, který cirkuluje kolem zeměkoule. Všichni, kdož se rozhodnou dýchat tuto životodárnou atmosféru, budou žít a růst do úrovně mužů a žen v Kristu Ježíši.

„Jako se květina obrací ke slunci, aby zářivé paprsky mohly pomoci zdokonalit její krásu a symetrii, tak bychom se měli obracet ke Slunci Spravedlnosti, aby na nás mohlo zářit nebeské světlo, aby se naše povaha mohla vyvíjet do podoby Kristovy.“ — *Steps to Christ, p. 68.*

2. NÁŠ BEZMOCNÝ STAV

Po 17. 8.

a. Jaký důležitý bod zdůraznil náš Pán Svým učedníkům těsně předtím, než dokončil Svou pozemskou službu? Jan 15:4–7.

Jan 15:4–7. Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně. 5. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti. 6. Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschneť, a budouť sebrány, a na oheň uvrženy, a shořít. 7. Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-liť v vás, což byste koli chtěli, prostě, a staněť se vám.

„Mnozí si myslí, že nějakou část práce musejí vykonat sami. Doufají v Krista, pokud jde o odpuštění hříchu, ale nyní se snaží žít správně svým vlastním úsilím. Avšak každé takové úsilí musí selhat. Ježíš říká: ‚Beze mne nic nemůžete učiniti.‘ Náš růst v milosti, naše radost, naše užitečnost – vše závisí na našem spojení s Kristem. Právě společenstvím s Ním, denně, každou hodinu – tím, že v Něm zůstáváme – máme růst v milosti. On není jen Původcem, ale i Dokonavatelem naší víry. Je to Kristus první i poslední a vždycky. Má být s námi nejen na začátku a na konci našeho běhu, ale na každém kroku té cesty.“ — *Steps to Christ, p. 69.*

„Jste-li ochotni učit se v Kristově škole tichosti a pokoře srdce, On vám jistě dá odpočinutí a pokoj. Je to nesmírně těžký boj vzdát se své vlastní vůle a své vlastní cesty. Ale když se tuto lekci naučíte, najdete odpočinek a pokoj. Pýcha, sobectví a ctižádost musejí být překonány; vaše vůle musí být pohlcena vůlí Kristovou. Celý život se může stát jednou neustálou obětí lásky, každý čin projevem a každé slovo výrazem lásky. Jako život vinné révy koluje stonkem a hroznem, sestupuje do spodních vláken a dosahuje až k nejvyššímu listu, tak bude v duši hořet a hojně se rozlévat milost a láska Kristova, posílající své ctnosti do každé části bytosti, a prostupující každým úkonem těla i myslí.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments], vol. 5, pp. 1091, 1092.*

b. Jaké je tajemství růstu v Kristu? Kolossenským 2:6; Židům 10:38.

Kolossenským 2:6. Protož jakž jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chodte. Židům 10:38. Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm.

„Oddal jsi se Bohu, abys byl zcela Jeho, abys Jemu sloužil a Jeho poslouchal, a přijal jsi Krista jako svého Spasitele. Ty sám jsi nemohl odčinit své hříchy ani změnit své srdce; ale když jsi se oddal Bohu, věříš, že On to všechno pro tebe udělal kvůli Kristovi. Vírou jsi se stal Kristovým a vírou máš v Někoho – dáváním a přijímáním. Máš dát všechno – své srdce, svou vůli, svou službu – odevzdat se Jemu, abys splňoval všechny Jeho požadavky; a musíš přijmout všechno – Krista, plnost veškerého pozhánání, aby přebýval ve tvém srdci, aby byl tvou silou, tvou spravedlností, tvým věčným pomocníkem – aby ti dal moc poslouchat.“ — *Steps to Christ, pp. 69, 70.*

3. KAŽDODENNÍ POSVĚCENÍ

Út 18. 8.

a. Co je první povinností Božích dětí na začátku každého dne? Žalm 5:4.

Žalm 5:4. Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost, a šetřiti budu.

„Posvěť se Bohu ráno; udělej to svou úplně první prací. Nechť tvou modlitbou je: ‚Přijmi mě, ó Pane, jako zcela Svého. Všechny své plány skládám k Tvým nohám. Použij mě dnes ve Svě službě. Zůstaň se mnou a nechť se veškeré mé dílo koná v Tobě.‘ Toto je každodenní záležitost. Každé ráno se posvěť Bohu pro onen den. Odevzdej všechny své plány Jemu, aby je uskutečnil nebo se jich vzdal, jak ukáže Jeho prozřetelnost. Takto den za dnem můžeš odevzdávat svůj život do rukou Božích, a takto se tvůj život bude stále více utvářet podle života Kristova.“ — *Steps to Christ, p. 70.*

b. Jaké pozvání Kristus denně nabízí? Matouš 11:28, 29.

Matouš 11:28, 29. Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. 29. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

„Život v Kristu je životem pokoje. Možná v něm není žádná extáze citů, ale měla by v něm být trvalá, pokojná důvěra. Tvá naděje není v tobě samém; ta je v Kristu. Tvoje slabost se spojuje s Jeho silou, tvoje nevědomost s Jeho moudrostí, tvoje křehkost s Jeho trvalou mocí. Tudíž nemáš vzhlížet k sobě, nemáš nechat svou mysl zabývat se vlastním já, ale máš vzhlížet ke Kristu. Nechť se tvá mysl zabývá Jeho láskou, krásou, dokonalostí Jeho povahy. Kristus ve Svém sebezapření, Kristus ve Svě pokoře, Kristus ve Svě čistotě a svatosti, Kristus ve Svě nesrovnatelné lásce – toto je předmět pro rozjímání duše. Právě tím, že Jej miluješ, že Jej napodobuješ, že závisíš zcela na Někoho, se máš měnit k Jeho podobě.“ — *Steps to Christ, pp. 70, 71.*

c. Co je klíčem k prožívání pokoje myslí? Izaiáš 26:3, 4; 30:15.

Izaiáš 26:3, 4. Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. 4. Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná.

Izaiáš 30:15. Nebo tak řekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše. Ale nechcete.

„Ti, kdož berou Krista za Jeho slovo, a odevzdávají své duše Jeho ochraně, své životy Jeho vedení, naleznou pokoj a klid. Nic na světě je nemůže zarmoutit, když je Ježíš potěšuje Svou přítomností. V dokonalém podvolení se je dokonalé odpočinutí. . . . Naše životy se mohou zdát spleťtí; ale když se odevzdáme moudrému Mistru Pracovníkovi, On nám představí vzor života a povahy, který bude k Jeho vlastní slávě.

„Když skrze Ježíše vcházíme do odpočinutí, nebe začíná zde. Reagujeme na Jeho pozvání: Pojd'te, učte se ode mne, a tímto příchodem zahajujeme život věčný.“ — *The Desire of Ages*, p. 331.

4. UVAŽOVÁNÍ POMÁHÁ ZMĚNĚ

St 19. 8.

a. Jaký je výsledek toho, když necháme mysl zabývat se Ježíšem, namísto vzhlížení k vlastnímu já? 2 Korintským 3:18.

2 Korintským 3:18. My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Duchu Páně.

„Když budeme neustále vzhlížet k Ježíši okem víry, budeme posilováni. Bůh učiní ta nejcennější zjevení Svému hladovějícímu, žízňícímu lidu. Oni zjistí, že Kristus je osobní Spasitel. Když se živí Jeho slovem, zjišťují, že ono je duch a život. Slovo ničí přirozenou, zemskou povahu a vštěpuje nový život v Kristu Ježíši. Duch Svatý přichází k duši jako Utěšitel. Proměňujícím působením Jeho milosti se v učedníkovi obnovuje obraz Boží; stává se novým stvořením. Láska nahrazuje nenávisť, a srdce přijímá Božskou podobu.“ — *The Desire of Ages*, p. 391.

„Když se mysl zabývá vlastním já, odvrací se od Krista, zdroje síly a života. Proto se Satan neustále snaží odvádět pozornost od Spasitele, a takto bránit spojení a společenství duše s Kristem. Světské rozkoše, životní starosti a zmatky a zármutky, chyby druhých nebo vaše vlastní chyby a nedokonalosti – k čemukoli z toho nebo ke všemu tomu se bude snažit odvést mysl. Nenechte se svést jeho úskoky. Mnohé, kteří jsou skutečně svědomití a kteří touží žít pro Boha, příliš často svádí k tomu, aby se zabývali svými vlastními chybami a slabostmi, a takto doufá, že jejich oddělováním od Krista získá vítězství. Neměli bychom se soustředit na sebe a oddávat se úzkosti a strachu, zda budeme spaseni. Toto všechno odvrací duši pryč od Zdroje naší síly. Svěřte ostříhání své duše Bohu, a doufejte v Něho. Mluvte a uvažujte o Ježíši. Nechť se vlastní já ztratí v Něm.“ — *Steps to Christ*, pp. 71, 72.

b. Co se můžeme naučit ze změny, která u učedníků nastala poté, co byli s Kristem v každodenní misijní práci? Skutky 4:13.

Skutky 4:13. I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali.

„Když neustále patříme na [Ježíše], v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2 Korintským 3:18.)

„Právě takto získali první učedníci podobu drahého Spasitele. Když tito učedníci slyšeli Ježíšova slova, pocítili, že Jej potřebují. Hledali, nacházeli, následovali Jeho. Byli s Ním v domě, u stolu, v komůrce, na poli. Byli s Ním jako žáci s učitelem, denně přijímající z Jeho úst lekce svatě pravdy. Vzhlíželi k Němu, jako služebníci ke svému pánu, aby se naučili svým povinnostem. Tito učedníci byli mužové, týmž bídám jako i my poddaní.“ (Jakub 5:17.) Museli bojovat stejný boj s hříchem. Potřebovali stejnou milost, aby mohli žít svatým životem.“ — *Steps to Christ*, pp. 72, 73.

5. ZASLÍBENÍ PRO NÁS

Čt 20. 8.

a. Jaké úžasné zaslíbení zanechal Ježíš svým následovníkům, kteří čelí výzvam nepřátelského světa? Matouš 28:20.

Matouš 28:20. Učíte je zachovávat všecho, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všecy dny, až do skonání světa. Amen.

„Když Kristus vystupoval do Nebe, jeho následovníci stále pocítovali Jeho přítomnost. Byla to osobní přítomnost, plná lásky a světla. Ježíš, Spasitel, který s nimi chodil a mluvil a modlil se, který mluvil naději a útěchu jejich srdcím, a zatímco poselství pokoje bylo ještě na Jeho rtech, byl od nich brán do nebe, a tóny Jeho hlasu se k nim vracely, když Jej přijal oblak andělů – „Aj, já s vámi jsem po všecy dny, až do skonání světa.“ (Matouš 28:20.)“ — *Steps to Christ*, pp. 73, 74.

b. Jaký důležitý pokyn zanechal Ježíš svým učedníkům, aby věděli, co dělat v čase nouze? Jan 16:23, 24; 14:16–18.

Jan 16:23, 24. A v ten den nebudete se mne tázati o ničemž. Amen, amen pravím vám: Že zač byste koli prosili Otce ve jměnu mém, dát' vám. 24. Až dosavad za nic jste neprosili ve jměnu mém. Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla.

Jan 14:16–18. A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, 17. Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude. 18. Neopustím' vás sirotků, přijduť k vám.

„Když se po nanebevstoupení shromáždili, dychtili předložit své žádosti Otci ve jménu Ježíšově. . . . Vztahovali ruku víry stále výš a výš s mocným argumentem: ‚Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás.‘ (Římanům 8:34.) A Letnice jim přinesly přítomnost Utěšitele, o němž Kristus byl pravil: ‚On ve vás bude.‘ A dále řekl: ‚Jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.‘ (Jan 14:17; 16:7.) Od té chvíle měl Kristus skrze Ducha neustále přebývat v srdcích Svých dětí. Jejich spojení s Ním bylo užší, než když byl s nimi osobně. Světlo a láska a moc Kristova, který v nich přebýval, vyzařovaly skrze ně, takže lidé, když je viděli, ‚divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali.‘ (Skutky 4:13.)“ — *Steps to Christ*, pp. 74, 75.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 21. 8.

- 1. Pokud rosteme jako rostliny, proč potřebujeme pomoc z nebe?**
- 2. Jako rostliny potřebují déšť, aby mohly růst, co potřebujeme my, abychom mohli růst v Duchu?**
- 3. Co dělá každodenní posvěcení důležitým pro nás jednotlivě?**
- 4. Proč si Bůh přeje, abychom z mysli vypustili vlastní já a vždy mysleli na Ježíše?**
- 5. Jaké zaslíbení by mělo být každodenní realitou v životě každého věřícího?**

Dílo a život

„Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho“ (Jan 1:12).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 9, pp. 77–83.*

„Duch Kristovy obětavé lásky je duch, který prostupuje nebem a je samotnou podstatou jeho blaženosti. Toto je duch, kterého budou mít Kristovi následovníci, dílo, které budou konat.“ — *Steps to Christ, p. 77.*

1. ŽIVOT A SVĚTLO

Ne 23. 8.

a. Co přirozené srdce ignoruje – a s jakým následkem? Jan 1:4, 5.

Jan 1:4, 5. V něm život byl, a život byl světlo lidí. 5. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.

„Bůh je zdrojem života a světla a radosti pro vesmír. Jako paprsky světla ze slunce, jako proudy vody tryskající z živého pramene, proudí od Něho požehnání ke všem Jeho stvořením. A kdekoli je Boží život v lidských srdcích, tam bude proudit i k ostatním v lásce a požehnání.“ — *Steps to Christ, p. 77.*

b. Když se láska Kristova pěstuje v srdci, co se projeví v životě? 2 Korintským 2:14, 15; 5:14.

2 Korintským 2:14, 15. Bohu pak chvála, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. 15. Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, kteříž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou.

2 Korintským 5:14. Láska zajisté Kristova víže nás.

„Když je láska Kristova ukotvena v srdci, jako sladká vůně, nemůže být skryta. Její svatý vliv pocítí všichni, s nimiž přijdeme do styku. Duch Kristův v srdci je jako pramen na poušti, proudící, aby osvěžil všechny, a v těch, kteří jsou připraveni zahynout, vzbudí touhu napít se vody života.“ — *Steps to Christ, p. 77.*

„Nechť svět vidí, že nejsme sobecky pohlceni svými vlastními zájmy, ale že toužíme, aby ostatní sdíleli naše požehnání a výsady. Nechť vidí, že naše náboženství nás nečiní nesoucivými ani přísnými. Nechť všichni, kdož vyznávají, že našli Krista, slouží tak, jako sloužil On, ku prospěchu lidí.“ — *The Desire of Ages, p. 152.*

a. Když přijmeme Ježíše jako svého Spasitele, jaká potřeba je uspokojena? Jan 1:12, 13; 1 Korintským 1:4, 5; Římanům 5:1, 2.

Jan 1:12, 13. Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho, 13. Kteríž ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou.

1 Korintským 1:4, 5. Děkuji Bohu svému vždycky z vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši, 5. Že všemi věcmi obohaceni jste v něm, každým slovem i všelikým uměním.

Římanům 5:1, 2. Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, 2. Skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží.

„Ti, kdož jsou účastníky milosti Kristovy, budou připraveni přinést jakoukoli oběť, aby druhí, za které On zemřel, mohli sdílet nebeský dar. Udělají vše, co budou moci, aby učinili svět lepším pro jejich pobyt v něm. Tento duch je jistým důsledkem skutečně obrácené duše. Jakmile člověk přijde ke Kristu, zrodí se v jeho srdci touha dát druhým vědět, jakého drahocenného přítele našel v Ježíši; spásná a posvěcující pravda nemůže být v jeho srdci uzavřena. Jsme-li oděni spravedlností Kristovou a naplnění radostí z Jeho v nás přebývajícího Ducha, nebudeme moci mlčet. Jestliže jsme okusili a poznali, že Pán je dobrý, budeme mít co říci. Jako Filip, když našel Spasitele, budeme zvat ostatní do Jeho přítomnosti.“ — *Steps to Christ*, p. 78.

b. Když čelíme problémům a potížím, jakou radu dává apoštol Pavel? Židům 4:16.

Židům 4:16. Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.

„Ježíš zná potřeby svých dětí a rád naslouchá jejich modlitbám. Nechť se děti odloučí od světa a všeho, co by odvádělo myšlenky od Boha, a nechť cítí, že jsou samy s Bohem, že Jeho oko hledí do nejhlubšího nitra srdce a čte touhu duše, a že mohou s Bohem hovořit.“ — *Sons and Daughters of God*, p. 121.

c. Jakmile se staneme dětmi Božími, co dlužíme ostatním? Římanům 1:14, 15.

Římanům 1:14, 15. Nebo Řeků i kterýchkoli jiných národů, i moudrých i nemoudrých, dlužník jsem. 15. A tak, pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě jste, zvěstovati evangelium.

„V jakém smyslu byl Pavel dlužníkem Žida i Řeka? Bylo mu dáno pověření, jaké je dáno každému Kristovu učedníkovi: ‚Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.‘ Když Pavel přijal Krista, přijal toto pověření. Uvědomil si, že na něm spočívá povinnost pracovat pro všechny lidské třídy – pro Židy i pohany, učené i neučené, pro ty, kteří zastávají vysoká postavení, i pro ty, kteří jsou v nejnižších společenských vrstvách.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 6, p. 1067.

a. Jestliže je Duch Svatý v našich srdcích, co bude jedním z našich prvních činů? Jan 1:42, 43.

Jan 1:42, 43. I našel ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus. 43. I přivedl jej k Ježíšovi. A pohledv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouží budeš Cěfas, což se vykládá Petr.

„Budeme se snažit představovat [druhým] půvaby Kristovy a neviditelné skutečnosti budoucího světa. Bude tu silná touha jít cestou, po které Ježíš kráčel. Bude tu upřímná touha, aby ti kolem nás mohli spatřit Toho, jenž je ‚Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.‘ (Jan 1:29.)

„A úsilí žehnat druhým bude mít odezvu v požehnání nám samotným. Toto byl záměr Boží, když nám dal hrát roli v plánu vykoupení. Dal lidem výsadu stát se účastníky Božské přirozenosti a postupně šířit požehnání mezi jejich bližní. Toto je nejvyšší čest, největší radost, kterou Bůh může lidem udělit. Ti, kdož se takto stávají účastníky v pracech lásky, jsou přivedeni nejbližší ke svému Stvořiteli.

„Bůh by mohl poselství evangelia a veškeré dílo láskyplné služby svěřit nebeským andělům. Mohl by použít jiné prostředky k dosažení Svého záměru. Avšak ve Své nekonečné lásce se rozhodl učinit nás spolupracovníky se Sebou samým, s Kristem a anděly, abychom mohli sdílet požehnání, radost, duchovní povznesení, jež plynou z této nesobecké služby.

„Kristu se přibližujeme skrze spoluúčast na Jeho utrpení. Každý skutek sebeobětování pro dobro druhých posiluje ducha dobročinnosti v srdci dárce, spojuje ho těsněji s Vykupitelem světa, který ‚pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy Jeho chudobou zbohatli.‘ (2 Korintským 8:9.) A právě jen když takto naplňujeme Božský záměr v našem stvoření, může být pro nás život požehnaním.“ — *Steps to Christ, pp. 78–80.*

b. Jaký Kristův příklad by nás měl vést v našich vztazích s příbuznými a sousedy? Galatským 6:9, 10; Jan 9:4.

Galatským 6:9, 10. Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žítí, neustávajíce. 10. A protože dokudž čas máme, činme dobře všechněm, nejvíce pak domácím víry.

Jan 9:4. Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, když žádný nebude moci dělati.

„Budeš-li pracovat tak, jak si Kristus přeje, aby Jeho učedníci pracovali, a získávat pro Něj duše, pocítíš potřebu hlubší zkušenosti a většího poznání Božských věcí, a budeš hladovět a žíznit po spravedlnosti. Budeš se modlit k Bohu, a tvá víra bude posílena, a tvá duše bude zhluboka pít ze studnice spásy. Setkání s odporem a zkouškami tě bude přivádět k Bibli a modlitbě. Budeš růst v milosti a poznání Krista, a budeš vyvíjet bohatou zkušenost.“ — *Steps to Christ, p. 80.*

a. Uved'te jedno velké nebezpečí, které nám dnes hrozí jako členům církve. Malachiáš 3:8–10.

Malachiáš 3:8–10. Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme? V desátkách a obětech. 9. Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko. 10. Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám prúduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.

„V současné době [Adventistům ostříhajícím Sobotu] hrozí největší nebezpečí v jejich hromadění majetku. Někteří neustále zvyšují své pečování a práci; přetěžují se. Výsledkem je, že na Boha a potřeby Jeho věci téměř zapomínají; jsou duchovně mrtví. Mají přinášet Bohu oběti, obětní dary. Obětí nepřibývá, ale ubývá a spotřebovávají se. . . . Velká část finančních prostředků mezi našimi lidmi jen způsobuje újmu těm, kteří je zadržují.“ — *Testimonies for the Church, vol. 1, p. 492.*

b. Které Křesťanské ctnosti pomáhají věřícím rozvíjet se v milosti a poznání Pána Ježíše Krista? 1 Petr 4:8–10; Židům 13:2.

1 Petr 4:8–10. A protože buďte střední a bedliví k modlitbám. Především pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů. 9. Buďte vespolek přívětiví k hostem, bez reptání. 10. Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží. Židům 13:2. Na přívětivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali.

„Výsada udělená Abrahamovi a Lotovi nám není odepřena. Projevováním pohostinnosti Božím dětem můžeme i my přijmout Jeho anděly do našich příbytků. I v dnešní době vstupují andělé v lidské podobě do domovů lidí a jsou jimi pohoštěni. A Křesťané, kteří žijí ve světle Boží tváře, jsou vždy doprovázeni neviditelnými anděly, a tyto svaté bytosti zanechávají za sebou požehnání v našich domovech.“ — *Testimonies for the Church, vol. 6, p. 342.*

c. Jakou potřebu musejí dnes věřící naplnit? 2 Korintským 10:16.

2 Korintským 10:16. Abych ještě tam za vámi kázal evangelium, ne abych v tom, což jinému odměřeno jest, a jest hotové, chlubil se.

„Laičtí členové našich sborů mohou vykonat dílo, které dosud sotva začali. Nikdo by se neměl stěhovat na nová místa jen kvůli světskému prospěchu; ale tam, kde je možnost získat si živobytí, necht' vstoupí rodiny, které jsou dobře zakořeněny v pravdě, jedna nebo dvě rodiny na jedno místo, aby pracovaly jako misionáři. Měli by cítit lásku k duším, bránit práci pro ně, a měli by to učinit studii, jak je uvést do pravdy. Mohou distribuovat naše publikace, pořádat shromáždění ve svých domovech, seznámit se se svými sousedy, a pozvat je na tato shromáždění. Takto mohou nechat své světlo zářit v dobrých skutcích.“ — *Testimonies for the Church, vol. 8, p. 245.*

„Dlouho Bůh čekal, až duch služby ovládne celou církev tak, aby každý pracoval pro Něj podle svých schopností. Když členové církve Boží budou konat svou určenou práci v potřebných oblastech doma i v zahraničí, v naplnění evangelijního poslání, celý svět bude brzy varován a Pán Ježíš se navrátí na tuto zemi s mocí a slávou velikou.“ — *The Acts of the Apostles, p. 111.*

5. VĚRNÍ PŘEDSTAVITELÉ

Čt 27. 8.

a. Co se očekává ode všech těch, kterým je svěřeno Evangelium – a zejména od pracovníků? 1 Korintským 4:1, 2; Zjevení 2:10.

1 Korintským 4:1, 2. Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích tajemství Božích. 2. Dále pak vyhledává se při šafářích, aby každý věrný nalezen byl.

Zjevení 2:10. Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržeť d'ábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života.

„Je výsadou strážných na hradbách Sionu, aby žili tak blízko Bohu a být tak vnímaví k vnuknutím Jeho Ducha, že On může skrze ně působit a upozorňovat hříšníky na jejich nebezpečí, a ukazovat jim na bezpečné místo. Vyvoleni Bohem, zapečetění krví posvěcení, mají zachraňovat muže a ženy před hrozící zkázou. Věrně mají varovat své bližní před jistými následky přestoupení, a věrně mají chránit zájmy církve.“ — *Gospel Workers, p. 15.*

b. Jaký příklad dal Daniel dnešní mládeži? Daniel 1:8, 15.

Daniel 1:8, 15. Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrvňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrvňovati. . . . 15. Po skonání pak desíti dnů spatřino jest, že tváře jejich byly krásnější, a byli tlustší na těle než všickni mládenci, kteříž jídali pokrm z stolu královského.

„Pán by chtěl, abychom se z Danielovy zkušenosti také poučili. Jsou mnozí, kteří by se mohli stát mocnými muži, kdyby se stejně jako tento věrný Hebrejský spoléhali na Boha ohledně milosti, aby zvítězili, a ohledně síly a účinnosti ve svých pracech. Daniel projevoval nejdokonalejší zdvořilost, jak vůči svým starším, tak vůči mládeži. Stál jako svědek Boží, a snažil se jednat tak, aby se nemusel stydět za to, že by nebe slyšelo jeho slova nebo vidělo jeho skutky. Když se po Danielovi vyžadovalo, aby se podílel na požitcích z královského stolu, nepropadl hněvu, ani neprojevil odhodlání jíst a pít, jak se mu zlíbí. Aniž by pronesl jediné slovo vzpoury, obrátil se s věcí k Bohu. On a jeho společníci hledali moudrost u Hospodina, a když vyšli z upřímné modlitby, byli rozhodnuti. S opravdovou odvahou a s Křesťanskou zdvořilostí Daniel předložil případ úředníkovi, který je měl na starosti, a požádal, aby jim byla povolena prostá strava. Tito mládenci cítili, že jejich náboženské zásady jsou v sázce, a spoléhali na Boha, kterého milovali a kterému sloužili.“ — *Testimonies to Ministers*, p. 263.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 28. 8.

- 1. Jaký stav světa si nutně žádal, aby do něj Bůh vnesl světlo?**
- 2. Jaká úžasná změna bude patrná v životě věřících?**
- 3. Jaká by měla být reakce na přijetí požehnání?**
- 4. Popište několik způsobů, jakými může každý z nás sloužit druhým.**
- 5. Jak je pro mě Danielova věrnost inspirací?**

Sbírka první Soboty

Sobota 5. září 2026

BIBLICKÁ MISIONÁŘSKÁ VÝCVIKOVÁ ŠKOLA NA FILIPÍNÁCH

Když si připomeneme velké poslání, abychom šli do celého světa a získávali učedníky, musíme jednat. Biblická Misionářská Výcviková Škola je instituce věnovaná přípravě a výbavě pracovníků pro vinici Páně. Od svého založení v únoru 1984 je tato škola majákem víry, formujíc srdce a myslí těch, kteří dychtí šířit evangelium ke všem národům. Mnozí studenti, kteří absolvovali dvouletý misionářský výcvikový program, který tato instituce nabízí, se stali misionáři v zahraničí, a někteří jsou vedoucími a kazateli, šířícími poselství o spasení po hustě zalidněných ostrovech Filipínských.

Biblická Misionářská Výcviková Škola, která se nachází v lokalitě Cabatang, obec Taong, provincie Quezon, Filipíny, neúnavně pracuje na poskytování solidního Biblického základu pro začínající misionáře jak na Filipínách, tak v celém Tichomoří. Toto zařízení poskytlo studentům místo k pobytu, k výuce angličtiny a k výcviku jako misionáři, knižní evangelisté, zdravotníci a administrátoři, což je v této zemi i v zahraničí tolik potřeba. Slouží také jako místo, kde se mohou konat školicí semináře, sjezdy mládeže a konference.

Vzhledem k tomu, že se dílo reformace na Filipínách rozrostlo, je nyní naléhavě nutné toto zařízení rozšířit a vylepšit, aby mohlo i nadále sloužit potřebám Božího díla. Vzhledem k těmto potřebám se také plánuje uspořádání zasedání Generální Konference přímo zde v této instituci. Jaké by to bylo požehnání hostit toto shromáždění věřících, kde budou v centru pozornosti víze evangelizace a duchovního probuzení!

Váš štědrý dar pro dnešní Sbíрку První Soboty bude klíčový pro vybudování tolik potřebného rozšíření této instituce. Při darování pamatujme na slova verše 2 Korintským 9:7: „Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotnou myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.“

Kež vaše dary pozvednou tuto školu, posílí její poslání a vyvedou z nás pracovníky připravené hlásat věčné evangelium. Dávejme s vírou a radostí s vědomím, že naše příspěvky přinesou věčné ovoce pro Boží království.

Děkujeme vám, a kež vám Pán hojně žehná, jako vy dáváte!

Vaši bratři na Filipínách

Poznání Boha

„Kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyrozumíval mnohému milosrdenství Hospodinovu?“ (Žalm 107:43).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 10, pp. 85–91.*

„Veškeré pravé poznání a skutečný rozvoj mají svůj zdroj v poznání Boha.“ — *Education, p. 14.*

1. BŮH SE ZJEVUJE

Ne 30. 8.

a. Čím na tomto světě se Pán snaží přitáhnout lidi k Sobě? Žalm 19:2–7; Příslovi 2:1–5.

Žalm 19:2–7. Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. 3. Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění. 4. Neníť řeči ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich. 5. Po vší zemi rozchází se zpráva jejich, a až do končin okršlku slova jich, slunci pak rozbil stánek na nich. 6. Kteréž jako ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek, cestou běžeti maje. 7. Od končin nebes východ jeho, a obcházení jeho až zase do končin jejich, a ničeho není, což by se ukryti mohlo před horkostí jeho.

Příslovi 2:1–5. Synu můj, přijmeš-li slova má, a přikázání má schováš-li u sebe; 2. Nastavíš-li moudrosti ucha svého, a nakloníš-li srdce svého k opatrnosti; 3. Ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš, a na opatrnost zvoláš-li; 4. Budeš-li ji hledati jako stříbra, a jako pokladů pilně vyhledávati jí; 5. Tehdy porozumíš bázni Hospodinově, a známosti Boží nabudeš.

„Bůh se snaží dát se nám poznat a uvést nás do spojení s Ním mnoha způsoby. Příroda promlouvá k našim smyslům bez ustání. Otevřené srdce bude ohromeno láskou a slávou Boží, jak se zjevuje skrze díla Jeho rukou. Naslouchající ucho může slyšet a chápat Boží sdělení skrze věci přírody. Zelená pole, vznešené stromy, poupata a květy, plynoucí mraky, padající déšť, bublající potůček, slávy nebeské, promlouvají k našim srdcím a zvou nás, abychom se seznámili s Tím, který je všechny učinil.“ — *Steps to Christ, p. 85.*

b. Co Ježíš používal, aby upevnil pravdu v myslích Svých posluchačů? Matouš 13:3, 34.

Matouš 13:3, 34. I mluvil jim mnoho v podobenstvích, řka: Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval. . . . 34. Toto všechno mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupům, a bez podobenství nemluvil jim.

„Náš Spasitel úzce spojil svá drahocenná poučení s věcmi přírody. Stromy, ptáci, květiny v údolích, pahorky, jezera a krásná obloha, stejně jako události a okolnosti každodenního života, vše bylo spojeno se slovy pravdy, aby si Jeho poučení mohli lidé takto často připomínat, a to i uprostřed rušných starostí jejich života plného dřiny.

„Bůh si přeje, aby Jeho děti oceňovaly Jeho díla a těšily se z prosté, tiché krásy, s níž On ozdobil náš pozemský domov.“ — *Steps to Christ*, p. 85.

2. STVOŘENÁ DÍLA BOŽÍ

Po 31. 8.

a. Jaké poučení je možné si vzít z přírody – například z květin, ptáků a hvězd? Římanům 1:20; Skutky 14:17.

Římanům 1:20. Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby oni byli bez výmluvy.

Skutky 14:17. Ačkoli proto nenechal sebe bez osvědčení, dobře čině, dávaje nám s nebe déšť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce naše.

„Při studiu věd... máme získat poznání Stvořitele. Veškerá pravá věda je pouze interpretací Božího rukopisu v hmotném světě. Věda přináší ze svého výzkumu pouze čerstvé důkazy o Boží moudrosti a moci. Správně pochopené, jak kniha přírody, tak psané slovo, nás seznamují s Bohem tím, že nás učí něčemu z moudrých a blahodárných zákonů, skrze které On působí.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 599.

„Budeme-li jen naslouchat, Boží stvořená díla nás budou učit drahocenným lekcím poslušnosti a důvěry. Od hvězd, které na svých bezkolejných drahách vesmírem sledují od věku k věku svou určenou cestu, až po nejmenší atom, jsou věci přírody poslušny Stvořitelovy vůli. A Bůh se stará o všechno a udržuje všechno to, co stvořil.“ — *Steps to Christ*, pp. 85, 86.

b. Když přemýšlíme o kráse a pokoji nedotčené přírody, co bychom si měli připomenout o zaslíbené nové zemi? 1 Korintským 2:9; Zjevení 21:1.

1 Korintským 2:9. Ale jakož psáno jest: Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.

Zjevení 21:1. Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pomínula, a moře již nebylo.

„Nechte svou představivost zobrazit si domov spasených, a pamatujte, že bude slavnější, než vaše nejjasnější představivost může vylíčit. V rozmanitých darech Božích v přírodě vidíme jen slabý záblesk Jeho slávy.“ — *Steps to Christ*, pp. 86, 87.

„Církvi Boží byla dána zjevení o věčném záměru Jehovahově. Jeho lidu bylo dovoleno dívat se za zkoušky současnosti k vítězstvím budoucnosti, kdy po skončení boje vstoupí vykoupení do vlastnictví zaslíbené země. Tato vidění budoucí slávy, scény zobrazené rukou Boží, by měla být drahá Jeho dnešní církvi.“ — *Prophets and Kings*, p. 722.

„V Bibli se dědictví spasených nazývá ‚vlastí.‘ (Židům 11:14–16.) Tam nebeský Pastýř vodí své stádo k pramenům živých vod. Strom života nese své ovoce každý měsíc, a listí stromu slouží národům. Jsou tam neustále tekoucí potoky, čisté jako křišťál, a podél nich vlnící se stromy vrhají své stíny na stezky připravené pro vykoupené Hospodinovy. Tam se široce rozprostírající pláně zvedají v krásné pahorky, a hory Boží se tyčí do svých vysokých vrcholů. Na těchto pokojných pláních, podél těchto živých potoků, lidé Boží, tak dlouho poutníci a tuláci, naleznou domov.“ — *The Great Controversy*, p. 675.

3. SVĚDEK PROZŘETELNOSTI

Út 1. 9.

a. Jaká cenná ponaučení si můžeme vzít od proroků, která nás povzbudí v dobách sklíčenosti a pokušení? Jakub 5:17; Římanům 8:28; 1 Jan 5:14.

Jakub 5:17. Eliáš byl člověk týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců.

Římanům 8:28. Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.

1 Jan 5:14. A totoť jest to smělé doufání, kteréž máme k němu, že zač bychom koli prosili podle vůle jeho, slyší nás.

„V našich okolnostech a prostředích, v každodenních změnách kolem nás, můžeme nalézt cenná ponaučení, pokud jsou naše srdce otevřená k jejich rozpoznání. . . . [Patriarchové a proroci] byli muži ‚týmž bídám jako i my poddaní.‘ (Jakub 5:17.) Vidíme, jak bojovali se sklíčeností, jako je ta naše, jak podléhali pokušení stejně jako my, a přesto se opět vzmušili a zvítězili skrze milost Boží; a když to vidíme, jsme povzbuzeni v našem usilování o spravedlnost.“ — *Steps to Christ*, pp. 87, 88.

b. Jestliže Bůh pečuje o věci přírody, o kolik více o Svě děti? Žalm 107:43; 145:15, 16.

Žalm 107:43. Ale kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyzumíval mnohému milosrdenství Hospodinovu?

Žalm 145:15, 16. Oči všechněch v tebe doufají, a ty dáváš jim pokrm jejich v čas příhodný. 16. Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý živočich podle dobře libezné vůle své.

„Příroda i zjevení svědčí o Boží lásce. Náš Otec v nebi je zdrojem života, moudrosti a radosti. Pohleďte na úžasné a nádherné věci přírody. Přemýšlejte o jejich úžasném přizpůsobení potřebám a štěstí nejen člověka, ale všech živých tvorů. Sluneční svit a déšť, které potěšují a osvěžují zemi, pahorky a moře a pláně, všechno k nám promlouvá o Stvořitelově lásce.“ — *Steps to Christ*, p. 9.

c. K jakému zaměření by nás mělo zaslíbení Boží péče vést? Matouš 6:30–34.

Matouš 6:30–34. Poněvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry? 31. Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? aneb co budeme píti? aneb čím se budeme odívati? 32. Nebo toho všeho pohané hledají. Víť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete. 33. Ale hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno. 34. Protož nepečujte o zítřejší den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci. Dostit' má den na svém trápení.

„Když vezmeme do svých rukou řízení věcí, které musíme udělat, a spoléháme se na svou vlastní moudrost, abychom dosáhli úspěchu, bereme na sebe břemeno, které nám Bůh nedal, a snažíme se ho nést bez Jeho pomoci. Bereme na sebe zodpovědnost, která patří Bohu, a tak se skutečně stavíme na Jeho místo. Můžeme právem mít úzkost a očekávat nebezpečí a ztrátu, neboť nás jistě postihnou. Ale když skutečně věříme, že nás Bůh miluje a míní nám prokazovat dobro, přestaneme se starat o budoucnost. Budeme důvěřovat Bohu, jako dítě důvěřuje milujícímu rodiči. Pak naše problémy a trápení zmizí, neboť naše vůle bude pohlcena vůlí Boží.“ — *Thoughts from the Mount of Blessing*, pp. 100, 101.

4. BOŽÍ ZJEVENÍ

St 2. 9.

a. Kam Kristus umístil nejjasnější zjevení Božího plánu pro spasení lidí? Jan 5:39; Izaiáš 34:16.

Jan 5:39. Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.

Izaiáš 34:16. Hleďte v knize Hospodinově, a čtěte. Ani jedno z těch nechybí, a jeden každý bez své družce nebude; nebo to ústa Páně přikázala, a duch jeho shromáždí je.

„Bůh k nám promlouvá ve Svém slově. Zde máme jasnější zjevení Jeho povahy, Jeho jednání s lidmi, a velkého díla vykoupení.“ — *Steps to Christ*, p. 87.

b. Co by měli denně dělat všichni, kdož touží růst v Boží síle a moci? Jan 6:53, 63; Kolossenským 3:1, 2.

Jan 6:53, 63. I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě. . . . 63. Duch jest, kterýž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.

Kolossenským 3:1, 2. Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hleďte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. 2. O svrchní věci pečujte, ne o zemské.

„Téma vykoupení je tématem, které andělé touží prozkoumat; bude to věda a píseň vykoupených po celé nekonečné věky věčnosti. Není snad nyní hodné pečlivého přemýšlení a studia? Nekonečné milosrdenství a láska Ježíšova, oběť přinesená za nás, vyžadují neoprávdovější a nejvážnější přemítání. Měli bychom se obšírně zabývat povahou našeho drahého Vykupitele a Přímluvce. Měli bychom rozjímat o poslání Toho, který přišel, aby spasil Svůj lid od jejich hříchů.“ — *Steps to Christ*, pp. 88, 89.

c. Jak máme přijímat Boží slovo do našich srdcí? Matouš 4:4; 2 Timoteovi 2:15.

Matouš 4:4. On pak odpovídaje, řekl: Psánoť jest: Ne samým chlebem živa bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.

2 Timoteovi 2:15. Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozdělával.

„Nikdo s duchem, který oceňuje její učení, nemůže číst jedinou pasáž z Bible, aniž by z ní získal nějakou užitečnou myšlenku. Avšak nejcennější učení Bible nelze získat příležitostným nebo nesouvislým studiem. Její velký systém pravdy se nepředkládá tak, aby ho rozpoznal ukvapený nebo nedbalý čtenář. Mnoho jejích pokladů leží velmi hluboko pod povrchem, a lze je získat pouze pilným zkoumáním a nepřetržitým úsilím. Pravdy, které dohromady tvoří velký celek, se musejí vyhledávat a shromažďovat ,trošku odtud, trošku od onud.' (Izaiáš 28:10.)

„Když jsou takto vyhledány a spojeny dohromady, zjistí se, že do sebe dokonale zapadají. Každé Evangelium je doplňkem ostatních Evangelii, každé proroctví vysvětlením jiného proroctví, každá pravda rozvinutím nějaké jiné pravdy. Evangelium objasňuje předobrazy Židovského hospodaření. Každá zásada ve slově Božím má své místo, každý fakt svůj význam. A celá struktura, v návrhu i v provedení, svědčí o svém Autorovi. Takovou strukturu by si žádná mysl kromě mysli Nekonečného nemohla představit ani vytvořit.“ — *Education*, pp. 123, 124.

5. STUDIUM BIBLE

Čt 3. 9.

a. Co přineslo Jeremiášovi útěchu a pomoc v jeho bouřlivé době? Jeremiáš 15:16.

Jeremiáš 15:16. Když se naskytl řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupů.

„Není nic, co by lépe posilovalo intelekt, než studium Písma svatého. Žádná jiná kniha nemá takovou moc povznést myšlenky, dát sílu schopnostem, jako široké a zušlechťující pravdy Bible. Kdyby se Boží slovo studovalo tak, jak by mělo, lidé by měli širokost mysli, ušlechtilost povahy, a stabilitu záměru, což se v dnešní době vidí zřídka.“ — *Steps to Christ*, p. 90.

„Ten, kdo věnuje Písmu svatému bedlivou a modlitební pozornost, získá jasné chápání a zdravý úsudek, jako kdyby obrácením se k Bohu dosáhl vyššího stupně inteligence.“ — *Mind, Character, and Personality*, vol. 1, p. 95.

b. Jak by se Písmo svaté mělo studovat a co musí takovému studiu Bible předcházet? Žalm 119:9, 11, 16.

Žalm 119:9, 11, 16. Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého. . . . 11. V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě. . . . 16. V ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé.

„Pravda Boží, jako zlato, neleží vždy přímo na povrchu; lze ji získat pouze vážným přemýšlením a studiem.“ — *Gospel Workers, p. 76.*

„Jako horník objevuje žíly drahého kovu ukryté pod povrchem země, tak ten, kdo vytrvale zkoumá slovo Boží jako skrytý poklad, najde pravdy nejvyšší hodnoty, které jsou skryty před pohledem nedbalého hledače. Slova inspirace, rozvažovaná v srdci, budou jako proudy plynoucí ze studnice života.

„Bible by se nikdy neměla studovat bez modlitby. Než otevřeme její stránky, měli bychom prosit o osvětlení Ducha svatého, a ono bude dáno. . . . Andělé ze světa světla budou s těmi, kdož s pokorou srdce hledají Božské vedení.“ — *Steps to Christ, p. 91.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 4. 9.

- 1. Jakou učební metodu používal náš Spasitel k oslovení lidí?**
- 2. Jaké opatření učinil Bůh, aby se zjevil všem – včetně těch, kteří nemají přístup k Jeho Slovu?**
- 3. Co se lze naučit skrze prozřetelnosti Boží?**
- 4. Popište postoj, který máme mít k Bibli coby zjevení Božimu.**
- 5. Jaká zkušenost Jeremiášova s odkazem na Písma by se měla opakovat?**

Výsada modlitby

„Když bys se modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dvéře své, modliž se Otcí svému, kterýž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně“ (Matouš 6:6).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 11, pp. 93–104.*

„Modlitba je otevření srdce Bohu jako příteli. Ne proto, abychom Bohu dali poznat, jací jsme, ale proto, abychom Jej mohli přijmout. Modlitba nepřivádí Boha dolů k nám, ale přivádí nás nahoru k Němu.“ — *Steps to Christ, p. 93.*

1. VELKÝ PROSEBNÍK

Ne 6. 9.

a. Co Ježíš jako Syn člověka pokládal za nezbytné? Lukáš 5:16; Marek 6:46.

Lukáš 5:16. On pak odcházel na poušť, a modlil se.

Marek 6:46. A propustiv je, šel na horu, aby se modlil.

„Hle, Syn Boží se sklání v modlitbě ke Svému Otcí! Ačkoli je Synem Božím, posiluje Svou víru modlitbou, a společenstvím s Nebem sbírá Sobě sílu odolávat zlu a sloužit potřebám lidí. Jako Starší Bratr našeho plemene zná potřeby těch, kteří, sklíčení churavostí a žijící ve světě hříchu a pokušení, stále touží sloužit Jemu. Ví, že poslové, které uzná za vhodné poslat, jsou slabí, chybní lidé; ale všem, kteří se plně oddají Jeho službě, slibuje Božskou pomoc. Jeho vlastní příklad je ujištěním, že upřímná, vytrvalá prosba k Bohu ve víře – ve víře, která vede k naprosté závislosti na Bohu a k bezvýhradnému zasvěcení se Jeho dílu – bude moci přinášet lidem pomoc Ducha Svatého v boji proti hříchu.“ — *Gospel Workers, p. 511.*

b. Jak je Kristova modlitební praxe příkladem pro nás? Marek 1:35; Lukáš 6:12.

Marek 1:35. A přede dnem velmi ráno vstav, vyšel a odšel na pusté místo, a tam se modlil.

Lukáš 6:12. I stalo se v těch dnech, vyšel na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží.

„Sám Ježíš, když přebýval mezi lidmi, se často modlil.“ — *Steps to Christ, p. 93.*

a. Jak Ježíš učil Svě učedníky modlit se? Lukáš 11:1–4.

Lukáš 11:1–4. I stalo se, když se na jednom místě modlil, když přestal, řekl jemu jeden z učedníků jeho: Pane, nauč nás modliti se, jako i Jan učil učedníky své. 2. I řekl jim: Když se modlíte, říkejte: Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přid' království tvé. Bud' vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi. 3. Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne. 4. I odpusť nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku svému. A neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

„Když byl Ježíš na zemi, učil Svě učedníky, jak se modlit. Nařídil jim, aby předkládali své každodenní potřeby Bohu a aby na něj vložili veškerou svou péči. A ujištění, které jim dal, že jejich prosby budou vyslyšeny, je ujištěním i pro nás. . . .

„Je bratrem v našich slabostech, ‚zkušeným ve všem nám podobně,‘ ale jako bezhříšná se Jeho přirozenost odvracela od zla; snášel boje a trápení duše ve světě hříchu. Jeho lidství činilo modlitbu nutností a výsadou. Nacházel útěchu a radost ve společenství se Svým Otcem. A jestliže Spasitel lidí, Syn Boží, cítil potřebu modlitby, o kolik více by slabí, hříšní smrtelníci měli cítit potřebu vroucí, neustálé modlitby.“ — *Steps to Christ, pp. 93, 94.*

b. Jak Bible popisuje Kristovu oddanost, a důvod, proč byla tak důležitá? Izaiáš 50:4; Židům 2:10; 5:7–9.

Izaiáš 50:4. Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvit slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící.

Židům 2:10. Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil.

Židům 5:7–9. Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a vyslyšán jest v tom strachu. 8. A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušnosti. 9. A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného.

„Jelikož měl na Sobě lidství, cítil potřebu síly od svého Otce. Měl vybraná modlitební místa. Miloval udržovat společenství se svým Otcem v horské samotě. Když toto prováděl, Jeho svatá lidská duše se posilovala pro denní povinnosti a zkoušky. Náš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi, v tom se stal prosebníkem, nočním žadatelem, hledajícím od Svého Otce nové zásoby síly, aby vyšel posilněný a osvěžený, připravený na povinnosti a zkoušky. On je naším příkladem ve všech věcech.“ — *Testimonies for the Church, vol. 2, pp. 201, 202.*

„Viděla jsem, že ani jeden z dvaceti mladých lidí neví, co pokusné náboženství je. Oni slouží sami sobě, a přesto vyznávají, že jsou služebníky Kristovými; ale pokud nebude zlomeno kouzlo, které na nich spočívá, brzy si uvědomí, že úděl přestupníka je jejich. Pokud jde o sebezapření nebo obět' pro pravdu, shledali nad to všechno snadnější cestu. Pokud jde o vroucí prosby se slzami a silným voláním k Bohu o Jeho odpouštějící milost a o sílu od Něho, aby odolali pokušením Satanovým, shledali, že je zbytečné být tak vroucí a horliví; mohou se dobře obejít bez toho. Kristus, Král slávy, chodil často sám do hor a na pustá místa, aby vyléval prosbu Své duše Svému Otci; ale hříšný člověk, v němž není síla, si myslí, že může žít bez tolika modliteb.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 1, pp. 504, 505.

3. VÝSADA MODLITBY

Út 8. 9.

a. Jak nám Ježíš zjevil postoj Svého Otce k lidské nouzi? **Matouš 6:6; 7:7–11.**

Matouš 6:6. Ale ty když bys se modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dvěře své, modliž se Otci svému, kterýž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

Matouš 7:7–11. Proste, a dánoť bude vám; hledejte, a naleznete; thucte, a bude vám otevřeno. 8. Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož thuče, bude otevřeno. 9. An který z vás jest člověk, jehož kdyby prosil syn jeho za chléb, dal by jemu kámen? 10. A prosil-li by za rybu, zdali dá jemu hada? 11. Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš, kterýž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho, prosí?

„Naš nebeský Otec čeká, aby nám udělil plnost svého požehnání. Je naší výsadou pít hojně ze studnice bezmezné lásky. Jaký div je to, že se modlíme tak málo! Bůh je připraven a ochoten vyslyšet upřímnou modlitbu nejpokornějších ze svých dětí, a přesto je na naší straně mnoho zjevné neochoty oznámit Bohu své potřeby.“ — *Steps to Christ*, p. 94.

„Bůh je příliš moudrý, než aby se mýlil, a příliš dobrý, než aby odepřel cokoli dobrého těm, kdož chodí bezúhonně. Neboj se tedy Jemu důvěřovat, i když nevidíš okamžitou odpověď na své modlitby. Spolehej se na Jeho jisté zaslíbení: „Proste, a dánoť bude vám.“ — *Steps to Christ*, p. 96.

b. Co brání tomu, aby Pán vyslyšel naše prosby? **Žalm 66:18; Přísloví 28:13.**

Žalm 66:18. Bychť byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.

Přísloví 28:13. Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde.

„Naše myslí mohou být přitahovány k [Bohu]; můžeme rozjímat o Jeho skutečích, Jeho milosrdenstvích, Jeho požehnáních; ale toto není v plném smyslu spojení s Ním. Abychom mohli rozmlouvat s Bohem, musíme mít Jemu co říci o našem skutečném životě.“ — *Steps to Christ*, p. 93.

„Co si mohou nebeští andělé myslet o ubohých bezmocných lidských bytostech, které jsou vystaveny pokušení, když po nich touží Boží srdce nekonečné lásky, připravené dát jim více, než mohou žádat nebo si myslet, a přesto se tak málo modlí a mají tak málo víry? Andělé se rádi sklánějí před Bohem, milují být v Jeho blízkosti. Považují společenství s Bohem za svou nejvyšší radost; a přesto pozemské děti, které potřebují tolik pomoci, kterou může dát pouze Bůh, se zdají spokojeně chodit bez světla Jeho Ducha, bez společenství Jeho přítomnosti.

„Zlostníková temnota obklopuje ty, kdož zanedbávají modlit se. Našeptávaná pokušení nepřítelova je svádějí k hříchu; a to vše proto, že nevyužívají výsad, které jim Bůh dal v Božském ustanovení modlitby.“ — *Steps to Christ, p. 94.*

„Patříme-li svými srdci k nepravosti, lpíme-li na nějakém vědomém hříchu, Pán nás nevyslyší; ale modlitba kající, zkroušené duše je vždy přijata. Když jsou všechny vědomé křivdy napraveny, můžeme věřit, že Bůh odpoví na naše prosby. Naše vlastní zásluhy nás nikdy nedoporučí přízni Boží; je to zásluha Ježíšova, která nás zachrání, Jeho krev, která nás očistí; přesto máme dílo, které máme dělat ve splňování podmínek přijetí.“ — *Steps to Christ, p. 95.*

4. PŘEMÁHAJÍCÍ MODLITBA

St 9. 9.

a. Jaké jsou důležité prvky přemáhající modlitby v kontrastu se slabou a neúčinnou modlitbou? Židům 11:6; Marek 11:24.

Židům 11:6. Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.

Marek 11:24. Protož pravím vám: Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a stanete se vám.

„Když v čase, kdy prosíme, nedostaneme přesně to, oč jsme prosili, máme stále věřit, že Pán slyší a že vyslyší naše modlitby. Jsme tak chybující a krátkozrací, že někdy prosíme o věci, které by pro nás nebyly požehnáním, a náš nebeský Otec v lásce odpovídá na naše modlitby tím, že nám dává to, co bude pro naše nejvyšší dobro – to, po čem bychom sami toužili. kdybychom s Božsky osvíceným zřením mohli vidět všechny věci takové, jaké skutečně jsou. Když se zdá, že naše modlitby nejsou vyslyšeny, máme se držet zaslíbení; neboť čas odpovědi jistě přijde, a my obdržíme požehnání, které nejvíce potřebujeme.“ — *Steps to Christ, p. 96.*

b. Aby Pán vyslyšel modlitbu, jakého ducha musíme mít? Matouš 6:12; Marek 11:25, 26.

Matouš 6:12. A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim.

Marek 11:25, 26. *A když se postavíte k modlení, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy vaše. 26. Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v nebesích jest, odpustí vám hříchů vašich.*

„Když přicházíme, abychom Boha prosili o milosrdenství a požehnání, měli bychom mít ducha lásky a odpuštění ve svých srdcích. Jak se můžeme modlit: ‚Odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim,‘ a přesto se oddávat neodpouštějícímu duchu? (Matouš 6:12.) Pokud očekáváme, že naše vlastní modlitby budou vyslyšeny, musíme odpouštět druhým stejným způsobem a ve stejné míře, jak doufáme, že nám bude odpuštěno.“ — *Steps to Christ*, p. 97. [Kurzíva autorčina.]

c. Co se můžeme naučit z Eliášovy modlitby za dešť? 1 Královská 18:41–45.

1 Královská 18:41–45. *Tedy řekl Eliáš Achabovi: Jdi, pojez a napij se, nebo aj, zvuk velikého deště. 42. I jel Achab, aby pojedl a napil se. Eliáš pak vstoupil na vrch Karmele, a rozprostřel se na zemi a sklonil tvář svou k kolennům svým. 43. Potom řekl mládenci svému: Vystup nyní, a pohled' tam k moři. Kterýž vystoupiv, pohleděl a řekl: Nic není. Řekl opět: Vrat' se po sedmkrát. 44. I stalo se po sedmé, řekl: Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře. Ještě řekl: Jdi, rci Achabovi: Zapráhej a jed', aby tě nezastihl dešť. 45. Stalo se mezi tím, když se nebesa zamračila oblakem a větrem, odkudž byl dešť veliký, že jel Achab a přišel do Jezreel.*

„Služebník hlídal, zatímco se Eliáš modlil. Šestkrát se vrátil z hlídky, řka: ‚Nic není, žádný mrak, žádné známky deště.‘ Prorok však nepropadl sklíčenosti. Neustále přezkoumával svůj život, aby zjistil, kde selhal v úctě k Bohu, vyznával své hříchy a takto nadále trápil svou duši před Bohem, zatímco číhal na znamení, že jeho modlitba byla vyslyšena. Když zkoumal své srdce, zdálo se mu, že je čím dál menší, a to jak ve vlastním mínění, tak v očích Božích. Zdálo se mu, že on sám není nic, a že Bůh je všechno; a když dosáhl bodu zřeknutí se vlastního já, zatímco se držel Spasitele jako své jediné síly a spravedlnosti, přišla odpověď.“ — *The SDA Bible Commentary*, vol. 2, p. 1035.

5. VYTRVALOST V MODLITBĚ

Čt 10. 9.

a. Jakou důležitou radu dávají apoštolové ohledně modlitby? 1 Petr 4:8 (první část); Filipenským 4:6.

1 Petr 4:8 (první část). *A protož buďte střední a bedliví k modlitbám. . . .*
Filipenským 4:6. *O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu.*

„V modlitbě je nezbytná vytrvalost; nenech si ničím bránit. Vynalož veškeré úsilí k udržování otevřeného spojení mezi Ježíšem a tvou vlastní duší. Vyhledej každou příležitost jít tam, kde se obvykle činí modlitby. Ti, kteří skutečně hledají spojení s Bohem, budou na modlitebním shromáždění spatřeni jako věrní ve svých povinnostech a upřímní a dychtiví sklízet veškeré užítky, které mohou získat. Budou využívat každou příležitost, aby se dostali tam, kde mohou přijímat paprsky světla z nebe.“ — *Steps to Christ*, p. 98.

b. Stejně jako každý rodič, co Pán očekává od Svých dětí, že budou dělat?

Lukáš 11:10, 13; Jan 14:13, 14.

Lukáš 11:10, 13. Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno. . . . 13. Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?

Jan 14:13, 14. A jestliže byste co prosili ve jménu mém, to' učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. 14. Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.

„Ve jménu mém,‘ Kristus vyzval Své učedníky, aby se modlili. V Kristově jménu mají Jeho následovníci stát před Bohem. Skrze hodnotu oběti, která byla za ně přinesena, mají hodnotu v očích Páně. Kvůli přičtené spravedlnosti Kristově jsou pokládáni za vzácné. Kvůli Kristovi Pán odpouští těm, kdož se Jej bojí. Nevidí v nich hanebnost hříšníka. Poznává v nich podobu Svého Syna, v kterého oni věří.“ — *The Desire of Ages*, p. 667.

„Neexistuje čas ani místo, kdy a kde by bylo nevhodné předkládat Bohu prosbu. Nic nám nemůže zabránit v tom, abychom pozvedli svá srdce v duchu vroucí modlitby. V pouličních davech, uprostřed obchodního jednání, můžeme k Bohu vznést prosbu a prosit o Božské vedení, jako to učinil Nehemiáš, když předložil svou žádost králi Artaxerxovi. Pokojík společenství můžeme nalézt všude, kde jsme.“ — *Steps to Christ*, p. 99.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 11. 9.

- 1. Jaký příklad vytrvalosti v modlitbě byl dán všem věřícím?**
- 2. Které prorocství ukazuje důležitost modlitby každé ráno?**
- 3. Co je předpokladem pro úspěšnou modlitbu?**
- 4. Proč se stále modlit, zatímco čekáme na odpověď?**
- 5. Popište, co znamená modlit se ve jménu Ježíše.**

Co dělat s pochybností

„Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá“ (Jakub 1:6).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 12, pp. 105–113.*

„Bůh nás nikdy nežádá, abychom věřili, aniž by nám poskytl dostatečné důkazy, na kterých bychom mohli svou víru založit.“ — *Steps to Christ, p. 105.*

1. CO JE POCHYBNOST?

Ne 13. 9.

a. Na co bychom měli pamatovat, když jsme v pokušení váhat mezi vírou a pochybností? Jakub 1:5–7.

Jakub 1:5–7. Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu. 6. Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. 7. Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzíti měl ode Pána.

„[Spasitelovo] zaslíbení je pouze pro ty, kteří jsou ochotni Pána zcela následovat. Bůh neznásilňuje vůli žádného; proto nemůže vést ty, kteří jsou příliš pyšní na to, aby se nechali učit, kteří jsou odhodláni jít si svou vlastní cestou. O člověku s dvojí myslí – o tom, kdo se snaží následovat svou vlastní vůli, zatímco vyznává, že koná vůli Boží – je psáno: „Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzíti měl ode Pána.“ (Jakub 1:7.)“ — *Patriarchs and Prophets, p. 384.*

b. Co Pán dal, aby bylo možné překonat pochybnost? Žalm 119:105; Židům 11:1, 3, 6.

Žalm 119:105. Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.

Židům 11:1, 3, 6. Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných. . . . 3. Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím, tak že z ničeho jest to, což vidíme, učiněno. . . . 6. Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.

„Naše víra se musí opírat o důkazy, ne o názorné ukázky. Ti, kdož chtějí pochybovat, budou mít příležitost; zatímco ti, kdož skutečně touží znát pravdu, budou nacházet spoustu důkazů, o které mohou opřít svou víru.“ — *Steps to Christ, p. 105.*

„Bůh dal ve Svém slově dostatečné důkazy o jeho Božské povaze. Velké pravdy, které se týkají našeho vykoupení, jsou jasně předloženy. S pomocí Duchu Svatého, která je slíbena všem, kdož ji upřímně hledají, může každý člověk těmto pravdám porozumět sám pro sebe. Bůh dal lidem pevný základ, na kterém mohou založit svou víru.“ — *The Great Controversy, pp. 526, 527.*

a. Jaký bychom měli mít vztah k tajemstvím, která Bůh nevysvětlil? Deuteronomium 29:29; Job 38:4–11.

Deuteronomium 29:29. Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich, abychom plnili všechna slova zákona tohoto.

Job 38:4–11. Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum. 5. Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni? 6. Na čem podstavkové její upevnění jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen její, 7. Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží? 8. Aneb kdo zavřel jako dveřmi moře, když vyšlo z života, a zjevilo se? 9. Když jsem mu položil oblak za oděv, a mrákotu místo plének jeho, 10. Když jsem jemu uložil úsudek svůj, přistaviv závory a dvěře, 11. I řekl jsem: Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého.

„Slovo Boží, stejně jako povaha jeho Božského Autora, představuje tajemství, která nemohou být nikdy plně pochopena omezenými bytostmi. Vstup hříchu do světa, vtělení Kristovo, znovuzrození, vzkříšení a mnoho dalších předmětů předložených v Bibli, jsou tajemství příliš hluboká, než aby je lidská mysl mohla vysvětlit, nebo dokonce plně pochopit. Nemáme však žádný důvod pochybovat o Božím slově proto, že nemůžeme pochopit tajemství Boží prozřetelnosti.“ — *Steps to Christ, p. 106.*

„Bůh lidi nenutí, aby se vzdali své nevěry. Před nimi je světlo a tma, pravda a blud. Je na nich, aby se rozhodli, co přijmou. Lidská mysl je obdařena schopností rozlišovat mezi správným a špatným. Bůh si přeje, aby se lidé nerozhodovali z popudu, ale na základě váhy důkazů, pečlivě porovnávající Písmo s Písmem. Kdyby se byli Židé vzdali svých předsudků a porovnali psaná proroctví s fakty charakterizujícími Ježíšův život, vnímali by krásný soulad mezi proroctvími a jejich naplněním v životě a službě pokorného Galilejce.

„Mnozí jsou dnes klamáni stejným způsobem, jako byli klamáni Židé. Náboženští učitelé čtou Bibli ve světle svého vlastního chápání a tradic; a lidé nezkoumají Písma sami pro sebe a nesoudí sami pro sebe ohledně toho, co je pravda; ale vzdávají se svého úsudku a svěřují své duše svým vůdcům. Kázání a učení Jeho slova je jedním z prostředků, které Bůh ustanovil pro šíření světla; ale musíme učení každého člověka podrobit zkoušce Písmem.“ — *The Desire of Ages, pp. 458, 459.*

b. Jak se v Bibli uznává, že jsou v ní věci, kterým je těžké porozumět? 2 Petr 3:16.

2 Petr 3:16. Jako i ve všech epištolách svých, mluv v nich o těch věcech. Mezi nimiž některé jsou neshodné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných písem, k svému vlastnímu zatracení.

„Skeptici uvádějí obtíže Písma jako argument proti Bibli; avšak ony naopak představují silný důkaz její Božské inspirace. Pokud by neobsahovala nic jiného o Bohu než to, čemu bychom mohli snadno porozumět; pokud by Jeho velikost a majestátnost mohly být pochopeny omezenými myslmi, pak by Bible nenesla nezaměnitelná potvrzení Božské autority. Samotná vznešenost a tajemství předkládaných témat by měly inspirovat víru v ni jako ve slovo Boží.“ — *Steps to Christ*, p. 107.

3. NEBEZPEČÍ NEVĚŘÍCÍHO SRDCE

Út 15. 9.

a. Jaké zvláštní nebezpečí hrozí věřícím v těchto posledních dnech?

Židům 3:12; 2 Timoteovi 4:3, 4.

Židům 3:12. Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.

2 Timoteovi 4:3, 4. Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. 4. A odvrátit uši od pravdy, a k básněm obrátí.

„Když Bůh posílá lidem varování tak důležitá, že jsou představena jako hlásaná svatými anděly letícími po prostředku nebe, vyžaduje, aby každý člověk obdařený schopností rozumu dbal poselství. Strašlivé soudy vynesené proti uctívání šelmy a jejího obrazu (Zjevení 14:9–11) by měly vést všechny k pilnému studiu proroctví, aby se dozvěděli, co je znamení šelmy a jak se mají vyhnout jeho přijetí. Avšak masy lidí odvracejí své uši od slyšení pravdy a obracejí se k bajkám. Apoštol Pavel prohlásil, dívaje se k posledním dnům: ‚Přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti.‘ (2 Timoteovi 4:3.) Ten čas plně nastal. Zástupy nechtějí Biblickou pravdu, protože ona se střetává s touhami hříšného srdce milujícího svět; a Satan jim dodává klamy, které ony milují.“ — *The Great Controversy*, pp. 594, 595.

b. Co je prorokováno o postoji dvou tříd lidí v posledních dnech? **Daniel 12:10; Zjevení 22:11.**

Daniel 12:10. Přečišťování a bílení a prubování budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchatí budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří porozumějí.

Zjevení 22:11. Kdo škodí, škod' ještě; a kdo smrdí, smrd' ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvěť se ještě.

„Bůh bude mít na zemi lid, který bude zachovávat Bibli, a pouze Bibli, jako standard všech nauk a základ všech reforem. Názory učených mužů, vědecké závěry, vyznání víry nebo rozhodnutí církevních koncilů, tak početné a nesouhlasné, jako jsou církve, které zastupují, hlas většiny – ani jedno ani všechno z toho by nemělo být považováno za důkaz pro nebo proti nějakému bodu náboženské víry. Než přijmeme jakoukoli nauku nebo předpis, měli bychom požadovat jasné ‚Takto praví Hospodin‘ na jejich podporu.“ — *The Great Controversy*, p. 595.

„Nové světlo se vždy zjeví ve slově Božím tomu, kdo je v živém spojení se Sluncem Spravedlnosti. Necht' nikdo nedojde k závěru, že už není žádná pravda, která by mohla být zjevena. Pilný, modlící se hledač pravdy bude nacházet vzácné paprsky světla, které zatím nevyzařují ze slova Božího. Mnoho drahokamů je ještě roztroušeno, které mají být shromážděny, aby se staly majetkem ostatku lidu Božího. Světlo však prostě není dáno jen proto, aby bylo posílo pro církve, ale aby bylo vylito na ty, kteří jsou v temnotě.“
— *Counsels on Sabbath School Work*, p. 34.

4. PRAVÁ PŘÍČINA POCHYBNOSTI

St 16. 9.

a. Jak můžeme rozlišit mezi důležitým a nedůležitým? 2 Korintským 13:5; Titovi 3:9–11.

2 Korintským 13:5. *Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Čili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leč jste snad zavrženi.*

Titovi 3:9–11. *Nemoudré pak otázky, a vyčítání rodů, a sváry, a hádky zákonní zastavuj; neboť jsou neužitečné a marné. 10. Člověka kacíře po jednom neb druhém napomínání vyvrz. 11. Věda, že takový jest převrácený, a hřeší, svým vlastním soudem jsa odsouzen.*

„I když Bůh dal bohatství důkazů pro víru, On nikdy neodstraní všechny omluvy pro nevíru. Všichni, kdož hledají háky, aby na nich zavěsili své pochybnosti, naleznou je. A ti, kdož odmítají přijmout a poslechnout Boží slovo, dokud nebudou odstraněny všechny námítky, a dokud již nebude příležitost k pochybnostem, nikdy nepřijdou ke světlu.“ — *The Great Controversy*, p. 527.

b. Jaká požehnání přijdou k pokorným? Jakub 4:6, 10; 1 Petr 5:6, 7.

Jakub 4:6, 10. *Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost. . . . 10. Ponižte se před obličejem Páně, a povýšíť vás.*

1 Petr 5:6, 7. *Pokořtež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým, 7. Všelikou péči svou uvrhouce na něj. Nebo on má péči o vás.*

„Všechny potřeby byly doplněny, hlad mé duše uspokojen; a nyní je pro mě Bible zjevením Ježíše Krista. Ptáte se, proč věřím v Ježíše? Protože je pro mě Božským Spasitelem. Proč věřím Bibli? Protože jsem ji shledal, že je hlasem Božím pro mou duši.‘ Můžeme mít v sobě svědectví, že Bible je pravdivá, že Kristus je Syn Boží. Víme, že se neřídíme mazaně vymyšlenými bajkami.“ — *Steps to Christ*, p. 112.

**c. Jak apoštol Pavel popisuje zkušenost věřícího nyní a v budoucnosti?
1 Korintským 13:12.**

1 Korintským 13:12. Nyní jistě vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdež tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu.

„V tomto životě můžeme pouze začít chápat úžasné téma vykoupení. S naším omezeným chápáním můžeme co nejdůležitěji uvažovat o hanbě a slávě, životě a smrti, spravedlnosti a milosrdenství, které se setkávají na kříži; přesto s maximálním vypětím našich duševních sil nedokážeme pochopit jeho plný význam. Délka a šířka, hloubka a výška vykupující lásky jsou chápány jen matně. Plán vykoupení nebude plně pochopen ani tehdy, kdy vykoupení budou vidět tak, jak budou oni viděni, a poznávat tak, jak budou oni poznáváni; ale po věčné věky se bude žasnoucí a potěšené myslí neustále odhalovat nová pravda.“ — *The Great Controversy*, p. 651.

„Vírou se můžeme dívat do budoucnosti a chopit se zaslíbení Božího pro růst intelektu, spojení lidských schopností s Božskými, a uvedení všech sil duše do přímého kontaktu se Zdrojem světla. Můžeme se radovat, že vše, co nás mátló v prozřetelnostech Božích, se pak vyjasní, věci těžko pochopitelné pak najdou vysvětlení; a tam, kde naše omezené myslí objevily pouze zmatek a rozbité záměry, spatříme nejdokonalější a nejkrásnější soulad. [Citováno 1 Korintským 13:12.]» — *Steps to Christ*, pp, 112, 113.

5. BOŽÍ ZÁMĚR PRO JEHO LID

Čt 17. 9.

a. Jakým pozoruhodným způsobem Pán odhaluje Své slovo v této době, kdy se blíží konec? Zjevení 10:2, 6, 7.

Zjevení 10:2, 6, 7. A v ruce své měl knížku otevřenou. I postavil nohu svou pravou na moři, a levou na zemi. . . . 6. A přísáhl skrze živého na věky věků, kterýž stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude. 7. Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům.

„Kniha, která byla zapečetěna, nebyla kniha Zjevení, ale ta část Danielova proctví, která se vztahovala k posledním dnům. . . . (Daniel 12:4.) Když byla kniha otevřena, bylo prohlášeno: ‚Již více času nebude.‘ (Viz Zjevení 10:6.) Kniha Danielova je nyní odpečetěna a zjevení, které Kristus učinil Janovi, má přijít ke všem obyvatelům země. Rostoucím poznáním má být lid připraven obstát v posledních dnech.“ — *Selected Messages*, bk. 2, p. 105.

„Mnozí se zastávají názoru, že kniha Zjevení je zapečetěná kniha, a že nebudou věnovat čas a studium jejím tajemstvím. Říkají, že mají stále hledět na slávy spasení a že tajemství zjevená Janovi na ostrově Patmos si zaslouží menší pozornost než tyto. Bůh však na tuto knihu takto nepohlíží. . . .

„Kniha Zjevení otevírá světu to, co bylo, co je a co má přijít; je pro naše poučení, na koho mají přijít konce světa. Měla by se studovat s posvátnou bázňí . . .

„Sám Pán zjevil Svému služebníkovi Janovi tajemství knihy Zjevení, a Jeho záměrem je, aby byla otevřena studiu všech. V této knize jsou vyličené scény, které jsou nyní minulostí, a některé věčného zájmu, které se odehrávají kolem nás; jiná její proroctví se plně nenaplní až do konce času, kdy dojde k poslednímu velkému konfliktu mezi mocnostmi temnoty a Knížetem nebeským.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments], vol. 7, p. 954.*

b. Co mají věřící dělat při studiu Písma? 2 Timoteovi 2:15; Jan 7:17.

2 Timoteovi 2:15. Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozdělával.

Jan 7:17. Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, ten' bude umět rozoznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 18. 9.

- 1. Jaký postoj musíme mít, abychom mohli pochopit, co je pravda?**
- 2. Vysvětlete, proč ne všechny části Písma lze plně pochopit.**
- 3. Proč mnoho lidí nechce přijmout Biblickou pravdu?**
- 4. Co vždy naleznou ti, kteří skutečně chtějí pochybovat?**
- 5. Proč je ochota poslouchat nezbytná pro pochopení pravdy?**

Radost v Pánu

„Z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím“ (1 Petr 4:13).

Doporučená četba: *Steps to Christ, chapter 13, pp. 115–126.*

„Pán by chtěl, aby všichni Jeho synové a dcery byli šťastní, pokojní a poslušní.“ — *Steps to Christ, p. 124.*

1. NOSITELÉ SVĚTLA

Ne 20. 9.

a. Jakou zodpovědnost mají podle Ježíšových slov Jeho učedníci v tomto světě? Matouš 5:13–16.

Matouš 5:13–16. Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí pošlapána. 14. Vy jste světlo světa. Nemůžeš město na hoře ležící skryto být. 15. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž jsou v domě. 16. Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.

„Křesťané jsou posláni jako nositelé světla na cestě do nebe. Mají světu odrazet světlo, které na ně svítí od Krista. Jejich život a povaha by měly být takové, aby skrze ně ostatní získali správnou představu o Kristu a Jeho službě.“ — *Steps to Christ, p. 115.*

b. Čím mají věřící být pro všechny lidi? Jan 17:18, 23; 2 Korintským 5:20.

Jan 17:18, 23. Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. . . 23. Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs mne miloval.

2 Korintským 5:20. Protož my na místě Kristově poselství dějice, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.

„V každém ze Svých dětí Ježíš posílá světu dopis. Jsi-li Kristovým následovníkem, posílá v tobě dopis rodině, vesnici, ulici, kde žiješ. Ježíš, přebýváve v tobě, touží promlouvat k srdcím těch, kteří s Ním nejsou obeznámeni. Možná nechtou Bibli nebo neslyší hlas, který k nim promlouvá na jejich stránkách; nevidí lásku Boží skrze Jeho skutky. Avšak pokud jsi opravdovým představitelem Ježíše, je možné, že skrze tebe budou vedeni k pochopení něčeho z Jeho dobroty a budou získáni k tomu, aby Jej milovali a Jemu sloužili.“ — *Steps to Christ, p. 115.*

c. Jak je jediné možné toto poslání splnit? 2 Korintským 3:2–5.

2 Korintským 3:2–5. List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a čtou všickni lidé. 3. Nebo to zjevné jest, že jste list Kristův způsobený skrze přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na deskách kamenných, ale na deskách srdce masitých. 4. Doufání pak takové máme skrze Krista k Bohu, 5. Ne že bychom dostateční byli mysliti něco sami z sebe, jakožto sami z sebe, ale dostatečnost naše z Boha jest.

2. BOŽÍ LASKAVOST

Po 21. 9.

a. Jaký je nejvyšší projev Boží lásky k Jeho dětem? Jan 3:16; Římanům 5:6–10.

Jan 3:16. Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

Římanům 5:6–10. Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel, 7. Ješto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za dobréhoť by někdo snad i umřítí směl. 8. Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. 9. Čím tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu. 10. Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadtoť smíření jsouce, spasení budeme skrze život jeho.

„Když se zdá, že pochybujeme o Boží lásce a nedůvěřujeme Jeho zaslíbením, zneuctíváme Jej a zarmucujeme Jeho Duchu Svatého. Jak by se cítila matka, kdyby si na ni její děti neustále stěžovaly, jako by to s nimi nemyslela dobře, když jejím celoživotním úsilím bylo prosazovat jejich zájmy a poskytovat jim útěchu? Dejme tomu, že by pochybovaly o její lásce; to by jí zlomilo srdce. Jak by se cítil kterýkoli rodič, kdyby s ním jeho děti takto jednaly? A jak na nás může pohlížet náš nebeský Otec, když nedůvěřujeme Jeho lásce, která Jej vedla k tomu, že dal Svého jednorozeného Syna, abychom my mohli mít život? Apoštol píše: „Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ (Římanům 8:32.) A přesto kolik lidí, svými skutky, ne-li slovy, říká: „Pán to nemyslí pro mě. Možná miluje druhé, ale mě nemiluje.“ — *Steps to Christ, pp. 118, 119.*

b. Co dokazuje, že Bůh chce dát Svým dětem všechno? Římanům 8:32.

Římanům 8:32. Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?

„Vy, kteří se cítíte nejvíce nehodní, nebojte se svěřit svůj případ Bohu. Když se On v Kristu obětoval za hříchy světa, ujal se případu každé duše. „Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ (Římanům 8:32.) Zdali nesplní milostivé slovo dané k našemu povzbuzení a posílení?

„Kristus si nepřeje nic víc než vykoupit Svě dědictví z nadvlády Satanovy.“ — *Christ's Object Lessons, p. 174.*

c. Jak se tato láska může odrážet v nás? 1 Jan 4:9–12.

1 Jan 4:9–12. V tomž zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. 10. V tomž jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše. 11. Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé milovati. 12. Boha žádný nikdy nespátril, ale milujeme-liť jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás.

„Křesťanští pracovníci, kterým se daří v jejich úsilí, musejí znát Krista; a aby Jej mohli poznat, musejí znát Jeho lásku. V nebi se jejich způsoblost jako pracovníků měří jejich schopností milovat tak, jak miloval Kristus, a pracovat tak, jak pracoval On.

„Nemilujmež slovem,“ píše apoštol, „ale skutkem a pravdou.“ Plnosti Křesťanské povahy se dosáhne, když z nitra neustále vyvěrá podnět pomáhat a žehnat druhým. Právě ovzduší této lásky, obklopující duši věřícího, jej činí vůni života k životu a umožňuje Bohu žehnat jeho dílu.“ — *The Acts of the Apostles, p. 551.*

3. KRISTOVY ZKOUŠKY

Út 22. 9.

a. Co charakterizovalo Kristův život v Jeho díle pro spásu lidí? Izaiáš 53:10, 7.

Izaiáš 53:10, 7. Taktě se líbilo Hospodinu jej stírati, a nemocí trápití, aby položé duši svou v oběť za hřích, viděl símě své, byl dlouhověký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno bylo. 7. Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabítí veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.

„[Kristův] život byl životem neustálého sebeobětování. Na tomto světě On neměl žádný domov kromě toho, co Jemu laskavost přátel poskytla jako poutníkovi. Kvůli nám přišel žít životem nejchudších lidí a chodit a pracovat mezi nuznými a trpícími. Neuznaný a nepoctěný vcházel a vycházel mezi lidmi, pro které tolik byl udělal.“ — *Gospel Workers, pp. 42, 43.*

„Slzy [Syna Božího] nebyly pro Něho samotného, ačkoli dobře věděl, kam jeho nohy směřují. Před ním leželo Getsemany, dějiště jeho bližícího se trápení. V dohledu byla také brána bravná, skrze niž byly po staletí voděny oběti k obětování, a která se měla pro Něj otevřít, až bude veden „jako beránek k zabítí.“ (Izaiáš 53:7.) Nedaleko byla Golgota, místo ukřižování. Na cestu, po které měl Kristus brzy kráčet, musí dopadnout hrůza velké temnoty, když měl svou duši obětovat za hřích. Přesto to nebylo rozjímání o těchto scénách, které na něj v této hodině radosti vrhalo stín. Žádná předtucha Jeho vlastní nadlidské úzkosti nezatemňovala onoho nesobeckého ducha. On plakal nad odsouzenými tisíci obyvatel Jeruzaléma – kvůli slepotě a nekajícnosti těch, které přišel obdarit a spasit.“ — *The Great Controversy, p. 18.*

b. Co dodalo Ježíšovi v jeho utrpení a zkoušce odvahu k tomu, aby dokončil Své dílo? Izaiáš 53:11; Židům 12:2.

Izaiáš 53:11. Z práce duše své užírá užitek, jímž nasycen bude. Známosti svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese.

Židům 12:2. Patřice na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.

„Ovocem Spasitelova boje s mocnostmi temnoty je radost vykoupených, která slouží k slávě Boží po celou věčnost. A hodnota duše je taková, že Otec je spokojen se zaplacenou cenou; a sám Kristus, paře na plody Své velké oběti, je spokojen.“ — *The Great Controversy*, p. 652.

„Často se říká, že Ježíš plakal, ale že není známo, že by se někdy usmíval. Náš Spasitel byl vskutku Muž bolestí, a znalý zármutku, neboť otevřel Své srdce všem lidským bídám. Avšak ačkoli byl Jeho život sebezapírající a zastíněn bolestí a péčí, Jeho duch nebyl zdrcen. Jeho tvář nenesla výraz zármutku a nářku, ale vždy výraz pokojného klidu. Jeho srdce bylo studnicí života, a kamkoli šel, nesl s sebou odpočinek a pokoj, radost a veselí.“ — *Steps to Christ*, p. 120.

4. RADUJTE SE UPROSTŘED ZKOUŠEK

St 23. 9.

a. Když věřící čelí pokušení, co je mu dáno, aby v tomto duchovním boji mohl zvítězit? Efezským 6:11–18.

Efezským 6:11–18. Oblect se v celé odění Boží, abyste mohli státi proti útokům d'ábelským. 12. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. 13. A protože vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi. 14. Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou, a oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti, 15. A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje, 16. A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti. 17. Lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží, 18. Všelickou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté.

„Všichni mají zkoušky; zármutky těžké k snášení, pokušení těžká k odolávání. Nesdělujte své problémy svým bližním smrtelníkům, ale noste všechno Bohu v modlitbě. Učiňte si pravidlem to, že nikdy nepronesete jediné slovo pochybností nebo malomyslnosti. Slovy naděje a svaté radosti můžete mnoho udělat pro to, abyste rozjasnili život druhých a posílili jejich úsilí.“ — *Steps to Christ*, pp. 119, 120.

b. Proč mnozí váhají mezi vírou a pochybností, když jsou pokoušeni a zkoušeni? Co by měli dělat? Matouš 14:28–31; Jakub 1:2.

Matouš 14:28–31. I odpověděv jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijít po vodě. 29. On pak řekl: Pod'. A vystoupiv Petr z lodi, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi. 30. Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz mi. 31. A i hned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu: Ó malé víry, pročezs pochyboval?

Jakub 1:2. Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli v rozličná pokušení upadáte.

„Existuje nejedna statečná duše těžce sužována pokušením, málem hotova zemlít v boji s vlastním já a s mocnostmi zla. Neodrazujte takového člověka v jeho těžkém boji. Potěšte ho statečnými, nadějnými slovy, která ho povzbudí na jeho cestě. Tak z vás může zářit světlo Kristovo. ‚Žádný zajisté z nás není sám sobě živ.‘ (Římanům 14:7.) Naším nevědomým vlivem mohou být ostatní povzbuzeni a posíleni, nebo mohou být odrazeni a odpuzeni od Krista a pravdy.

„Jsou mnozí, kteří mají mylnou představu o životě a povaze Krista. Myslí si, že postrádal vřelost a radostnost, že byl přísný, strohý a bezradostný. V mnoha případech je celá náboženská zkušenost zabarvena těmito pochmurnými názory.“ — *Steps to Christ*, p. 120.

c. Jak je stezka spravedlivých zářivá i uprostřed zkoušky? Přísloví 4:18; Filipenským 4:4.

Přísloví 4:18. Ale stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne.

Filipenským 4:4. Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.

„Cesta může být hrbolatá a stoupání strmé; mohou být nástrahy napravo i nalevo; na naší cestě možná budeme muset snášet dřinu; když jsme unavení, když toužíme po odpočinku, možná budeme muset se dřít dál; když jsme slabí, možná budeme muset bojovat; když jsme sklíčení, musíme stále doufat; ale s Kristem jako naším průvodcem nebudeme selhávat v konečném dosažení vytouženého přístavu. Sám Kristus prošel po této hrbolaté cestě před námi a cestu uhladil pro naše nohy.

„A po celé strmé cestě vedoucí k věčnému životu jsou prameny radosti k osvěžení unavených.“ — *Thoughts from the Mount of Blessing*, p. 140.

5. NAŠE ODMĚNA A RADOST

Čt 24. 9.

a. Které Ježíšovo zaslíbení by nám mělo dát důvod k radosti a k chvále našeho nebeského Otce? Izaiáš 41:10; Lukáš 12:32; 1 Petr 4:13.

Izaiáš 41:10. Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.

Lukáš 12:32. Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otcí vašemu dáti vám království.

1 Petr 4:13. Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.

„Není to vůle Boží, aby Jeho lid byl zatížen péčí. Ale náš Pán nás neklame. Neříká nám: ‚Nebojte se, na vaší cestě nejsou žádná nebezpečí.‘ On ví, že existují zkoušky a nebezpečí, a jedná s námi otevřeně. Nemá v úmyslu vyvést Svůj lid ze světa hříchu a zla, ale poukazuje mu na nikdy neselhávající útočiště.“ — *Steps to Christ*, pp. 122, 123.

b. Uved'te některá další úžasná zaslíbení pokoje a radosti, která Ježíš dal. Jan 14:1–3, 27; 15:11; 16:20.

Jan 14:1–3, 27. Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte. 2. V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. 3. Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli. . . . 27. Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.

Jan 15:11. Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala v vás, a radost vaše byla plná.

Jan 16:20. Amen, amen pravím vám, že plakati a kvíliti budete vy, ale svět se bude radovati; vy pak se budete rmoutiti, ale zámutek váš obrátíť se v radost.

„Nemůžeme se těšit na nové zmatky v nadcházejícím konfliktu, ale můžeme se dívat na to, co je minulé, jakož i na to, co má přijít, a říkat: ‚Až potud pomáhal nám Hospodin.‘ ‚Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.‘ (Deuteronomium 33:25.) Zkouška nepřekročí sílu, která nám bude dána k jejímu snášení. Pusťme se tedy do své práce právě tam, kde ji nacházíme, věříce, že ať už přijde cokoli, bude nám dána síla úměrná zkoušce.

„A brzy se otevrou brány nebeské, aby vpustily Boží děti, a z úst Krále slávy jim do uší zazní dobrořečení jako nejkrásnější hudba: ‚Pod'tež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.‘ (Matouš 25:34.) . . .

„Vzhledem k slavnému dědictví, které může být jeho, ‚kterou dá člověk odměnu za duši svou?‘ (Matouš 16:26.) . . . Duše vykoupená a očištěná od hříchu, se všemi svými ušlechtilými silami zasvěcenými službě Boží, má nesmírnou cenu, a v nebi je radost v přítomnosti Boha a svatých andělů nad jednou vykoupenou duší, radost, která je vyjádřena v písních svatého vítězství.“ — *Steps to Christ*, pp. 125, 126.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 25. 9.

1. Jak budou všichni – i ti, kteří Bibli neznají – osloveni pravdou?
2. Jak Pán projevuje svou bezmeznou lásku k lidem?
3. Co bylo Ježíšovým zdrojem ujištění, když čelil svému utrpení a smrti?
4. Na jaké opatření bychom měli pamatovat, když čelíme zkouškám?
5. Na co by měl věřící vždy myslet v každodenním životě?

Sbírky První Soboty

Sobota 4. července 2026

Rozšíření církevní budovy v Čennai, Indie

Spojme se a podpořme dokončení této církevní budovy ve městě s 12 miliony duší! (Viz str. 6)

Sobota 1. srpna 2026

Vzdělávací Oddělení Gen- erální Konference

Jsme povoláni vzdělávat, vzdělávat, vzdělávat, a k tomu je potřeba finančních prostředků, aby to bylo účinné. (Viz str. 31)

Sobota 5. září 2026

Biblická Misionářská Výcviková Škola na Filipínách

Posilme tuto školu, aby se stala vším, čím Bůh zamýšlí, aby byla. (Viz str. 62)